SHERRY LEWIS

Copilărie furată

ALCRIS

Capitolul 1

– Vă mulțumesc că ați venit, spuse Felicia Farr adresându-se părinților care se așezaseră în băncile elevilor. Sunt încântată întotdeauna să vă văd în număr mare la ședințele noastre. Copiii dumneavoastră au lucrat mult și sunt nerăbdători să vă arate rezultatele muncii lor. Sper să vă placă expoziția noastră. Vă rog să nu ezitați să-mi puneți întrebări asupra progreselor pe care le-au realizat anul acesta.

Cu un gest al mâinii, Felicia îi invită pe părinți să se aplece asupra caietelor, desenelor și compunerilor scrise de elevi în cursul celui de al treilea an de spaniolă. Ea rămase în picioare la catedra ei, cu părul lung și blond strâns într-un coc sever. Dacă un observator puțin mai atent ar fi găsit-o cu siguranță frumoasă, nici unul dintre părinții prezenți nu părea să-și dea seama de marea frumusețe a Feliciei.

Figura ei radia de tinerețe și de sănătate, dar fără machiaj, lungile ei gene blonde nu puneau suficient în valoare minunații ei ochi albaștri. Felicia se simțea foarte

bine așa cum era. Poate că, drept împotrivire la copilăria ei, prefera haine simple și confortabile, purta pantofi cu tocuri joase și era mulțumită cu pieptănătura ei sobră. Dar ce alură, în ciuda acestei dorințe de a părea ștearsă! Moștenire a lecțiilor materne de ținută, modul aristocratic în care își ținea capul îi dădea un farmec distant, dar de netăgăduit, de care nu era conștientă. Fetele din clasă își dădeau silința s-o imite, iar băieții făceau presupuneri asupra vieții amoroase a Feliciei și pariau pe șansele lor de a-i atrage atenția.

La acest sfârșit de an școlar, cineva din sală a știut totuși să descopere ce promisiuni de frumusețe și de farmec se ascundeau în Felicia.

Ea cunoștea majoritatea părinților care acum mergeau din bancă în bancă, răsfoind caietele și oprindu-se câteva minute ca să discute cu ea despre activitatea lui "Johnny" al lor sau a lui "Susie". Ca întotdeauna, unii dintre părinți își urmăreau copiii cu mai multă atenție decât alții. Susțineau școala și programele ei și veneau la toate ședințele. Părinții celor mai slabi elevi nu se arătau niciodată. Și tocmai cu aceștia ar fi vrut Felicia să stea de vorbă. "Ce păcat, se gândea ea. Nu-i deloc uimitor ca acești copii să aibă dificultăți, dacă sunt atât de puțin încurajați".

În grupul acela de oameni, un amestec de hispano-americani, de indieni și de descendenți ai europenilor, caracteristic populațieie din statul New Mexico, Felicia descoperi un bărbat stând în picioare în fundul clasei, cu brațele încrucișate la piept. Indiferent față de lucrările copiilor, o fixa cu ochii lui mari și negri.

Felicia îi întâlni privirea și sângele începu să-i alerge mai repede prin vene. Probabil că necunoscutul o urmărea

de un timp în felul acesta. Ea roși, uimită să se simtă atât de tulburată de prezența unui tată de elev. Dacă asta i s-ar fi întâmplat la o petrecere, treacă-meargă! După câteva pahare, măsurile de apărare cad și o privire prea insistentă este suficientă ca să-ți facă inima să bată pentru un străin.

Se întâmpla pentru prima dată să încerce o asemenea atracție pentru un bărbat. În mod curios, ceva în persoana lui îi era cunoscut. Să fi fost oare părul des și negru, pometii înalți ai obrajilor, linia fermă a nasului și a maxilarului, sau tenul bronzat? Poate că avea un fiu cu situație școlară dificilă și Felicia reacționa astfel din cauza asemănării necunoscutului cu fiul său?

Un lucru era sigur, nu-l văzuse niciodată până acum, dar în înfățișarea lui exista ceva atât de impresionant încât avea senzația că-l cunoaște. De ce oare părinții așteaptă întotdeauna ultima ședință pentru a veni să discute despre problemele copiilor lor? Acum că anul școlar era aproape încheiat, elevul nu se poate alege din asta cu nici un câștig.

Felicia oftă și se hotărî să meargă să-i vorbească. Bărbatul continua s-o soarbă din ochi și ea nu mai suporta să fie fixată de această privire indiscretă. În timp ce înainta spre fundul clasei, tatăl unui elev îi bară drumul.

– Domnișoară Farr, Felipe mi-a spus că n-a avut niciodată o profesoară atât de bună ca dumneavoastră, îi spuse domnul Sanchez. Veți fi și anul viitor profesoara lui?

– Nu pot să vă spun nimic în această privință, domnule Sanchez, încă nu ne-am primit repartizările. Felipe se va descurca foarte bine, oricine va fi profesorul lui. Este un elev foarte bun. Am avut noroc să-l am în clasa mea.

Domnul Sanchez îi adresă un zâmbet larg și Felicia reuși în sfârșit să scape de el. Cu inima bătând cu putere,

ajunse în fundul clasei, dar pentru a constata, surprinsă și decepționată, că necunoscutul dispăruse.

Zări atunci un bărbat înalt care tocmai ieșea din încăpere. Dar când ajunse la ușă, acolo nu mai era nimeni. Aruncă o privire pe culoar. Luminile din plafon făceau să lucească podeaua de lemn. Nici un zgomot de pași, nici urmă de bărbat. Părea să se fi evaporat de-a dreptul. „Ce straniu!" se gândi ea.

Felicia își petrecu restul serii discutând cu părinții obiectivele care fuseseră fixate clasei și modul în care fuseseră atinse. Dar era cu gândul în altă parte. Nu reușea să-și alunge din minte imaginea enigmatică a bărbatului brunet.

*

* *

Săptămâna următoare, Felicia încercă să afle mai multe despre necunoscutul care pătrunsese în clasa ei și îi năpădise gândurile. Dar se dovedi că nici unul dintre elevii ei nu era fiul lui. Cât despre director, acesta nu trimisese pe nimeni ca să supravegheze buna desfășurare a ședinței ei cu părinții elevilor. Intrase oare din greșeală în clasa ei? Aceasta era singura concluzie logică. Dar atunci, de ce o privise cu o insistență atât de bizară?

Felicia se miră de asemenea că nu dorise să-i povestească această întâmplare ciudată lui Don Hamilton. Raporturile lor erau totuși sincere și amicale și ea avea obiceiul să-i împărtășească gândurile ei. Mersese până acolo încât să-i destăinuiască sentimentele față de mama ei, un secret apăsător pe care-l păstra îngropat adânc încă din

copilăria ei. Atunci, de ce această ezitare de a-i povesti că un străin intrase din greșeală în clasa ei și o privise insistent, mult timp?

"Este totuși ceva neînsemnat", își zise Felicia. Dar tocmai asta era problema, era oare o poveste lipsită de importanță? Departe de a se speria de licărirea neliniștitoare care strălucise în ochii bărbatului, Felicia suportase această inspecție bizară cu o plăcere pe care nu îndrăznea să și-o mărturisească. Necunosctul păruse mulțumit de acest scurt schimb de priviri și ea însăși fusese măgulită să fie obiectul unei asemenea atenții, cu toate că își jurase să nu facă apel la farmecul ei în nici o împrejurare a vieții.

Slavă Domnului, ultimele săptămâni de școală se desfășurară într-un vârtej frenetic. Nu avu timp să se gândească la necunoscut și sfârși prin a-l uita cu totul. Ca profesori principali ai claselor de anul al patrulea, Don și Felicia aveau însărcinarea de a organiza călătoria anuală a elevilor, și totul era departe de a fi pus la punct. În plus, Don era antrenorul echipei de base-ball a școlii.

– Degeaba s-au zbătut puștii, îi destăinui el Feliciei într-o dimineață în cancelaria profesorilor, ei n-au putut aduna destui bani pentru călătoria pe coastă.

În pofida căldurii, Don avea o ceașcă de cafea fierbinte în mână. Părul lui blond și creț, ochii albaștri și trăsăturile bine conturate îi dădeau un aer de tinerețe și de sănătate care îi plăcea Feliciei. Când Don se amesteca în echipa de base-ball, aproape că nu se deosebea de elevi, atât de mult părea de aceeași vârstă cu ei. Felicia se simțea în siguranță cu el.

Ea întinse între ei o hartă a Statelor Unite, pe masa lungă.

– Va trebui să căutăm ceva mai apropiat, oftă ea. Crezi că puștii vor fi decepționați?

– Puțin, dar ei sunt la curent cu prețurile. Trebuie să înțeleagă că o călătorie pe coastă este exclusă. Câți bani sunt în casă?

– Suma nu este prea mare. Dacă facem popas de noapte, nu putem depăși granițele statului. Vom putea merge mai departe cu condiția să evităm motelurile, dar este prea târziu pentru a organiza un camping. Imaginează-ți câte probleme s-ar ridica. Să te asiguri că are fiecare un sac de dormit, să pregătești picnicurile...

– Arată-mi harta, făcu Don.

El lăsă ceașca pe masă și urmări cu degetul frontierele statului New Mexico.

– Ei bine, rațiunea ne sfătuiește să alegem grotele de la Carlsbad, decretă el.

– Dar clasa a votat împotrivă!

– Evident! O călătorie pe coastă li se pare mai interesantă. Carlsbad este prea aproape, deci nu destul de exotic ca să justifice în ochii elevilor efortul. Sunt sigur că nici unul dintre ei n-a pus vreodată piciorul acolo. Ei n-au dreptate, vederea lor este spectaculoasă, grotele atrag mulți turiști.

– Nu te bazezi pe mine să le vând această idee? replică Felicia, lipsită de entuziasm.

– Nu, iau asta asupra mea.

În după-amiaza aceea, Don le-a spus elevilor că fondurile reunite nu permiteau proiectarea unei călătorii. Se făcură auzite mormăieli de nemulțumire la etajul al doilea al clădirii de cărămidă. Dar deziluzia generală a fost de scurtă durată. Cuprins parcă de o inspirație bruscă, Don

făcu să renască speranța. Exista o posibilitate: dacă renunțau să meargă la capătul lumii, poate că erau destui bani pentru o călătorie de două zile.

Atunci când Don îi întrebă pe elevi cine cunoștea Carlsbadul, se ridicară numai trei mâini. Și toată clasa, încântată de geniul șefului ei, votă pentru Carlsbad.

– Foarte abil, felul în care ai făcut clasa să se răzgândească, îl tachină Felicia puțin mai târziu.

– Cum adică, "să se răzgândească", protestă el în defensivă, dar surâzând. N-am făcut decât să contez pe o trăsătură foarte omenească. În mod obișnuit, i se spune legea speranțelor înșelate. Puștii erau atât de siguri că această călătorie nu va avea loc încât au fost foarte mulțumiți să le propun Carlsbadul.

– Nu mă mir că te înțelegi atât de bine cu băieții, spuse ea râzând. Îți mănâncă din palmă.

Dacă Don era realmente iubit și respectat de băieți, situația era mai complicată cu fetele din colegiul "San Pedro". În ochii lor, Don era prototipul seducătorului. Majoritatea visau să atragă atenția profesorului de matematică și se iscau gelozii care făceau ca raporturile lor să fie și mai delicate.

*
* *

Două săptămâni mai târziu, un autobuz mare și galben, împodobit cu banderola ambițioasă "Să vezi Carlsbad și apoi să mori" părăsi colegiul și porni spre Whites City, orașul cel mai apropiat de grote. Așezată pe scaunul din față, Felicia renunțase să tempereze exuberanța copiilor

cuprinși de plăcerea libertății și încântați să scape pentru câteva ore de autoritatea părinților. Don conducea autobuzul și nu trecu mult timp până când se mirară amândoi de cântecele tradiționale ale elevilor.

– Nu ați uitat că stalactitele vin din partea de sus, în timp ce stalagmitele urcă, le reaminti Don la sosire. Liniștiți-vă, n-am să vă țin un curs. Și eu sunt în vacanță. Distrați-vă cât puteți de bine. După vizitarea grotelor, vă propun să ne întâlnim la intrare ca să vedem liliecii zburând în apusul de soare.

Elevii se împrăștiară în toate direcțiile. Unii dintre ei ajunseră curând la grote, în vreme ce alții vizitau mai întâi magazinele cu suveniruri.

Coborârea pe jos i se păru plictisitoare Feliciei, care preferă ascensorul. Îl lăsă pe Don la intrarea peșterii preistorice. În scurt timp, ajunse la două sute cincizeci de metri sub pământ, în peștera descoperită de James White în 1901. Umiditatea pătrunzătoare o făcu să tremure. Dar senzația de răcoare trezi în ea sentimente nostalgice pentru coasta spaniolă unde locuise în cea mai mare parte a ultimilor treisprezece ani. Revenise în Statele Unite în urmă cu un an, dar avusese nevoie de timp ca să se adapteze la clima caldă și uscată din New Mexico.

Felicia tocmai îmbrăca un tricou ușor când simți brusc o prezență în spatele ei. Preferă să nu se întoarcă, de parcă presimțea că n-o să-i placă ce va descoperi și ajunse la snack-bar-ul zugrăvit într-un galben aprins, care părea ridicol de deplasat în peștera aceasta întunecată.

Auzind un declic, se întoarse brusc: un aparat de fotografiat era fixat asupra ei. Mâna care-l ținea era bronzată și figura, ascunsă parțial de aparat, era însuflețită de

un surâs ciudat și arogant, departe de a fi liniștitor. Urmă un al doilea declic și strălucirea unui flash o orbi pe Felicia.

Ea nu avu însă timp să protesteze, deoarece bărbatul dispăruse deja în ascensor. Felicia se repezi într-acolo, dar prea târziu. O pancardă informa: "Ascensorul revine la interval de cinci minute". Rămase încremenită locului până când monstrul acesta mecanic se hotărî să reapară cu alt grup de turiști.

"Oare ce se întâmplă? se întrebă ea. Întâi în clasa mea și acum aici. Nu poate fi o simplă coincidență. Toată povestea asta este foarte misterioasă. Trebuie să aflu cine este bărbatul acesta!"

Păși nervoasă încoace șI-ncolo prin ascensor. Când ieși în cele din urmă la suprafață, necunoscutul era bineînțeles de negăsit. În afara sezonului, vizitatorii erau puțin numeroși la Carlsbad și ea avu posibilitatea să verifice cu ușurință că el nu se afla nici în snack-bar, nici în magazinul de amintiri, nici în hol.

Tulburată, Felicia privi spre munții care înconjurau grotele, mijindu-și ochii în soare. Era oare în pericol? Nu sosise oare momentul să-i vorbească lui Don despre acest necunoscut care intrase în viața ei fără a fi invitat? Desigur, Don nu va fi de mare ajutor, dar putea oricând să-i dea un sfat bun. Dacă i se întâmpla ceva Feliciei, ar fi existat cel puțin cineva care să povestească totul poliției. "Toate astea sunt destul de suspecte, este cel mai puțin ce se poate spune", se gândi ea.

În timpul restului zilei, Felicia a fost ca și absentă. Ea se hotărâse să aștepte întoarcerea la motel ca să-i povestească totul lui Don. Nu dorea cu nici un chip să-i strice ziua. Dar toată după-amiaza, în timp ce ea și Don străbăteau grotele,

ea îi răspunse mașinal, fără să acorde atenție la ce îi spunea. Privirea ei căuta printre vizitatori un bărbat care o înspăimânta și în același timp o fascina. Un bărbat care stârnise în ea un val de emoții violente cum nu cunoscuse niciodată până atunci.

Toată clasa se reuni la intrarea grotelor, la apusul soarelui. Don numără copiii și Felicia făcu apelul, ca să fie sigură că nu lipsea nimeni. Luară loc cu toții în băncile așezate în semicerc în fața intrării, ca să asculte ghidul vorbind despre liliecii care ies din grote în număr foarte mare. Felicia o îndruma pe ultima elevă să se așeze, când simți că o mână o prinde de cot. Un fior îi străbătu brațul înainte de a se întoarce, știa din instinct cine o atinsese.

– Tot dumneavoastră! Cine sunteți? Ce doriți de la mine?

Necunoscutul îi lăsă brațul și, timp de o clipă, ochii lui mari și negri mângâiară fața Feliciei. Ea făcu un pas înapoi, dar privirea bărbatului o hipnotiza. Ochii lui, în care se reflectau razele soarelui care asfințea, o scrutau cu un amestec de viu interes și de amuzament.

Cum Felicia rămăsese în spatele ultimului rând de elevi, nimeni nu luă act de ceea ce se întâmpla. Ea avu un șoc văzând că necunoscutul se îndepărta pe neașteptate, cu pași mari. Nu, de data asta nu-l va lăsa să scape. Va afla cine este și ce urmărește. Se repezi după el între un microbuz și o remorcă de camping.

– Așteptați! strigă ea trăgându-l de mânecă. Nu aveți dreptul să...

"Să ce, de fapt?" se întrebă ea.

Bărbatul se opri și o privi. Dintr-o dată, se simți vulnerabilă și simți că-i este teamă. Dacă o atrăsese intenționat

acolo? Era mult mai puternic decât ea. Putea foarte ușor s-o atragă într-una din mașinile aflate în apropiere. Poate că era un maniac sexual și ea era următoarea lui victimă.

Felicia începu să tremure, cu toate simțurile în alertă. O transpirație rece îi lipi veșmintele de piele.

– Nu... nimic, reuși ea să murmure, cu picioarele tremurând.

– Nu vreau să vă fac rău, zise el cu blândețe, conștient de teama ei. Voiam doar să vă revăd.

– De ce? întrebă ea cu un aer bănuitor, făcând un pas înapoi.

– Ca să vă dau asta, răspunse el cu o voce răgușită, trăgând-o spre sine.

Figura lui întunecată se aplecă spre cea a Feliciei, căreia îi ridică bărbia cu un gest autoritar și buzele lui calde puseră stăpânire pe ale ei. Teama Feliciei spori. Era prizoniera brațelor puternice ale necunoscutului căruia îi simțea respirația fierbinte în obraji.

Felicia luptă cu toată puterea să scape din brațele lui de oțel. L-ar fi mușcat cu plăcere, dar el nu-i eliberase buzele. Îi dădu lovituri de picior în tibie, dar el păru că nu le simte. Atunci, epuizată, Felicia abandonă partida. Brațele puternice care o strângeau îi potoliră încetul cu încetul teama și ea se cuibări la pieptul lui. Da, la pieptul acestui bărbat care intrase cu silaîn viața ei și care părea hotărât s-o facă să încerce emoțiile cele mai nebunești.

Până Felicia să înțeleagă că îmbrățișarea încetase, necunoscutul era deja departe. Încremenită, amețită, avu nevoie de ceva timp ca să-și revină în fire.

Capitolul 2

Felicia intră în sala de așteptare a cabinetului medical cu sentimente amestecate de tulburare și de neliniște.

De când se întorsese de la Carlsbad, comportarea extraordinară a necunoscutului nu încetase s-o răvășească. Trecu prin ritualul sfârșitului cursurilor ca printr-un fel de ceață.

Când termină realmente cu problemele de la colegiu și când Don plecă pentru cursurile de vară de la universitate, Felicia simți din nou nevoia stăruitoare de a-și revedea mama. Vara aceasta va fi în sfârșit deosebită de altele. Se va produce un miracol, va reuși să deschidă o breșă în fortăreața în care mama ei își îngrădise viața. Dar, până acum, toate scrisorile Feliciei rămăseseră fără răspuns.

Nu mai putea suporta această incertitudine, așteptarea unei invitații care nu venea niciodată. În cele din urmă, se hotărî să acționeze. Frământându-și memoria, descoperi numele unui doctor care o îngrijise pe mama ei cu mulți ani în urmă. Telefonă și fu încântată să afle că bătrânul doc-

tor Ambrewster continua s-o socotească printre pacientele sale. Felicia îi explică pe scurt dificultățile pe care le întâmpina ca să intre în legătură cu mama ei.

– Veniți la cabinetul meu și vom discuta pe îndelete, îi propuse bătrânul doctor.

După aceea, secretara îi stabilise o întâlnire.

Felicia intră în cabinetul doctorului Ambrewster plină de teamă și incertitudine. Își adună curajul și se așeză în fața doctorului. Cum să găsească oare cuvintele potrivite ca să exprime emoția profundă pe care o simțea la ideea de a-și regăsi mama, să-i vorbească despre frustrarea ei în fața tuturor ușilor pe care aceasta i le trântea în nas? Dar găsea o oarecare îmbărbătare în atitudinea binevoitoare a fermecătorului domn bătrân cu păr argintiu și comportare paternă.

– Domnule doctor, eu... nu știu dacă sunteți la curent cu situația existentă între mine și mama mea, începu Felicia. M-a trimis într-un pension din Spania când aveam zece ani. Venea din când în când să mă vadă apoi, într-o bună zi, și-a încetat complet vizitele. M-am întors în Statele Unite sperând să reiau legătura cu ea, dar refuză să mă vadă și nici măcar nu-mi răspunde la scrisori.

Își ridică spre doctor ochii plini de lacrimi.

– De ce mă detestă oare atât de mult? Ce i-am făcut ca să fiu astfel abandonată?

Doctorul Ambrewster își încruntă sprâncenele și o privi pe Felicia cu compasiune.

– Sunt la curent cu toate, domnișoară Farr. Pot să vă asigur că mama dumneavoastră nu vă detestă. Ea chiar vă iubește mult.

– Îmi este greu să cred, replică ea pe un ton amar. Dacă mă iubea, m-ar fi expediat în Spania așa cum a făcut-o?

– Viața forțează uneori oamenii să ia hotărâri împotriva voinței lor, suspină doctorul. N-am să cred niciodată că mama dumitale a procedat așa de bunăvoie.

– Dar cu toate acestea a făcut-o! Manechinul cel mai celebru din America nu voia să târască după ea o adolescentă care să le reamintească tuturor de adevărată ei vârstă.

– Îți înțeleg sentimentele, zise doctorul Ambrewster clătinând din cap cu simpatie. Ai dreptul să fii tristă. Dar, trebuie să știi, mama dumitale n-a avut niciodată prea multă voință. Tatăl dumitale vitreg a avut o influență stranie asupra ei. Era un bărbat ambițios. Când a început să se ocupe de cariera ei, s-a gândit că vei fi un obstacol în calea reușitei soției lui. El a fost acela care a convins-o să te trimită la pension.

– Ar fi putut totuși să vină să mă vadă! Pot număra vizitele ei pe degetele unei singure mâini. Și când trecea pe la pension, era întotdeauna între două avioane! Oh, desigur, mi-a trimis o mulțime de cadouri scumpe ca să mă facă să uit că nu era niciodată prezentă de Crăciun sau la aniversările mele. Acum că mama nu mai este o vedetă, s-ar fi putut crede că va dori să recupereze timpul pierdut și să mă lase în sfârșit s-o cunosc...

Vocea ei se frânse, iar pe obraji i se rostogoleau lacrimi. Tristețea copilăriei singuratice era întipărită în ea într-un mod atât de nesters încât nu se mai putea preface că a uitat.

– Am revenit în Statele Unite ca să regăsesc aici puțin din copilăria pe care n-am avut-o, izbucni ea cu o voce schimbată de emoție. Nu voi fi niciodată pe deplin adultă

atâta timp cât nu voi fi rezolvat această problemă. Și singura modalitate de a o rezolva este să-mi cunosc în sfârșit cu adevărat mama. Am nevoie de dragostea ei, de afecțiunea ei, domnule doctor. O astfel de dorință la o persoană de douăzeci și trei de ani poate părea ridicolă, dar așa stau lucrurile.

Doctorul puse o mână încurajatoare pe umărul ei.

– Felicia, mama dumitale nu este în stare să vadă pe nimeni. Ea a avut o depresie nervoasă, de care vinovăția față de dumneata nu este cu siguranță străină. Când tatăl dumitale vitreg a murit, a vrut să te facă să revii în Statele Unite și m-a întrebat ce părere am. Am sfătuit-o cu toată convingerea s-o facă, dar cred că-i era atât de rușine de dumneata încât n-a avut curajul să ia hotărârea.

– Dacă înțeleg bine, i-a fost teamă să nu-și distrugă cariera, și după aceea i-a fost teamă să se afle în fața mea, replică ea cu răceală. Și atunci când am revenit prin mijloace proprii, manifestându-mi limpede dorința s-o revăd, a avut de asemenea o scuză ca să-mi închidă ușa?

– Felicia, mi-e teamă că nu am o explicație satisfăcătoare să-ți ofer. Nu sunt nici psihanalist, nici psihiatru. Mama dumitale a încetat să-i vadă chiar și pe cei mai apropiați prieteni. Tot ce pot să-ți spun este că a avut o depresie nervoasă. Poate crede că nu-i vei ierta niciodată comportarea.

– Problema nu este s-o iert sau nu, domnule doctor, zise Felicia care își revenea încetul cu încetul. Trebuie s-o revăd pentru mine, pentru propria mea liniște interioară. Am nevoie să știu mai multe despre originea mea, într-un fel ca un copil adoptat care poate simți într-o zi nevoia de a-și regăsi părinții adevărați. Cu siguranță, asta este greu de înțeles pen-

tru toți cei care au avut o copilărie normală. Am o mulțime de fotografii superbe ale Francinei Farr și articole despre ea. Dar ele nu-mi spun nimic despre cine este cu adevărat.

– Evident încuviință doctorul Ambrewster.

– E bolnavă? Viața ei este în pericol?

– Nu se știe niciodată, cu aceste depresii nervoase. Eu o îngrijesc de inimă de ani de zile dar, deocamdată, nervii ei sunt bolnavi. Toți anii aceștia de privațiuni ca să rămână slabă, eforturile permanente ca să placă publicului, creatorilor de modă, directorilor de reviste și tatălui dumitale vitreg i-au afectat sănătatea. Fără să uităm această teribilă vinovăție pe care o simte față de dumneata. A suferit mult.

– Și eu la fel!

– Este adevărat, dar dumneata strălucești de sănătate. Fii răbdătoare. Îndată ce va ajunge pe mâinile unui bun psihiatru, vom afla mai multe despre starea ei. Și sunt sigur că te va lăsa s-o vezi imediat ce va considera că este posibil.

– Credeți? suspină ea. Îmi închipui că mama va continua să nu asculte de nimeni, în virtutea faptului că a fost cândva celebra Francine Farr. Va aranja lucrurile în așa fel încât să-l facă pe psihiatru să-i satisfacă toate capriciile și dacă ea hotărăște că nu vrea să mă vadă, îmi voi pleda cauza în zadar, deoarece nu va servi la nimic.

– Fii sigură că medicul va proceda cum este mai bine pentru pacienta lui. În plus, dacă o cunosc pe mama dumitale atât de bine precum cred, va reveni asupra hotărârii ei. Și ea dorește să te cunoască, Felicia, dar îi este teamă.

Felicia clătină în tăcere din cap.

– Acum, pe plan strict medical vorbind, continuă doctorul, îi trebuie o clinică bună și un bun psihiatru. Poate că

starea ei necesită electroșocuri. Genul acesta de tratament costă mult. Ea n-are un ban, nici măcar o asigurare de boală.

– Nu are un ban? Dar a avut mulți bani...

– Da, a avut mulți. Din nenorocire, tatăl dumitale vitreg a fost foarte cheltuitor și se lansase în plasamente dezastruoase, care aproape i-au ruinat. După moartea lui, mama dumitale duce o viață foarte restrânsă. Or, salariul dumitale de profesoară pe timp de un an n-ar acoperi poate nici măcar cheltuielile tratamentului de care are nevoie.

– Salariul pe un an? repetă ea consternată, întrebându-se cum să facă pentru a găsi o asemenea sumă.

– Da. Ai ceva bani puși deoparte?

– Nu, din păcate! Mi-am cheltuit toți banii ca să mă întorc în Statele Unite. A trebuit, de asemenea, să cumpăr câteva mobile și haine. Cheltuiesc pentru necesitățile mele zilnice tot ce câștig.

– Ei bine, zise el clătinând din cap cu un aer grav, mai există spitalul. Este lipsă de personal și nu lise pot da bolnavilor îngrijirile constante pe care starea mamei dumitale le reclamă, dar dacă nu avem de ales...

– Nu! Asta nu! Nu va merge la spital! Mă voi descurca să găsesc banii necesari!

– Ești o fată de treabă, declară doctorul Ambrewster surâzând.

Ce putere de seducție păstra imaginea mamei ei! Doctorul Ambrewster nu era deloc preocupat de dificultățile pe care Felicia urma să le înfrunte pentru a găsi acești bani. Singurul lucru care conta era ca Francinei Farr să-i fie cât mai bine posibil. Farmecul magic al mamei ei

acționa încă asupra bătrânului doctor. Și de ce nu? Nu domnise ea cândva prin frumusețea ei, cucerind toate inimile?

Felicia înțelegea acum mai bine ce se întâmplase în acești ultimi ani. La început, la sosirea ei în Spania, era fata cea mai bine îmbrăcată din pensionul cel mai șic din oraș. Apoi, școlile deveniseră cu timpul tot mai puțin elegante și ea crezuse la un moment dat că nu-și va putea termina studiile la universitate. Ce sacrificii trebuie să-și fi impus mama ei ca să-i trimită ultimele cecuri! Se crezuse obligată s-o facă pentru că se simțea vinovată, sau își amintea de fetița frumoasă pe care o îndepărtase de lângă ea și continua s-o iubească?

Don plecase, și Felicia nu știa cum să procedeze ca să obțină un împrumut. Revenită de curând în Statele Unite, ea nu cunoștea aproape nimic despre funcționarea băncilor și a organismelor de credit. Făcu un prim demers la Creditul mutual al profesorilor, dar fără rezultat. Nu avea garanții de prezentat și suma de care avea nevoie era mult prea importantă pentru un simplu împrumut pe semnătură. La trei bănci unde s-a interesat apoi, s-au mulțumit să-i râdă în nas. I se răspundea mereu același lucru. Nu oferea garanțiile necesare și, ținând seama de salariul ei, se va găsi în imposibilitate de a plăti dobânzile.

Într-o seară, Felicia se întoarse descurajată acasă. Se prăvăli într-un fotoliu, cuprinsă de disperare. Fără banii necesari pentru îngrijirea mamei, poate că nu va putea s-o revadă ani de zile de acum înainte. Poate că n-o va revedea niciodată! Și totuși, visa de atâta timp la asta! Când se urcase în avionul care o aducea în Statele Unite, își spusese că această suferință va înceta în sfârșit. Dar, de când sosise,

se lovise de tot felul de obstacole. Și acum, la un an de când se întorsese, părea mai departe ca niciodată de ținta ei.

Felicia intră în bucătărie. Cu toate că ora prânzului trecuse de mult, nu-i era foame. Demersurile infructuoase îi tăiaseră pofta de mâncare. Deschise mașinal frigiderul și scoase de acolo o sticlă cu suc de fructe, cumpărat de la un magazin dietetic. Nu avea probleme cu greutatea, numai că ținea să mănânce doar lucruri foarte bune pentru sănătate. Era singurul lux pe care și-l permitea. Lua cu regularitate vitamine și mesele ei se compuneau în special din legume proaspete și fructe crude. Iaurturi din belșug și nuci pentru proteine.

În loc să se îndatoreze ca să cumpere mobile, Felicia descoperise un magazin care propunea o formulă de închiriere-vânzare. Alesese o canapea extensibilă tapițată în albastru deschis, un fotoliu asortat, o masă și o bibliotecă în care își aranjase clasicii literaturii spaniole. Salariul ei de profesor debutant îi interzicea deocamdată cumpărarea de tablouri și bibelouri, care conferă o notă de intimitate apartamentelor. Mai avea un an de rate ca să-și achite mașina de ocazie. Dar într-o regiune atât de intimă, unde transportul în comun nu este întotdeauna comod, nu se putuse lipsi de mașină.

Se afla, așadar, la încheierea unui an. Tot atât de departe de a-și revedea mama ca la sosire. Felicia habar n-avea că, chiar în clipa aceea, mâna destinului se pregătea, la propriu și la figurat, să bată la ușa ei.

Prima ei reacție a fost să nu deschidă. Nu avea dispoziția să stea de vorbă cu nimeni, oricine ar fi fost. Poate că acest inoportun va crede că nu era acasă și va sfârși prin

a pleca. Dar bătăile în ușă continuau și insistența aceasta o făcu să-și schimbe părerea. Probabil că era vreun reprezentant comercial care o văzuse întorcându-se acasă. Scoase un suspin și se ridică.

Deschise ușa și inima încetă să-i mai bată. În fața ei se afla brunetul și misteriosul necunoscut, blocând tot cadrul ușii cu umerii lui largi. Nu încetase să se gândească la el de la ultima lor întâlnire la Carlsbad, dar astăzi, pentru prima dată, îi ieșise din minte. S-ar fi spus că el simțise asta și venise să pretindă din nou primul loc în preocupările ei.

– Dumneavoastră! Cum m-ați găsit? Dar cine sunteți și ce doriți de la mine?

– Pot să intru? întrebă el, în timp ce ochii lui negri întârziară pe silueta Feliciei.

Ea înlemni. Ce să facă oare? Să-i trântească ușa în nas, să înceapă să strige? Sau să se repeadă la telefon și să cheme poliția?

– Eu... nu știu, șovăi ea căutând cu privirea pe stradă vreun trecător gata să-i vină în ajutor dacă i-ar fi cerut-o.

Dar strada era pustie.

– N-am să vă fac rău, zise el cu o convingere atât de insistentă încât Felicia ezită să-l creadă.

Era prea politicos, prea sigur pe el. Se pregătea să-i închidă ușa în nas, dar el făcu un pas înainte.

– Acultați-mă un minut înainte de a mă da afară, vorbi el liniștit. Dacă voiam să vă fac rău, la Carlsbad ar fi fost foarte potrivit. Eram singuri în parcare. V-am sărutat, asta a fost tot, și vă asigur că nu se va mai repeta. Vreau numai să vă vorbesc.

Felicia îi scrută fața, dar necunoscutul arbora o expresie enigmatică. Cu ochii lui căprui, părul negru și pielea de culoare închisă, avea aerul unui mesager al nenorocirii, și cu toate acestea, argumentele lui nu erau lipsite de forță. Pe deasupra, ea voia să afle cine era și ce voia. În fine, părea zadarnic să vrea să-i inchisă ușa apartamentului ei, de vreme ce el aproape trecuse de ea.

Încet, în tăcere, Felicia încetă să se proptească în ușă. Făcu un pas înapoi, circumspectă, cu ochii pironiți asupra lui.

– Mulțumesc, zise el cu un surâs larg, prefer așa.

El intră, ținând un plic mare și gros în mână.

Brusc, Felicia simți că roșește. Nu se putea împiedica să se gândească la sărutul lui. Înțelesese el, oare, cât de mult îi plăcuse contactul cu buzele lui și apăsarea corpului lui de al ei? Rușinată, și întoarse privirea.

– Felicia...

– Îmi cunoașteți numele?

– Bineînțeles, răspunse el ca și cum era lucrul cel mai firesc din lume. De asta sunt aici.

– Nu înțeleg.

– Nu este deloc uimitor, recunoscu el zâmbind. Să luăm loc, dacă vreți, și vă voi explica totul.

Felicia continua să se teamă de bărbatul acesta care nu părea pe de-a-ntregul normal, dar curiozitatea ei fu mai puternică și îi indică fotoliul albastru în timp ce ea se așeza pe canapea. Privirea necunoscutului întârzie din nou pe figura Feliciei, pe curba șoldurilor reliefate de rochia din tricot verde, pe lungile ei picioare încrucișate.

Felicia îl cercetă la rândul ei, recunoscând că nu era atât de ofensată pe cât ar fi trebuit de această inspecție

indiscretă. Cu toate acestea, era în el ceva neliniștitor, ceva ce ea nu era în stare să identifice. Cu ochii lui căprui cu nuanțe verzi, nasul drept și bărbia hotărâtă, avea de ce să facă să bată inima tuturor femeilor. Arăta impecabil în elegantul lui costum gri. Atunci, de ce era atât de nervoasă?

– Ei bine? întrebă în cele din urmă Felicia. Spuneați că vreți să-mi vorbiți.

– Da, răspunse el punând plicul pe măsuța de alături. Dar voiam mai întâi să vă cer scuze pentru Carlsbad. Nu știu ce mi s-a întâmplat. Trebuie să mă fi crezut nebun.

Felicia se foi, nervoasă, pe canapeaua ei. „Cum de am fost atât de proastă încât să las un necunoscut să intre în casa mea? Ce urmărește?"

– Am o propunere... nu, nu este cuvântul potrivit. Am o ofertă să vă fac.

– O ofertă? repetă ea, în gardă.

– Este mult timp de când vă caut, Felicia Farr, zise el cu o emoție care o uimi pe Felicia.

– De ce mă căutați? întrebă ea, încrucișându-și nervoasă mâinile.

– Din cauza asta, răspunse el întinzându-i plicul.

Felicia șovăi. Se revăzu, fulgerător, la Carlsbad și își aminti cât de speriată fusese când răspunsese sărutului lui.

Luă cu ezitare plicul și-l deschise. Își vârî mâna în el și simți carton lucios... Fotografii! Îi reveniră brusc în memorie toate filmele cu povești de șantaj pe care le văzuse în Spania.

„Vrea oare să mă șantajeze? se întrebă ea. Dar sub ce pretext? În Spania, dusese o viață liniștită. Desigur, după

întoarcerea în Statele Unite, începuse să iasă cu băieți, ca toate tinerele de vârsta ei, dar nu avea nimic rușinos de ascuns. Și, pe deasupra, nu avea bani.

Scoase fotografiile circumspectă, aproape înfricoșată să le privească. Avea presimțirea ciudată că momentul acesta, în care primise fotografiile din mâinile unui necunoscut, îi va călăuzi definitiv destinul.

Puse fotografiile pe genunchi, cu fața în jos, încercând să câștige puțin timp.

– Haideți, priviți-le! o grăbi el.

Felicia le întoarse, cu o teamă crescândă, apoi își ridică ochii spre el, complet dezorientată.

– Dar este mama mea!

– Da. Este Francine Farr, manechinul cel mai fotografiat din istoria publicității. Până astăzi.

Mama ei zâmbea de pe hârtia cartonată, lucioasă. Dinții ei perfecți erau de o albeață strălucitoare. Părul lung, platinat, ochii de un albastru profund sub rândul des al genelor, nasul fin și drept și ovalul superb al feței făcuseră din ea o frumusețe renumită. Figura Francinei Farr invadase panourile de afișaj, revistele ilustrate și până și ecranele de televiziune americane și străine. Dar ea își datora cariera în primul rând vestitelor produse Magic Glo, o gamă de cosmetice cunoscute în toată lumea. Până când fața ei se ofilise, fusese tânăra femeie Magic Glo, un simbol și o promisiune de frumusețe.

– Domnule...

– Bearstern.

– Bearstern?

– Da. Roderick Bearstern. Numele meu este de origine indiană.

– Oh! făcu ea, înțelegând acum de ce bărbatul era atât de brunet, cu pomeții obrajilor înalți. Bearstern... Numele acesta nu-mi este necunoscut. Gata, știu! John Bearstern era președintele lui Magic Glo pe vremea când mama era manechin.

– Este tatăl meu. El a lansat produsele acestea. A câștigat o avere...

– Mai curând... mama l-a făcut să câștige o avere, îl corectă ea, iritată. Mama a fost o jucărie în mâinile tatălui dumneavoastră și ale tatălui meu vitreg. N-a contat niciodată prea mult în ochii lor. I-au ruinat sănătatea și mi-au furat mama aproape toată copilăria mea.

– Eu nu sunt răspunzător de faptele tatălui meu, zise el, surprins de reacția ei vehementă. Nu lucrez în companie de atât de mult timp.

– Ați reluat afacerile tatălui dumneavoastră?

– Într-un sens, da. Sunt președintele consiliului de administrație al unui grup care cuprinde mai multe societăți, printre care și produsele de frumusețe Magic Glo. Tata s-a retras în urmă cu câțiva ani.

Era ridicol să extindă asupra fiului ura pe care i-o inspira tatăl. Dar Felicia urâse atât de mult numele Bearstern încât îi era greu să se arate rezonabilă în această privință. În timpul tuturor acestor ani petrecuți în Spania, îi urâse pe tatăl ei vitreg și pe acest John Bearstern. Iar doctorul Ambrewster nu făcuse decât să confirme realitatea pe care o bănuia de mult: mama ei era slabă și fusese manipulată cu ușurință de soțul ei și de bărbatul căruia îi datora cariera, John Bearstern. Ei fuseseră aceia care o convinseseră pe Francine Farr să-și trimită fiica în Spania.

– De ce ați venit să mă vedeți? Ce doriți de la mine, domnule Bearstern? întrebă ea cu răceală. Ați intrat în clasa

mea fără să fiți invitat, m-ați urmărit la Carlsbad și acum îmi aduceți vechi fotografii ale mamei. E timpul să-mi explicați ce înseamnă toate astea, nu credeți?

– Vreau să vă fac să reînviați imaginea mamei dumneavoastră, spuse el simplu.

– Ce vreți să spuneți? Vreți să republicați aceste fotografii?

– Nu, nu. Nicidecum. Vreau să ofer publicului ocazia de a adora frumusețea magică a Francinei Farr. Prin intermediul dumneavoastră.

– Domnule Bearstern, asta n-are nici un sens!

– Felicia, reluă el cu răbdare, oare nu-ți dai seama cât de mult semeni cu mama dumitale? Chiar și modul aristocartic în care ții capul, chiar și finețea trăsăturilor... și acest aer nevinovat care îi înnebunește pe bărbați. Vreau s-o recreez pe Francine Farr prin dumneata. Înțelegi? Propria fiică a Francinei Farr, replica tânără și strălucitoare de prospețime a celebrei sale mame, simbolul frumuseții Magic Glo, perpetuat grație dumitale.

Felicia făcu ochii mari de uimire. Bărbatul acesta era nebun! Pentru nimic în lume n-ar fi vrut să fie fotomodel. Detesta meseria care fusese răspunzătoare de copilăria ei solitară.

– Domnule Bearstern, vă pierdeți timpul, declară ea pe un ton tăios. Meseria aceasta este ultima pe care aș alege-o! Am văzut ce a făcut din mama. A devenit sclava frumuseții ei. Nu mai avea timp să-și dedice vieții de familie. Găsiți pe altcineva care să vă vândă produsele.

– Dar asta nu se petrece în mod obligatoriu astfel! Poate că tatăl meu a greșit pretinzând prea mult de la mama dumitale. Poate că ea a sacrificat prea multe lucruri. Eu nu-ți voi cere niciodată atât de mult.

– Nu veți reuși să mă convingeți, replică ea cu asprime.

– Dați-mi o șansă.

– Niciodată! răspunse ea pe un ton glacial. Acum, este timpul să plecați. Nu mai avem nimic să ne spunem.

– Nu știți ce refuzați. Vă ofer chiar din momentul acesta de zece ori mai mulți bani decât câștigați la colegiu. Și nu este decât un început.

Furioasă din cauza acestei insistențe, Felicia se ridică brusc și fotografiile căzură pe podea.

– Știu exact ce refuz. Tocmai de aceea mama mea are nevoie de îngrijiri foarte costisitoare pe care nu și le poate plăti. Dacă mi-ați propune orice altceva, n-aș lăsa să-mi scape ocazia. Dar nimic pe lume nu m-ar putea hotărî să mă las prinsă în acest angrenaj. Ce mod lamentabil de a-ți câștiga existența! O meserie care face din tine o ființă narcisistă, egocentrică! Am văzut rezultatul cu mama mea, asta mi-a fost de ajuns, mulțumesc!

Felicia tremura și ochii ei aruncau fulgere. Bearstern adună încet fotografiile răspândite pe podea, apoi privirea lui o întâlni pe a ei. Strălucirea pe care Felicia o văzu în ochii lui o descumpăni.

– Mai gândiți-vă, totuși.

– M-am gândit deja, răspunse ea tăios.

– Eu nu renunț, Felicia. Când am luat o hotărâre, eu nu renunț niciodată. Am obținut întotdeauna ceea ce am vrut. Și eu te vreau. Îți vei schimba părerea.

– Nu mă puteți constrânge.

– Nu va fi nevoie s-o fac. Vei veni singură.

Ajuns în pragul ușii, se întoarse.

– Te vreau și te voi avea, Felicia Farr. Și mai curând decât crezi.

Capitolul 3

– Domnișoara Farr?

Vocea masculină de la celălalt capăt al firului îi părea cunoscută Feliciei.

– Da, eu sunt, răspunse ea încercând să descopere cine vorbea.

– La telefon este domnul Humbolt.

– Ah, da!... Bună ziua, domnule.

Era directorul școlii.

– Tocmai am primit un telefon care s-ar putea să te intereseze. Este vorba despre o societate care caută pentru vară un interpret de spaniolă.

– Și s-au adresat dumneavoastră?

– Nu este atât de uimitor. Secretara lor trebuie să-și fi spus că un colegiu este un loc foarte indicat pentru a găsi genul acesta de persoană. Dar ei vor mai cu seamă pe cineva care a stat destul de mult în Spania ca să cunoască adevărata castiliană. Le-am explicat că acesta este cazul dumitale și ei au părut încântați.

– Le-ați dat numele meu? întrebă Felicia, însuflețită.

– Nu. Le-am propus ca mai întâi să te contactez eu însumi. Va trebui să însoțești în Spania pe unul dintre reprezentanții lor pentru a-i servi drept interpret. Este vorba despre mașini agricole, cred.

– Da, mă interesează mult, domnule.

Notă repede adresa societății.

Pentru prima oară după demersurile ei zadarnice de a obține un împrumut, Felicia simți speranța renăscând în ea.

O muncă pe timpul verii i-ar putea rezolva problemele. Salariul de profesoară continuând să-i fie plătit pe timpul vacanței, va putea pune deoparte pentru mama ei tot ce va câștiga în plus.

Se gândise deja la această soluție și începuse să examineze micile anunțuri. Răspunsese la mai multe oferte de serviciu și chiar se înscrisese la agenții de activități temporare. Dar până acum fără rezultat.

Felicia sări de bucurie luând blocnotesul pe care scrisese numărul de telefon al societății. „Dacă rugăciunile mele s-ar împlini!" Încercând să se calmeze, formă numărul cu o mână tremurândă.

– Lakeworth Industries, bună ziua.

– Aș vrea să vorbesc cu domnișoara Beverly Harris, ceru Felicia pe tonul cel mai liniștit pe care reuși să-l ia.

– Un moment, vă rog, răspunse mașinal centralista.

Felicia așteptă. Imobiliză telefonul între bărbie și umăr ca să pipăie nervoasă pielița unei unghii.

La clicul care răsună în aparat, reluă în grabă receptorul.

– Bună ziua. Beverly Harris la aparat.

Tonul era profesional, dar plin de căldură.

– Bună ziua... sunt Felicia Farr, începu ea, încurcată.

Formase impulsiv numărul de telefon, fără să se gândească la ce urma să spună.

– Hm... predau spaniola la colegiul San Pedro. Directorul, domnul Humbolt mi-a spus că sunteți în căutarea unei persoane pentru vară.

– Pentru vară?

– Mi-a spus că aveți nevoie de un interpret.

– Ah! Da, într-adevăr. Da, am sunat. Vă numiți domnișoara Farr, nu-i așa? Ați putea trece pe la birourile noastre? Există un chestionar de completat și domnul Bonner ar vrea să vă vadă.

– Bineînțeles, zise Felicia, încercând să pară interesată, dar nu prea mult. Când vreți să vin?

– În după-amiaza aceasta vă convine? Spre orele trei?

– Perfect.

– Atunci, pe curând.

Felicia nu reuși să înghită nimic la prânz. Așezată în mica ei bucătărie, privea pendula la fiecare cinci minute.

În cele din urmă se ridică de pe scaun ca să caute o ținută potrivită împrejurării. Majoritatea rochiilor i se păreau necorespunzătoare pentru o întâlnire de afaceri. Alese, în fine, un costum fustă-taior de culoare crem și o bluză de un albastru deschis. Cu părul strâns în coc, un ușor fond de ten și puțin rimel pe gene, avea aerul unei tinere femei moderne, frumoasă dar nu prea.

La orele trei fix, Felicia împinse ușa indicată de recepționeră. Numele de Beverly Harris era scris pe o mică plăcuță pusă pe birou. Femeia elegantă așezată în spatele

acestuia era trecută de patruzeci de ani, judecând după firele gri care-i brăzau părul negru și după ridurile fine din jurul ochilor.

– Domnișoară Farr, sunt încântată că ați reușit să ajungeți, declară domnișoara Harris cu un surâs călduros pe buze. Luați loc, vă rog.

– Mulțumesc, zise Felicia întorcându-i surâsul.

Își netezi fusta ca să-și ascundă tulburarea. Era impresionată de luxul încăperii: mochetă groasă, tablouri de artiști contemporani și plante verzi de o bogăție tropicală.

– Nu avem mereu norocul să găsim pe cineva atât de calificat pentru postul acesta. Înființăm un nou departament care va vinde material agricol în Spania. Majoritatea vânzătorilor noștri vorbesc puțin limba, dar au învățat-o aici, și este mai curând mexicană decât spaniolă pură. Primele contacte cu viitorii noștri clienți de acolo sunt foarte importante și este indispensabil ca amănuntele să fie înțelese de o parte și de cealaltă. De aici necesitatea unui interpret care să vorbească perfect castilana.

– Este cazul meu, răspunse Felicia. Am fost crescută în Spania.

– Atunci, este perfect. Veți completa acest chestionar, apoi îl veți vedea pe domnul Bonner, directorul personalului. O simplă formalitate, deoarece mie îmi revine decizia finală.

După tonul confidențial al domnișoarei Harris, Felicia înțelese că n-avea de ce să-și facă griji. Dacă aceasta voia, slujba era a ei.

Luă chestionarul și răscoli în poșetă în căutarea unui stilou. „Va trebui să fac puțină ordine înăuntru", își zise ea, iritată. Foi volante cu însemnări, anunțuri decupate din

ziare se învecinau în dezordine cu un lot de agrafe și o legătură de chei. Ar fi prea stupid să nu fie angajată dacă domnișoara Harris ar începe s-o considere dezordonată!

– Țineți, zise domnișoara Harris venindu-i în ajutor.

– Mulțumesc, răspunse ea cu recunoștință, luând stiloul care i se îndindea.

Completă rapid chestionarul destul de scurt.

Apoi așteptă, cu ochii fixați asupra secretarei.

– Doriți și alte amănunte despre munca dumneavoastră înainte de a-l vedea pe domnul Bonner? se interesă Beverly Harris zâmbind, lăsându-se pe spătarul fotoliului.

– Ei bine, da. Aș vrea să știu care va fi salariul meu și cât timp voi fi angajata societății. În fine, când trebuie să plec?

Felicia simți un nod în gât auzind cât va câștiga: dublu a cât urma să primească de la colegiu pe timpul vacanței!

– Este un angajament temporar, până la sfârșitul verii. Dar nu este exclus ca, după aceea, să vă propunem să părăsiți învățământul și să rămâneți definitiv la noi. Fiți gata de plecare în cincisprezece zile. Este posibil să nu rămâneți tot timpul în Spania. Lakeworth Industries face parte dintr-un grup mare și s-ar putea ca alte filiale să aibă nevoie de serviciile dumneavoastră în vara aceasta. Firește, cheltuielile de deplasare și de cazare sunt în sarcina noastră... Totul este prevăzut și nu va trebui să reveniți în timpul verii... cu condiția să nu existe vreun tânăr, bineînțeles.

Domnișoara Harris îi aruncă Feliciei o privire cu subînțeles, ceea ce însemna că avea o mare experiență a poveștilor de dragoste.

– Nu, răspunse Felicia cu un aer evaziv. În principiu, nu risc să fiu rechemată aici. Pot fi plecată toată vara.

– Perfect. Sunt sigură că domnul Bonner va fi foarte mulțumit de chestionarul dumneavoastră.

După cum o anunțase Beverly Harris, întrevederea cu domnul Bonner a fost o simplă formalitate. Peste mai puțin de o jumătate de oră, Felicia se urca din nou în mașina ei. Făcea în mod oficial parte din Lakeworth Industries.

Îi telefonă imediat doctorului Ambrewster ca să-i comunice vestea cea bună. Imediat ce va primi primul ei cec, va putea solicita transferarea mamei sale în clinica aleasă de el. Va vedea mai târziu cum va plăti în continuare clinica dacă nu va fi păstrată la Lakeworth Industries. În caz contrar, va cere de la colegiu un concediu de un an sau doi, timpul cât mama ei să se restabilească. Un singur lucru conta: pentru prima dată de la întoarcerea ei în Statele Unite, Felicia putea să-și ajute mama. Aceasta va sfârși prin a se simți mai bine și ea va putea s-o revadă.

Felicia își petrecu zilele următoare pregătindu-se pentru călătoria pe care urma s-o facă. Unele dintre veșmintele ei vor fi convenabile după câteva retușuri, dar altele erau de-a dreptul decolorate deoarece, cu bugetul ei atât de restrâns, nu cumpărase aproape nimic după ce revenise în America. Venise vremea să-și reînnoiască puțin garderoba. O interpretă nu trebuia să semene cu o copertă a revistei *Vogue,* dar trebuia să fie îmbăcată acceptabil. De aceea, cumpără trei rochii noi, al căror preț o făcu să se înfioare.

Îi scrisese lui Don ca să-l pună la curent cu planurile ei. Punând scrisoarea la poștă vineri dimineața, fu foarte surprinsă să-l vadă apărând seara în carne și oase.

– Tu? N-ai primit scrisoarea mea!

– Mi-ai scris? o întrebă el cu un surâs larg pe buze.

O atrase pe Felicia spre el și depuse un sărut ușor pe buzele ei, privind-o cu coada ochiului.

Inima Feliciei începu să bată mai repede, dar acesta nu era sărutul lui Don. Între ei se interpunea o imagine, aceea a unui alt bărbat și a unui sărut furat. Roși, rușinată să se gândească la Roderick Bearstern într-un moment ca acesta.

– Da, ți-am trimis o scrisoare dimineața, zise ea încet, desprinzându-se de el.

El se așeză pe canapea, lângă ea. Părul lui blond și ochii albaștri, înfățișarea lui de ștrengar, îi dădeau un aer de tinerețe și de sănătate care-i plăcea Feliciei. Cât de mult ar fi vrut să-l iubească, în loc să fie atrasă de o ființă pe care o detesta și care-i reamintea un trecut și mai detestabil. Don era, cel puțin, un bărbat foarte atent, interesat de ea pentru ceea ce era și nu pentru ce ar putea să-i aducă.

– Știi, am găsit o slujbă pentru toată vara.

– Formidabil! exclamă Don. Trebuie să ieșim să sărbătorim asta.

– Nu am timp, să știi. Cu pregătirea bagajelor și...

– Ce bagaje? o întrerupse el încruntând sprâncenele.

– Da, sunt angajată ca interpretă de către o companie. Plec în Spania.

– În Spania? Pentru mult timp?

– Nu știu exact, dar s-ar putea pentru toată vara. Este o slujbă foarte bine plătită, și știi câtă nevoie am de bani pentru mama. Nu aveam cum să refuz, Don.

– Ei, drace! Îmi închipui, recunoscu el cu regret. Așadar, n-o să poți veni să-ți petreci un weekend la părinții mei? Voiau să te cunoască, și eu aranjasem totul.

Ochii albaștri ai Feliciei evitară privirea lui Don.

– Îmi pare rău, dar este imposibil, deoarece plec joi. Mi-ar plăcea să-ți cunosc părinții, știi bine. Dacă sunt la fel de drăguți ca tine, i-aș iubi mult. Dar slujba aceasta este foarte importantă pentru mine. S-ar putea ca asta s-o salveze pe mama, zise ea cu o privire de scuză.

– Firește, oftă el cu o notă de resemnare în glas, este dificil să-ți cer să renunți în aceste condiții.

– Știam că o să înțelegi, răspunse ea cu un acces de afecțiune pentru el. Don, pentru mine este extrem de important s-o scot pe mama din starea asta, continuă ea. Este singura mea șansă s-o pot revedea, înțelegi? Și eu aș vrea să pot invita prieteni acasă la mama, dar noi nu suntem într-o asemenea situație. Sunt o mulțime de lucruri de rezolvat și în primul rând relațiile mele afective cu ea. Trebuie neapărat să clarific situația dintre mine și ea înainte de... a mă angaja la orice altceva.

Ar fi preferat să rămână mai evazivă, dar credea că Don era îndrăgostit de ea și-i era teamă să n-o ceară în căsătorie, cu toate că nu făcuse niciodată nici cea mai mică aluzie în această privință.

– Felicia, după câte îmi spui, treaba aceasta cu mama ta poate dura luni de zile, poate chiar ani, zise el luând-o pe Felicia de bărbie ca s-o forțeze să-l privească în ochi. Ce o să faci dacă nu se va restabili? Cât timp îi vei mai da prioritate absolută?

– Nu știu, Don, recunoscu ea plecându-și ochii. Dar ea nu se va vindeca fără un tratament corespunzător, și mie îmi revine obligația să veghez ca să-l aibă.

Don strânse încet mâinile Feliciei între ale lui.

– O să-mi lipsești. O să-mi scrii, nu-i așa?

– Bineînțeles. Oricum, și tu ești imobilizat toată vara la universitate.

– La dracu, așa e, făcu Don cu un aer jalnic.

Felicia simulă că nu-i remarcă decepția. Regreta că-l lăsa atât de mult singur, dar era totuși fericită să se întoarcă în Spania. Copilă fiind, nu detestase această țară decât pentru că socotea că este exilată acolo. După ce revenise în Statele Unite, înțelesese cât de mult îi rămăsese la inimă. La început, se adaptase cu greutate ritmului trepidant al vieții americane. Regreta mesele de seară târzii cu care se obișnuise în Spania. Mentalitatea oamenilor era de asemenea diferită. În orice spaniol exista un fond de tristețe, un simț al tragicului și al morții care le lipseau complet americanilor. Aici, oameni trăiau ca și cum nu urmau să moară niciodată. Și apoi, în afaceri, erau de-a dreptul neîndurători.

Era straniu să-i judece pe americani ca și cum nu erau compatrioții ei. Dorea să se întoarcă în Spania pentru a respira din nou aerul din Lumea Veche, pe care-l uita treptat la contactul cu America.

Seara petrecută cu Don fu agreabilă, deși puțin cam încordată. De fapt, Felicia fusese șocată să-l vadă apărând pe neașteptate la ea acasă, dar, la urma urmei, nici unul dintre ei nu era oprit să iasă cu alți parteneri, cu toate că lucrul acesta nu fusese spus niciodată. Dar era tipic pentru relațiile lor, caracterizate de acorduri tacite.

A doua zi, Felicia scrise o scrisoare de scuză pentru părinții lui Don. Regreta că nu poate da curs invitației lor și le propunea să stabilească o nouă întâlnire la întoarcerea ei din Spania.

*
* *

Plecă în sfârșit spre Madrid. Când avionul survolă împrejurimile capitalei, Felicia începu să se agite pe scaunul ei. Era nerăbdătoare să revadă orașul unde își petrecuse aproape întreaga adolescență. Îndată ce coborî pasarela, simți un nod în gât. Aerul uscat al Madridului o înviora. Unele regiuni din Spania sunt atât de aride și de calde încât trebuie să fii foarte rezistent ca să te aclimatizezi acolo. Încerca o senzație de mândrie la ideea că-și croise un drum în viață într-o țară atât de diferită de a ei.

O aștepta un bărbat cu caschetă pe cap, care o ajută să treacă prin vamă. După aceea o invită să urce într-o mașină mare, neagră, pe care o conduse cu o mână sigură prin aglomerația de pe bulevardul America. Trecură pe lângă strada Serrano, unde se afla muzeul Lazaro Galdiano, bogat în tablouri, ceramică veche, bijuterii și alte opere de artă. Felicia, care fusese de mai multe ori acolo, s-ar fi oprit cu plăcere, dar șoferul își continuă drumul. Se lăsă în voie între pernele de pe bancheta din spate și privi pe geam orașul defilând prin fața ei.

Trecând prin fața Bibliotecii Naționale, Felicia surâse cu nostalgie: *Celestina, Lazarillo de Tormes, Dona Perfecta* de Goldos și, bineînțeles, *Don Quijote.* În fiecare operă, ea se identificase cu cei oprimați, cu cei neînțeleși și cu exilații. Poate că tocmai din cauza interesului pentru literatură devenise profesoară.

Exact în fața hotelului, mașina merse de-a lungul marelui Parc Retiro, ale cărui alei umbroase le străbătuse adese-

ori ca să meargă să se așeze în apropierea unei fântâni arteziene sau lângă vreo statuie de monarh spaniol.

Era mulțumită că acceptase această muncă deoarece știa că nu va mai trăi niciodată în Spania. America era acum țara ei. Dar avea nevoie să facă acest pelerinaj care-i amintea cât de mult suferise să fie despărțită de mama ei. Se simțise puțin vinovată că-l părăsise pe Don, dar, la contactul cu pământul spaniol, sentimentul acesta dispăruse.

Camera de hotel era plăcută, cu pardoseala curată și patul imens. Obosită de călătorie, se întinse pe cuvertura de catifea verde și adormi.

Spre sfârșitul după-amiezii, primi un telefon de la Tom Undermeyer, reprezentantul societății Lakeworth Industries. El îi dădu întâlnire la biroul lui, a doua zi dimineața, la ora zece. Seara, îi telefonă celei mai bune colege de clasă și cinară împreună.

Felicia își petrecu prima săptămână ajutându-l pe Tom Undermeyer să pună la punct un contract complex între Lakeworth Industries și o societate spaniolă care dorea să importe ultimele tipuri de mașini agricole. Ea se dovedi foarte utilă nu numai ca interpretă, ci și ca negociatoare, și Tom promise că va face în așa fel încât să primească o primă.

Pentru a-și continua activitatea, Felicia trebui să ajungă la Barcelona, al doilea oraș al țării și important centru industrial. Capitală istorică a Cataloniei, Barcelona, mândră de moștenirea ei politică și culturală, se afirmase de secole ca rivală a Madridului.

Când ieși din avion, o învălui un aer plăcut, mai puțin uscat ca al Madridului și un vânt ușor îi făcu părul să fluture. Din taxiul care o ducea la hotel, revăzu spectacolul

familiar al copiilor jucându-se pe stradă și al femeilor îmbrăcate în negru. Șoferul coti pe celebrul bulevard Ramblas, cu larga lui promenadă pietonală mărginită de pomi și de prăvălioare mici unde se vând de toate, ziare, flori și chiar păsări. Felicia văzu faimoasele *rejas,* grilajele din fier forjat care împodobesc majoritatea ferestrelor de la parter. O cuprinse un sentiment de mulțumire. La coborârea din taxi, un negustor ambulant îi oferi struguri și ea cumpără câțiva ciorchini. Pe străzi se simțea miros de mâncare gătită, aerul mării și parfumul florilor. Recunoscu mirosul caracteristic al Barcelonei. Petrecuse mai multe veri aici și, după Madrid, era orașul pe care-l prefera.

Soarele strălucea pe cer și era cald. Felicia intră în holul răcoros al hotelului. La recepție o aștepta un mesaj. Avea chiar a doua zi o întâlnire legată de munca ei.

Liberă pentru restul zilei, Felicia ieși să hoinărească pe bulevardul Ramblas. Locul era poate mai puțin modern decât un centru comercial american, dar avea o caracteristică ce lipsea complet galeriilor de magazine din beton și oțel americane. Se întâlneau toate stilurile de arhitectură, de la zgârie-nori din oțel și sticlă până la casele maure sau grecești. Vechea și Noua Lume coexistau în chip fericit și stăteau mărturie a istoriei Barcelonei. Dar ceea ce Feliciei îi plăcea mai presus de toate era această bogăție de flori care făcea ca bulevardul Ramblas să semene cu o imensă grădină. Femei cu ochi negri stăteau lângă vase pline de flori din care făceau buchete artistice. Incapabilă să reziste, Felicia cumpără un buchet modest, pe care-l mirosi cu desfătare. „Ah! Barcelona! Spania! se gândi ea. Dacă aș putea duce o părticică din toate astea în Statele Unite!"

Parfumul minunat al florilor îi aduse un surâs pe buze. Mergând mai departe, aruncă o privire spre magazine, spre prăvăliile cu cărți poștale, eșarfe, brelocuri și alte suveniruri turistice.

Se plimbă mult timp. Acum, cerul începea să se întunece și apusul de soare învăluia într-o lumină roz negustorii care-și închideau prăvăliile.

Feliciei i se făcuse foame. Reperă un mic restaurant liniștit unde mâncă o delicioasă supă de legume, urmată de o tortilla, savuroasa omletă spaniolă, pregătită cu ceapă, cârnați și cartofi. În loc de prăjitură, preferă o piersică de țară care se topea în gură.

Întoarsă la hotel, fără să bănuiască pentru nimic în lume ce i se va întâmpla a doua zi, se strecură în așternuturi cu un suspin de satisfacție. Închise ochii, simțind în nări mirosul micului buchet pe care-l pusese pe noptieră.

A doua zi dimineața, îmbrăcată în costumul fustă-taior de culoare crem pe care și-l pusese la prima ei întâlnire de la Lakeworth Industries, luă un taxi și dădu șoferului adresa indicată în mesajul primit la recepție. Coborî în fața unui bloc turn din cartierul afacerilor. Soarele deja cald făcea să sclipească fațada de sticlă. Ce contrast cu arhitectura veche din unele cartiere: arcade lucrate cu rafinament, statui splendide, fațade maiestuoase care clasau Spania printre țările cele mai bogate din lume în lucrări de artă. Cât despre blocurile acestea turn, dimpotrivă, cu succesiunea lor monotonă și glacială a rândurilor de sticlă, nu se putea spune decât că erau impersonale și lipsite de orice atracție!

Pătrunzând în imobil, Felicia fu frapată de contrastul dintre oamenii de pe stradă și cei de aici. Afară, vedeai

oameni de tot felul: bărbați în vârstă purtând pe cap vechi pălării de pai, femei îmbrăcate elegant, copii țipând cu voci ascuțite și, de asemenea, câțiva plimbăreți eleganți. Aici, toată lumea era îmbrăcată în același fel sobru și aproape uniform și oamenii vorbeau cu glas scăzut și cu aere importante. Nici urmă de mirosurile delicioase de prăjituri, de flori și de mare. Aici, totul era fad și aseptic.

Felicia luă liftul și apoi merse de-a lungul unui culoar acoperit cu mochetă groasă până la camera numărul 709.

Explică unei secretare că era așteptată. După câteva minute, fu invitată să intre în ceea ce i se păru a fi un studio de fotograf.

Se așeză lângă un birou imens, flancat de mai multe rânduri de sertare. La stânga ei, o jumătate de perete despărțitor ascundea parțial un aparat fotografic fixat pe trepiedul lui.

Felicia se foi nervoasă pe scaun. Tot ce semăna cu un echipament de fotograf profesionist o făcea să nu se simtă în largul ei. Se simțea în încăperea aceea ca și cum aici se pecetluise destinul ei de copil și ideea de a lucra acolo îi displăcea profund. Dar poate că nu va rămâne aici decât între mașinile agricole și fotografie, numai dacă studioul servea la realizarea unor afișe publicitare.

Ușa biroului se deschise. „El! Oh, nu, nu se poate!"

– Asta-i bine, ești punctuală, zise el pe un ton firesc, ca și cum ar fi trebuit să se aștepte să-l vadă pe Roderick Bearstern aici, la Barcelona.

Uluită, Felicia scăpă poșeta din mână.

– Dumneavoastră!

– În carne și oase, răspunse el cu un surâs amuzat.

Se apropie de ea și se așeză neglijent pe colțul biroului, cu mâinile în șolduri. Spațiul dintre ei se micșorase și ea se

dădu înapoi, simțind parfumul cu aromă de mosc al loțiunii pe care o folosise după ras.

Pulsul ei se acceleră și se prinse de brațele scaunului ca să-și ascundă tremurul. Își simțea gura uscată.

– Ți-am spus că te voi avea, Felicia Farr, îi reaminti el cu o licărire malițioasă în privire. Și mai curând decât credeai.

– Ce-i cu farsa asta de prost-gust? îl întrebă ea pe un ton glacial. Cât ați plătit celor de la Lakeworth Industries ca să mă trimită în Spania? Ce căutați în Spania?

– N-am cumpărat pe nimeni, cu excepția dumitale, poate, răspunse el ironic. Lakeworth Industries îmi aparține.

– Cum?

Se rezemă de spătarul scaunului, cuprinsă de derută. Totul părea absurd.

Prima oară, nu remarcase cât de înalt și de puternic era. Când Roderick se ridică și-și plasă statura impozantă în fața ferestrei, lumina din încăpere scăzu imediat.

Felicia nu-l crezuse capabil să-și ducă planul până la capăt. După cum se părea, îi subestimase tenacitatea. O voia într-adevăr și era în stare de orice ca s-o aibă.

– După cum ți-am spus, prezidez consiliul de administrație al unui grup important care posedă, printre altele, Lakeworth Industries și produsele de frumusețe Magic Glo.

– Dar, protestă ea, refuzând să creadă că era, așadar, angajata lui, este o pură coincidență – ciudată, sunt de aceeași părere – dacă am găsit de lucru tocmai într-una din companiile dumitale.

– Nu este o coincidență, răspunse el liniștit, ca și cum punea în fiecare zi la cale genul acesta de afaceri. Uiți că ai fost contactată de una dintre societățile mele.

– Este adevărat.

– Știam că aveai nevoie de bani. N-a fost foarte complicat să cer la Lakeworth Industries să telefoneze directorului dumitale și să-i spună că erau în căutarea unui interpret.

– Părea atât de firesc, murmură ea.

– Exact. Cum ți-ai fi putut imagina că această slujbă în Spania te-ar arunca în brațele mele?

Îl revăzu brusc pe Roderick strângând-o la piept și se necăji că se gândește la asta. Schimbă rapid subiectul discuției. Trebuia să evite cu orice preț orice aluzie la un contact fizic cu Roderick Bearstern.

– Am fost angajată ca interpretă pentru un reprezentant în mașini agricole, replică ea tăios. N-am acceptat să lucrez pentru dumneata.

– Exact, recunoscu Roderick, dar tonul lui demonstra că era mai puternic decât ea în acest mic joc. Cu toate acestea, ți s-a spus că s-ar putea să lucrezi pentru alte departamente ale societății.

– Te rog să nu-mi faci figura asta. Suntem într-un studio fotografic. Știu foarte bine ce ai în minte. Vrei să mă faci să pozez cu forța.

– Nicidecum, răspunse el cu un aer fals jignit, care o făcu să fiarbă de furie. Se întâmplă să supervizez o nouă campanie de promovare a produselor Magic Glo în Spania și să am nevoie de un interpret.

– Dacă ți-ai dat toată osteneala asta ca să mă faci să vin, înseamnă că urmărești ceva, zise ea pe un ton tăios. Mai întâi, spune-mi cum m-ai găsit?

El ridică din umeri în fața acestei acuzații.

– Mama dumitale era o persoană excepțională, Felicia. Avea o aură specială, care a fascinat mulțimile ani de zile.

– Da, știu, replică ea cu nerăbdare. Mi-ai mai spus-o.

– Cu câtva timp în urmă, răsfoiam niște reviste vechi când am dat peste o reclamă a produselor Magic Glo. Era mama dumitale. Firește, machiajul și coafura erau puțin demodate, dar cu toate acestea am fost uluit. După ce a încetat să pozeze, o mulțime de fotomodele au preluat ștafeta, dar nici una n-a avut cariera extraordinară a mamei dumitale. Ani de zile, numai ea a fost văzută. Era pretutindeni, pe panourile publicitare, în reviste...

– Știu, îl întrerupse ea cu amărăciune, amintindu-și de anii ei de singurătate. A fost literalmente adulată de toată America.

– Da, toată lumea era înnebunită după ea. Am vorbit cu tatăl meu. I-am spus că sunt în căutarea unui fotomodel care să aibă calitățile excepționale ale mamei dumitale. Am aflat de la el că Francine Farr avea o fiică. O cunoscuse când era mică și devenise fermecătoare, dar trăia în Spania. Succesiunea mamei dumitale era găsită, dar nimeni nu știa unde erai.

– De ce n-ai întrebat-o pe mama?

– Pentru că nici nu voia să audă de asta. Atunci am angajat un detectiv particular și la câtva timp după aceea am aflat că locuiai în New Mexico și că erai profesoară de spaniolă. Am venit într-o seară în clasa dumitale ca să văd dacă ai moștenit frumusețea și farmecul excepțional al mamei dumitale.

Feliciei îi era greu să recunoască, dar curiozitatea lui Roderick Bearstern față de ea o tulbura.

– Și apoi? întrebă ea cu o indiferență prefăcută.

– Te-am urmat la Carlsbad și ți-am cerut să pozezi pentru mine.

Măgulită în vanitatea ei, Felicia roși. Cu toate că nu acordase niciodată atenție acestui lucru, îi făcea plăcere să se gândească la ea însăși ca la o ființă dorită.

Roderick scoase un dosar dintr-un sertar.

– Uite, privește!

Felicia luă dosarul cu reținere, apoi îl puse pe birou fără să-l deschidă.

– Mi-ai arătat deja fotografiile acestea în altă zi.

– Nu, nu pe acestea.

Ea deschise dosarul și scoase o exclamație.

– Dar... sunt eu!

Se vedea ieșind din apartamentul ei, ducându-se la colegiu, ieșind dintr-un magazin.

– Nu aveai dreptul!

Aruncă fotografiile pe birou și sări în picioare.

– Calmează-te, spuse el pe un ton liniștitor. N-am făcut nimic ilegal. Am făcut doar câteva fotografii unui „posibil viitor fotomodel" fără să-i cer permisiunea. Liniștește-te, nu vor fi publicate nicidoată.

– Este un atentat la viața mea privată!

– Nu, nicidecum, departe de așa ceva.

El se apropie și, apăsând umerii Feliciei, o obligă să se reașeze. Contactul mâinilor lui avu asupra ei efectul unei descărcări electrice. Încercă să se convingă că era mânia, dar o mică voce îi șoptea că era vorba de cu totul altceva. Surprinsă și tulburată, se ghemui pe scaunul ei.

– După propunerea pe care ți-am făcut-o pentru a reînvia imaginea Francinei Farr, dacă fotografiile dumitale ar fi fost proaste, ai fi fost teribil de decepționată. Am crezut că vei fi încântată la ideea de a deveni

manechin-vedetă și de a câștiga mulți bani. Acesta a fost motivul pentru care, înainte de a-ți vorbi, am făcut aceste câteva fotografii ca să vedem dacă ești fotogenică.

– Și dacă aș fi ratat examenul? întrebă ea pe un ton tăios.

– Ei bine, n-ai fi aflat.

– Câtă delicatețe! O asemenea grijă pentru sentimentele mele îmi merge drept la inimă.

Ironia răutăcioasă a Feliciei îl făcu doar să râdă pe Roderick, ceea ce o înfurie.

– Fotografiile sunt excelente, declară el, dar nu le-am făcut eu. Am încredințat această treabă unui fotograf profesionist. Eu am vrut să-mi dau seama cu propriii mei ochi...

– ... și ai năvălit în clasa mea!

– Năvălit este prea mult spus, zise el cu o dezinvoltură exasperantă.

– În orice caz, era o intruziune. Nu aveai ce căuta la ședința mea cu părinții elevilor.

– N-am deranjat pe nimeni!

– M-ai deranjat pe mine!

– Oh, dar asta nu-i posibil! exclamă el cu un surâs larg.

Felicia preferă să schimbe subiectul.

– Dacă ai fost mulțumit de mica dumitale anchetă, de ce m-ai urmărit la Carlsbad?

– Trebuia să te revăd. Rolul acesta de profesoară nu te prindea deloc: coafură ingrată, nici un pic de machiaj și haine sobre.

– Ținuta mea era adaptată la genul acela de reuniuni, protestă ea, gata să izbucnească în plâns.

– Voiam să te văd în alt cadru, continuă el, ignorând argumentul ei. Detectivul care mă informa despre activitățile dumitale a aflat că trebuia să-ți duci elevii la Carlsbad. Te-am urmat, am găsit că ești frumoasă și m-am hotărât să-ți propun să lucrezi pentru noi.

Felicia se feri să evoce scena sărutului, dar inima ei începu să bată mai repede la amintirea ei.

– Cunoști părerea mea în privința aceasta, declară ea pe un ton tăios.

El se apropie apoi încet, cu ochii lui căprui pironiți în ai ei. Înainte de a-și pleca ochii, ea nu se putu împiedica să remarce umerii lui largi, cravata sobră și de bun-gust care-i împodobea cămașa italienească, și stofa scumpă a pantalonilor sub care se ghiceau coapsele lungi și musculoase. Se înfioră. Degeaba îl detestase pe Roderick Bearstern, prezența lui făcea să-i bată inima.

– Știu, știu, făcu el cu un aer înțelegător, dar tonul lui Roderick părea să insinueze că în refuzul ei exista altceva decât voia ea să admită.

Felicia făcu un efort ca să-l privească drept în ochi.

– Ți-am spus adevărul, insistă ea cu o voce nu prea sigură.

– Mi-ai spus mai curând ceea ce-ți convine să crezi. Refuzi nu pentru că te temi să nu fii exploatată. Te temi să nu fii supusă la aceleași constrângeri ca mama dumitale? Știi bine că n-ar fi fost împiedicată să te păstreze lângă ea. Era doar lipsită de voință ca să-i țină piept tatălui dumitale vitreg. Meseria ei n-a avut nici un amestec în problema asta, știi bine, Felicia.

– Ești de rea credință!

– Dovedește-mi-o, o provocă el cu un aer arogant.

– Nu pot, nu pot, se auzi ea murmurând.

– De fapt, nu ești mai curajoasă decât mama dumitale. Mai cu seamă nu vrei să afli mai multe despre această profesie, din teama de a nu fi tentată să accepți propunerea mea. Nu vei mai putea păstra sentimente atât de dureroase față de mama dumitale. Tot ce vrei este mai cu seamă să nu fii tratată cu milă, nu-i așa, Felicia? Te chinuiește și acum copilăria dumitale solitară!

– Nu este adevărat! Nu știi despre ce vorbești. Încerci să mă convingi să-ți accept propunerea.

– Cercetează-ți adâncul ființei, replică el cu autoritate, și vei vedea că am dreptate.

Ea citi în privirea lui Roderick o siguranță calmă care o irită, dar nu reuși să-și întoarcă ochii. Ochii lui căprui pironiți în ai ei păreau să-i pătrundă în suflet, obligând-o să recunoască o parte din ea însăși, căreia îi refuza existența. Nu va reuși să redevină stăpână pe ea însăși decât cu prețul unei lupte aprige. Magnetismul acestui bărbat era atât de puternic încât simți în sinea ei că se clatină sub privirea lui.

Ideea că o sesizase atât de bine, o făcu pe Felicia să roșească până în vârful urechilor.

– Nu știi despre ce vorbești, repetă ea cu o voce care-i tremura.

– Atunci de ce-ți este atât de teamă să faci o încercare? întrebă el. S-ar vedea foarte repede dacă m-am înșelat sau nu. Am pus să se facă sondaje după ce te-am văzut la colegiu. Numele de Francine Farr este aproape la fel de cunoscut ca pe vremea gloriei ei.

Ochii lui Roderick străluceau de înflăcărare. Felicia mai văzuse această expresie pe fețele bărbaților când vorbeau despre mama ei.

– Nu este o femeie, este o legendă. Oamenii continuă să-i murmure numele. Francine Farr revenind la viață prin propria ei fiică, este un lucru câștigat dinainte, Felicia, continuă el cu entuziasm.

Părea să se adreseze unei fantome aflate în încăpere, ca și cum era singur cu amintirile lui. Dar reveni imediat la Felicia.

– Vei înțelege repede ce înseamnă să fii fotomodel, declară el pe un ton mai liniștit. Cariera extraordinară a mamei dumitale este o rampă de lansare formidabilă și, în ce te privește, ai tot ce trebuie pentru a reuși. Mă voi ocupa personal de dumneata. Dintre toate societățile pe care le posed, Magic Glo este preferata mea. Pe deasupra, îmi place să supervizez selecția și promovarea manechinelor mele.

Ochii lui Roderick se opriră pe silueta zveltă a Feliciei, care simți că roșește de furie.

– De ce te încăpățânezi în felul acesta? Nu se pune problema să mă folosesc de numele mamei pentru cariera mea.

– Așadar, asta este! zise el, jubilând. Ți-e teamă de competiție. Nu de influența acestei meserii asupra dumitale te temi. Te temi că nu vei reuși să faci uitată imaginea mamei dumitale, te temi de comparația...

– Nu! Nu! Nu! strigă ea excedată, cu ochii încețoșați de lacrimi.

Sări în picioare și-și luă poșeta, aruncându-i lui Roderick o privire ucigătoare.

– Drept cine te crezi, la urma urmei? Aici nu este un studio fotografic, ci un cabinet de psihanalist! Nu mă cunoști. N-ai nici o idee despre ce simt, numai dacă detectivii dumitale n-au mașini de citit gândurile. Nu te dai înapoi de la nimic ca să obții ce vrei, nu-i așa?

Se răsuci pe călcâie și se îndreptă spre ușă.

– O clipă, Felicia, zise liniștit Roderick. Amintește-ți că lucrezi încă pentru mine.

– Nu, s-a terminat, zise ea cu un aer triumfător.

– Și cum te vei întoarce în Statele Unite?

– Ce vrei să spui? întrebă ea, întorcându-se cu un aer bănuitor.

– Călătoria dumitale n-a fost plătită decât cu condiția să-ți îndeplinești contractul. Insist să-ți respecți angajamentele.

– Dar mi-ai întins o capcană, protestă ea pe un ton aspru.

– Spune-i cum vrei. Ai fost de acord să lucrezi toată vara pentru mine și nu se pune problema să-ți întrerupi contractul.

Felicia fierbea de mânie. Știa bine că era prinsă în cursă. Era obligată să aștepte cel puțin primul salariu ca să revină acasă. Stabilise cu colegiul să i se verse salariul la bancă, astfel că nu avea nici un mijloc să facă rapid rost de bani. În Spania, trăia în întregime pe spezele companiei și depindea așadar de Lakeworth Industries. Era la mâna lui Roderick.

– Te voi vedea curând, spuse el pe un ton tăios, savurând înfrângerea Feliciei.

Ea își agăță poșeta pe umăr și deschise ușa.

– O să-mi plătești asta, Roderick Bearstern, zise ea printre dinți.

Capitolul 4

– Nu pot să cred, bombăni Felicia coborând din tramvai în Piața Cataloniei, cea mai mare piață a Barcelonei.

Depăși imobilul impunător al unei bănci mari aflate în colțul unei străzi și se opri o clipă sub arbori. O briză ușoară făcea să-i zboare șuvițele de păr care-i scăpaseră din coc. Îmbrăcase o rochie răcoroasă din bumbac verde deschis, iar în picioare avea sandale ale căror curele se încolăceau în jurul gleznelor ca niște cătușe de sclavă. „Este realmente ținuta care-mi trebuie", se gândea Felicia, simțindu-se ea însăși încătușată.

„Când mă gândesc că voi lucra pentru Roderick Bearstern, servindu-i de interpretă pentru un fotograf pe care-l va pune să facă fotografii unui nefericit fotomodel la fel de exploatat ca mama!"

Văzând-o mergând pe stradă bombănind, un trecător îi aruncă o privire uimită. Ajunse în cele din urmă în parc, dar era atât de descumpănită încât rămase insensibilă la

frumusețea unui loc care-i era totuși atât de drag. Locuitorii Barcelonei veneau să se destindă în acest refugiu răcoros înconjurat de clădiri înalte, foarte aproape de port.

Roderick îi telefonase la hotel ca să-i fixeze o întâlnire a doua zi dimineața. El angajase un nou manechin, Cheryl Singer, care trebuia să pozeze pentru un parfum Magic Glo, dar vândut în Spania sub un alt nume.

Primele ședințe de fotografie erau prevăzute să se desfășoare în parc, decor ideal cu statuile lui și fântânile arteziene susurând vesel în mijlocul peluzei.

– Nu contați pe mine, îi răspunsese tăios Felicia.

– Vei fi acolo, spusese el râzând, cu siguranța aceea atât de exasperantă.

În dimineața aceea, însă, se trezise într-o stare de spirit diferită. Dacă refuza să lucreze pentru Roderick, nu va încasa nici un ban și va pierde orice șansă de a asigura în sfârșit mamei sale îngrijirile corespunzătoare. De aceea, deși fără nici o tragere de inimă, plecase spre locul de întâlnire.

Tocurile ascuțite ale Feliciei țăcăniră pe rondul de mozaic multicolor din centrul parcului. Câteva femei în vârstă moțăiau pe scaune. Felicia se îndreptă spre o mare statuie ecvestră, punctul de întâlnire pentru toată echipa.

Înconjură un grup de pomi și zări un aparat de fotografiat pe trepied, îndreptat asupra statuii. Un bărbat oacheș și mic de statură, cu ochi negri și mustață zbârlită, era ocupat cu reglaje minuțioase.

– Știam că vei veni, zise Roderick văzând-o.

Licărirea încrezătoare din ochii lui căprui o irită în cel mai înalt grad. Era și așa destul de enervant să fie obligată să lucreze pentru acest bărbat, fără să suporte permanenta lui aroganță.

– Nu aveam nimic mai bun de făcut, replică ea tăios.

– Vino să ți-l prezint pe Carlos, zise el, neluându-i în seamă remarca, de parcă pentru el nu avea nici un înțeles.

Bărbatul mic de statură își părăsi trepiedul ca s-o întâmpine cu un surâs larg.

– Carlos, Felicia Farr, zise Roderick.

– Sunt încântată să vă cunosc, îi spuse Felicia în spaniolă.

– Toată plăcerea este de partea mea, răspunse el înclinându-se. Cu atât mai mult cu cât nu știu nici un cuvânt englezesc, iar senor Bearstern vorbește foarte prost spaniola. Degeaba am schimbat semne și am gesticulat, nu-i ușor.

– Și puțina spaniolă pe care o bâiguie trebuie să fie mexicană, îmi închipui, zise Felicia.

– Nu cred că vorbește mai mult mexicană decât castiliană, chicoti fotograful. În orice caz, eu nu pricep o iotă.

Roderick asculta cu un aer inexpresiv, dar privi brusc peste umărul Feliciei și ochii începură să-i strălucească.

– Cheryl! strigă el făcând un semn larg cu mâna.

Felicia se întoarse, cu mâna streașină la ochi ca să nu fie orbită de soarele aflat deja sus pe cer și se strecura printre frunzișul copacilor.

O fată brunetă, înaltă și slabă ca toate manechinele, înaintă, înconjurată de machiori, de un ziarist de modă și de un director artistic de publicitate. Părul lung și creț îi cădea în cascadă pe umerii cu pielea albă. Purta o rochie galbenă, ușor bufantă, prinsă pe umeri cu bretele subțiri. Buzele ei erau scoase în evidență de o urmă de ruj roz strălucitor și o umbră pusă artistic pe pleoape sublinia

albastrul ochilor. Fermecătoare, avea acel aer hotărât al femeilor care știu ce vor în viață și care sunt în stare de orice ca să obțină ce vor.

Comparându-se cu ea, Felicia se consideră lipsită de eleganță, dar îi era indiferent. N-o interesa să-și petrecă timpul la lumina reflectoarelor și să-și vândă sufletul pe bani mulți. Nu-i păsa de promisiunile lui Roderick Bearstern, avea motive întemeiate să nu urmeze calea urmată de mama ei.

– Oh, Roderick! zise Cheryl cu o figură îmbufnată, în dimineața asta sunt îngrozitoare. N-am putea amâna ședința pentru mai târziu? Am ochii roșii. Nu vreau ca primele mele fotografii pentru dumneata să fie ratate. Și asta s-a întâmplat din vina dumitale. N-ar fi trebuit să te ascult. M-am culcat mult prea târziu.

Se apropie de Roderick fără să acorde vreo atenție celorlalți.

– Arată-mi, zise Roderick cu solicitudine, scrutând fața lui Cheryl. Ah, da, văd, continuă el pe un ton exagerat de protector.

Dar, aparent, ea nu-i acordă atenție și rămase serioasă, cu ochii larg deschiși, în timp ce Roderick își continua examenul minuțios.

– Nu-i nimic. Și s-ar putea oricând retușa după developarea fotografiilor.

– Crezi? întrebă Cheryl, cu o voce plângăreață.

– Bineînțeles. Ești la fel de frumoasă ca de obicei. Ai stofă de mare fotomodel, Cheryl, zise el aruncându-i o privire sfidătoare Feliciei. Nu te neliniști. Vei fi perfectă în aceste fotografii.

– Oh, mulțumesc, Roderick, gânguri Cheryl.

Tot acest schimb afectat de cuvinte o dezgustă pe Felicia. Buzele lui Cheryl schițară un sărut în direcția lui Roderick.

– Bun, atunci să-i dăm drumul, suspină ea înfoindu-și părul.

Echipa făcu cerc în jurul lui Carlos și Roderick dădu primele indicații. Cineva primi sarcina să-i îndepărteze pe gură-cască. O machioră era gata să intervină și doi asistenți branșară reflectoarele destinate să elimine orice umbră nedorită de pe figura lui Cheryl.

– Oh, Roderick, ce căldură! se plânse Cheryl în timp ce era plasată lângă statuie.

– Nu va dura mult. Vom termina în studio și vom face un montaj ca să apari pe fondul unui peisaj. Deocamdată, este vorba să găsim lumina bună și decorul cel mai bine adaptat să evoce marca parfumului. Carlos va face atâtea fotografii câte va crede de cuviință. Să mă asculți și să faci ce-ți spun, de acord?

Cheryl făcu o mutră bosumflată și dădu din cap.

– Felicia, zise Roderick pe un ton rece și profesional, spune-i lui Carlos că vreau ca Cheryl să aibă un aer foarte senzual în aceste fotografii. Și ea arată cel mai bine când își coboară ușor bărbia privind obiectivul.

Felicia traduse și Carlos zâmbi cu un aer aprobator.

– Consideri că este complicat să te folosești de un interpret? întrebă ea. N-ar fi mai simplu să faci singur fotografiile?

– Poate, dacă ar fi vorba de altcineva decât Carlos, răspunse Roderick. Dar el este cel mai bun fotograf din Spania și poate chiar din lume. Am văzut multe din

fotografiile lui. Este un mare artist. Haide, Cheryl, ordonă el, trebuie ca figura dumitale să exprime dorința. Arată-mi cu ochii că mă dorești.

Cheryl își aruncă imediat capul pe spate, apoi se aplecă și părul ei lung îi ascunse fața. Făcu o strâmbătură, se contorsionă, în vreme ce Roderick o încuraja să sporească această senzualitate menită să facă să se vândă ultimul născut al lui Magic Glo.

Carlos o mitralia pe Cheryl, care sfârși prin a se prinde în joc.

Absorbit de scenă, Roderick părea pasionat de munca lui. Cu o voce răgușită, o îmboldea pe Cheryl să dea ce avea mai bun din ea însăși.

El îi ceru Feliciei să-i spună lui Carlos că voia să prindă inocența și naivitatea farmecului lui Cheryl. Felicia traducea, în timp ce Roderick își continua flirtul cu fotomodelul.

Felicia întoarse capul, dezgustată. Felul în care Cheryl îl privea pe Roderick și încerca să-l seducă era de-a dreptul indecent. Se gândi că mii și mii de persoane vor vedea aceste fotografii și Cheryl va deveni un manechin-vedetă. Aura mamei ei fusese foarte diferită. Cheryl n-avea de partea ei decât sexapilul, pe când mama ei avusese, în plus față de senzualitate, farmec și clasă. Și tocmai aceste atuuri reunite fascinaseră atâția oameni. Era acea strălucire care putea face ca cineva să fie complet aparte în lumea fotomodelelor. Cheryl miza prea mult pe sexapilul ei și asta se va vedea în fotografii.

– Nu mai pot, Roderick, suspină Cheryl, mor de cald. Nu crezi că este destul pentru dimineața asta?

Machiora se repezi să-i pudreze din nou nasul.

– Un ultim film, zise Roderick, și vom termina în studio.

Cheryl se strâmbă, dar continuă să pozeze.

Roderick măsura cu insistență furmoasa ei siluetă, cu ochii micșorați până când nu mai erau decât două fonte.

– Spune-i lui Carlos că vreau un unghi ușor schimbat, zise Roderick cu un aer gânditor.

El îi indică Feliciei cel mai bun loc pentru aparat și ea traduse.

Carlos își încruntă sprâncenele dar mișcă trepiedul. Privi în vizor și scutură din cap.

– Nu, zise el. Unghiul acesta îi înăsprește trăsăturile.

Felicia repetă observația lui în engleză. După ce privi el însuși în vizor, Roderick vru totuși să încerce.

Carlos protestă: el nu va semna asemenea fotografii care riscau să-i strice reputația. Felicia începu să traducă, dar tonul folosit de fotograf i-a fost suficient lui Roderick care începu să discute înainte ca ea să fi terminat. Tonul se ridică rapid.

Uluită de această explozie de mânie dintre cei doi bărbați, Felicia refuză să traducă o ploaie de insulte colorate. Cu cât vocile lor urcau și deveneau amenințătoare, cu atât a ei se contracta în gât.

Era sigură că erau gata să sară la bătaie, când furtuna se liniști brusc. Roderick și Carlos schimbară zâmbete. Descumpănită complet, cu gâtul uscat, Felicia îi privi rând pe rând pe americanul cu statura impunătoare și pe bărbatul scund cu mustață și-i fu teamă ca acest armistițiu să nu fie de scurtă durată. Văzându-l pe Carlos întorcându-se la aparatul lui, scoase un oftat de ușurare. Furtuna se îndepărtase. „Aceștia sunt bărbații, se gândi ea. Două femei

ar fi sfârșit cu siguranță prin a se arunca una asupra alteia, zgâriind și mușcând. Bărbații știu să treacă de acest fel de prăpastie fără să cadă în ea. Și apoi se întorc la ocupațiile lor ca și cum nu se întâmplase nimic".

Ședința foto luă sfârșit. Roderick îi promise lui Cheryl s-o ducă la un restaurant elegant până când vor relua munca.

– Oh, formidabil! Sunt înfometată.

– Atenție, o avertiză Roderick. Nici nu se pune problema să iei un gram în greutate. Ești perfectă așa cum ești.

Felicia simți un gust amar în gură. „Nimic nu s-a schimbat de când mama a părăsit Magic Glo. Așadar, Cheryl nu înțelege că se folosesc de ea? Biata fată, nu este decât o marionetă în mâinile lui Roderick Bearstern. Este gata să se supună tuturor cerințelor lui: să mănânce ce-i spune el să mănânce, să poarte hainele alese de el și să participe la recepțiile mondene pe care el le consideră utile pentru cariera ei. Va deveni chiar amanta lui dacă el i-ar cere. De altfel, după ceea ce am văzut, are cu siguranță această intenție".

– Prânziți cu noi? îi întrebă Roderick pe Felicia și pe Carlos, fără să pară să observe că Cheryl îl trăgea ușor de mâneca hainei, cu un aer nemulțumit.

– Nu, răspunse Felicia pe un ton tăios.

Cum putea oare Cheryl să se înjosească în felul acesta? Felicia era dezgustată.

– Eu merg, zise Carlos. Dar mai întâi trebuie să pun în ordine aparatele.

Roderick și Carlos își dădură întâlnire la restaurant și perechea se îndepărtă.

– Carlos, ne vedem așadar la studio după-amiază? întrebă Felicia.

– Bineînțeles, răspunse fotograful scoțând aparatul de fotografiat de pe trepied. Nu vreau să ratez această ocazie de a lucra cu senor Bearstern.

– Este adevărat? Îi mai păstrezi stimă după cearta aceasta groaznică?

– Oh, n-a fost nimic, răspunse Carlos zâmbind. Doar un reflex de orgoliu profesional din partea mea. Consider că am mult noroc să lucrez cu el.

– Cum asta?

– Roderick Bearstern are darul de a dezlănțui pasiunile. Astfel, Sidney Sveingold, unul dintre cei mai buni fotografi europeni, ar prefera să moară decât să lucreze ceva cu el. Dar Sidney este un măgar.

Ostilitatea Feliciei față de Roderick căpătă o nuanță de curiozitate.

– De ce spui asta?

– Pentru că Roderick Bearstern are geniu. Firește, unii dintre colegii mei îi reproșează comportarea autoritară și faptul că se amestecă permanent în treaba fotografului.

– După ceea ce am văzut adineauri, păreai să fii mai curând de acord cu ei.

– Nu înțelegi punctul meu de vedere, răspunse Carlos închizând geanta cu materialele. Vezi imobilul acela, acolo?

Îi arătă cu degetul un turn în parte ascuns de construcții mai moderne.

– Da, îl văd.

– Imobilul acela ar fi putut fi conceput de un singur om. Dacă s-ar fi întâmplat așa, decorarea lui ar fi fost rodul unei singure imaginații și noi n-am fi avut edificiul splendid pe care-l ai în fața ochilor, deoarece un om nu poate

crea singur o decorație atât de bogată și de rafinată. Cei mai mari artiști ai timpului lor au lucrat la el și datorită lor putem admira acum această comoară de arhitectură.

– Și exemplul se aplică și la dumneata? concluzionă Felicia.

– Exact, răspunse Carlos. Înțelegi, să fotografiezi o femeie frumoasă este o artă. Am ideile mele asupra modului de a acționa și, lăsând modestia deoparte, cred că sunt excelente. Sunt unul dintre fotografii cei mai cunoscuți din lume și-mi merit reputația. Dar am limitele mele și învăț mult de la alții. Nimeni nu știe totul despre arta sa, orice ar crede Sveingold.

– Altfel spus, ți se întâmplă să folosești ideile altora?

– Bineînțeles, de ce nu? Roderick are darul de a scoate tot ce-i mai bun de la fotomodelele sale. Are un ochi infailibil pentru a alege veșmintele care le vin cel mai bine. El le oferă o viață luxoasă, care le dă această înfățișare elegantă atât de ușor de recunoscut în fotografii. Singur, pot face desigur o treabă excelentă, dar cu unul ca Roderick Bearstern, ating nivelul cel mai înalt. Atunci, de ce să nu apreciez colaborarea lui? Asta nu scade nimic din propriul meu talent.

– Și ți se pare că îl sporește?

– Bineînțeles. Chiar atunci când nu sunt de acord cu el, creează o emulație fructuoasă. Când eu cred că am scos ce-i mai bun de la un fotomodel, Roderick Bearstern sugerează un alt unghi, continuăm să lucrăm și adeseori aceste ultime fotografii sunt în cele din urmă reținute.

Ochii lui Carlos străluceau de admirație, ca cei ai cuiva care vorbește despre mentorul lui spiritual. Felicia înțelese

pentru prima dată cu ce bărbat excepțional avea de-a face. Roderick era un profesionist de prim rang. „Dar a-l admira nu înseamnă să-l iubești. Rechinii sunt buni înotători, dar acesta nu este un motiv să înoți în aceleași ape cu ei".

Felicia și Carlos mai discutară un timp înainte de a se despărți. Felicia găsi o cafenea mică unde se servea o paela delicioasă. Era minunat să regăsească bucătăria spaniolă.

Mai avea timp să hoinărească în voie înainte de întâlnirea de după-amiază. Trecând prin fața unui afiș care anunța o coridă, se strâmbă. Era unul dintre puținele lucruri care nu-i plăceau în Spania. În ciuda tuturor argumentelor celor pasionați de coride, ea nu se putea împiedica să plângă soarta taurilor.

Plimbându-se sub soarele arzător care făcea să-i transpire ușor fruntea, Felicia se gândea la Roderick. Se convinsese de mult că era neîndurător. Obsedat de ideea lui fixă, de a face să reînvie imaginea Francinei Farr, nu-i păsa de sentimentele Feliciei. Și acum ea descoperea că nu era doar o minte rece și calculată.

Carlos îi deschisese ochii asupra unui alt aspect al personajului. Îi era greu să admită că putea simți o oarecare admirație pentru un bărbat ca Roderick. Dar nu se mai putea minți mult timp. În pofida disprețului ei pentru el și pentru tot ce reprezenta el, simțea respect pentru simțul lui artistic. În același timp însă, acest sentiment o înfricoșa deoarece, în adâncul ființei, simțea că trebuia să se înarmeze împotriva lui. Dacă revenea la sentimente mai bune față de el, risca să se expună la mari necazuri.

Ședința de după-amiază n-a fost cu nimic diferită de cea de dimineață, exceptând faptul că s-a desfășurat în studio.

Cheryl făcea mutrișoara ei senzuală și torcea ca o pisică pe lângă Roderick și el o îmboldea din nou să dea tot ce putea, sub privirile indignate ale Feliciei.

Din când în când, traducea câteva sugestii ale lui Carlos. Cei doi bărbați păreau acum că se înțeleg de minune.

Felicia recunoștea că Roderick avea dreptate s-o încurajeze pe Cheryl să arboreze mutrițele acelea senzuale și expresiile acelea devastatoare. Era cel mai bun repertoriu al lui Cheryl și el o știa foarte bine. Dar felul în care își arunca pe spate capul, în care își mișca trupul mlădios atunci când i-o cerea Roderick, îi sugerau Feliciei imagini pe care încerca să și le șteargă din minte.

Ar fi putut jura că relațiile lor nu erau doar de ordin profesional. După lucru, atunci când Cheryl și Roderick erau singuri...

„Nu, nu trebuie să mă gândesc la asta. De altfel, ce mă privește pe mine? se gândi ea cu o înțepătură în inimă. Eu îl detest pe Roderick Bearstern. Este arogant, trufaș, tiranic, nemilos". Și cu toate acestea, nu putea nega magnetismul lui devastator, fiorul aproape electric care o străbătea doar la simpla lui prezență, emoția care o încerca îndată ce o atingea.

Și ce era oare atât de extraordinar în faptul acesta? Mulți bărbați, înainte de Roderick, stârniseră în ea acest gen de reacție. Numai că nu mai reușea să-și amintească nici numele și nici figurile lor. Nici de împrejurările în care îi cunoscuse. Nu mai era sigură dacă existaseră... undeva... sau era doar jocul imaginației ei.

Ședința foto terminată, Cheryl se apropie repede de Roderick pentru a-l împiedica să se intereseze de Felicia.

– Ne întâlnim mâine la studio, zise Roderick, în timp ce Cheryl se agăța de el plimbându-și o mână cu unghii roșii peste părul creț de pe brațul lui.

Dintr-un motiv pe care nu și-l putea explica, Felicia își simți inima bătând mai repede.

– Sunt sleită, zise Cheryl strâmbându-se. Am nevoie de o baie lungă și caldă și de un masaj. Nu există cineva mai bun ca Roderick ca să-ți maseze spatele.

Îi aruncă Feliciei un zâmbet sfidător, ca s-o anunțe că Roderick era prada ei exclusivă.

– Nu voi întârzia mult, zise acesta.

Vocea lui era blândă când i se adresă lui Cheryl.

Roderick puse la punct cu Felicia și Carlos programul de a doua zi, apoi plecă împreună cu manechinul. Felicia găsi un pretext să rămână în urmă, ca să n-o vadă pe Cheryl frecându-se ca o pisică de Roderick în lift. I se făcea greață.

Lucrurile nu merseră deloc mai bine a doua zi. Felicia era nerăbdătoare ca treaba aceasta să se termine. Roderick Bearstern va înțelege până la urmă că își pierdea timpul cu ea, și situația era reciprocă. Degeaba o ademenise cu un viitor strălucit de manechin-vedetă, ea nu va poza niciodată pentru el. Desigur, avea o nevoie disperată de bani pentru mama ei, dar va reuși să găsească un alt mijloc de a-i câștiga.

O dată ziua încheiată, Roderick anunță că invita toată echipa să cineze într-unul dintre cele mai mari restaurante din Barcelona.

– Insist să veniți toți, zise el, cu privirea fixată asupra Feliciei.

Ea râse în sinea ei. Nimic n-o obliga să-i dea ascultare. În contractul ei nu era scris că trebuia să-și petreacă serile libere cu Roderick. Ce ocazie minunată să-l sfideze pe arogantul domn Bearstern!

Dar asta însemna că subestimase încăpățânarea adversarului ei. Felicia abia deschisese o carte ca să-și treacă timpul înainte de a merge să cineze liniștită singură, când auzi bătându-se la ușă.

– Cine este? întrebă ea în spaniolă.

Câțiva dintre vechii ei prieteni din Barcelona știau că era aici, dar în seara asta nu aștepta pe nimeni.

Se bătu din nou în ușă, cu insistență.

– Felicia! strigă o voce cunoscută. Deschide ușa.

Inima Feliciei începu să bată mai repede. Roderick Bearstern!

Se ridică în cele din urmă și deschise cu o mână tremurândă.

– Eram sigur! exclamă el văzând-o în capot. Te-ai hotărât să nu vii să cinezi cu noi, nu-i așa?

– Ei bine, eu... bâigui ea, roșie de rușine.

Roderick trecu prin fața ei aproape atingând-o și se așeză lângă pat, cu brațele încrucișate la piept. Ochii lui căprui întârziară asupra siluetei ei zvelte, îmbrăcată într-un capot matlasat închis neglijent.

– Îmbracă-te!

– Nu! strigă ea, după trecerea momentului de stânjeneală. Nu sunt obligată să accept invitația dumitale.

– Nu este o invitație, este un ordin. Vei face ce-ți voi spune să faci, atâta timp cât va dura angajamentul dumitale.

– Nu și în afara orelor mele de lucru!

– Domnișoară Felicia Farr, explodă Roderick apropiindu-se de ea, eu sunt acela care decide programul dumitale. Te plătesc, și chiar foarte bine, asta însemnând că ești la dispoziția mea de fiecare dată când am nevoie de dumneata, chiar și seara. Nu voi părăsi încăperea aceasta fără dumneata, chiar dacă va trebui să-mi petrec aici toată noaptea.

Fascinată de autoritatea și magnetismul lui Roderick, rămase înlemnită în mijlocul camerei. El se aplecă spre Felicia, care se simți brusc slabă și dezarmată. Ea revăzu licărirea neliniștitoare care se aprinsese în ochii lui când o amenințase că-și va petrece noaptea în camera ei.

– Ți-ar plăcea, mărturisește! Ești destul de odios ca să-ți ții cuvântul!

– Odios! Aș spune mai curând hotărât, replică Roderick cu o expresie amuzată.

– Puțin interesează cuvântul. Rezultatul este același. Îți atingi întotdeauna scopul, nu-i așa?

– Întotdeauna, afirmă el cu un aer arogant. Obțin întotdeauna ceea ce vreau.

Felicia turba de mânie, dar nu avea de ales. Că-i plăcea sau nu, devenise ostaticul lui Roderick Bearstern pentru tot sejurul ei în Spania, și ea o știa. Apucă din șifonier prima rochie care-i căzu în mână și trânti în spatele ei ușa băii.

Restaurantul era minunat. În alte împrejurări, Felicia ar fi apreciat mult să fie invitată acolo. Dar faptul de a fi așezată la dreapta lui Roderick, în timp ce Cheryl gângurea languros la stânga lui, îi strica seara. Abia remarcă aroma picantă a felurilor de mâncare pe care chelnerii îmbrăcați

în costume de matadori le puneau pe mese. Ea nu acordă nici o atenție flecărelii restului echipei așezate în jurul mesei masive din centrul încăperii.

Pe pereți, tablouri foarte frumoase reprezentau scene de viață rustică spaniolă. Arhitectura în stil gotic, cu arcadele și coloanele ei sculptate, conferea locului un farmec străvechi, care se potrivea perfect cu preparatele tradiționale servite aici.

În loc să-l lase pe fiecare să aleagă potrivit gustului său, patronii alegeau pentru toată masa specialități regionale, servite fără etichetă în vasele în care au fost pregătite, ca acasă. În pofida mâniei, Feliciei îi era foame. Ea asculta orchestra spaniolă cântând în surdină, sperând că felurile de mâncare urmau să sosească în curând.

– De ce să nu dansăm până când vom fi serviți? leariuncă Roderick tuturor.

Îi răspunse un cor de voci aprobatoare. Se formară câteva perechi care se îndreptară spre ringul de dans.

Cheryl se grăbi spre Roderick cu puternice bătăi din gene, dar Carlos se înclinase deja înaintea ei.

– Du-te, îi spuse Roderick. Vezi bine, Carlos vrea să danseze cu tine.

– Dar, Roderick... protestă Cheryl prinzându-l de braț.

– Haide, insistă Roderick, o să-l jignești.

Cheryl făcu mutra ei obișnuită, îi aruncă Feliciei o privire ucigătoare și-l urmă pe Carlos pe ringul de dans.

Felicia își drese glasul fără să vrea și Roderick păru să-și dea seama brusc că rămăseseră singuri la masă. Se temea de această rămânere între patru ochi, dar ar fi fost și mai rău dacă ar fi invitat-o să danseze. Se înfioră la ideea de a fi

strânsă lângă el, de a-i simți respirația caldă pe obraz și îmbrățișarea brațelor lui musculoase.

– Scuză-mă, zise ea încet, luându-și poșeta. Unde este toaleta?

Nu găsise ceva mai bun ca să se sustragă probei dansului.

– Imediat, zise brusc Roderick, luându-i Feliciei poșeta și punând-o pe masă. Nasul dumitale n-are nevoie să fie pudrat. Ești foarte bine așa.

– Dar... eu...

– Vino. Vreau să-ți vorbesc între patru ochi. Ce poate fi mai bun pentru asta decât un ring de dans?

Înainte ca ea să poată obiecta, el o conduse pe ring. Strânse corpul suplu al Feliciei lângă al lui și-i înlănțui mijlocul cu o mână. În ciuda diferenței de înălțime, trupurile lor se îmbrățișau într-o armonie perfectă.

El își ascunse fața în părul ei și o respirație caldă îi atinse gâtul. Felicia își ținu respirația, înfiorându-se toată. Numai să nu simtă că inima ei bătea nestăpânit! El emana un miros tulburător de after-shave. I-ar fi plăcut să prelungească această clipă fermecată, evoluând pe ring ca și cum erau o singură ființă. Degeaba îl detestase pe Roderick și tot ce reprezenta el, simțea că ceda farmecului său, subjugată. Poate că lăsându-se astfel în voia lui juca un joc periculos, dar nu se putea împiedica să se abandoneze senzualității acestei clipe. De ce să nu se bucure fără reticență de prezența lui Roderick, de acest magnetism aproape animalic la care toate femeile visează să fie ispitite, într-o bună zi? La urma urmei, ura ei față de Roderick Bearstern o apăra de el. Putea să-l lase să-i inspire o dorință arzătoare fără ca asta să aibă urmări. Amândoi știau că nu era vorba decât despre o atracție pur fizică.

Felicia deschise ochii și șocul realității o făcu să roșească de rușine. „Visuri de adolescentă! Bărbatul acesta este diabolic. Mi-a făcut cu siguranță farmece. Îl urăsc, îl urăsc! Oh, cât mă disprețuiesc că am fremătat astfel în brațele lui!"

– Muzica s-a oprit, remarcă ea desprinzându-se, cu obrajii roșii de jenă.

Nu avu timp să schițeze nici un pas spre masa lor, deoarece Roderick o trăsese din nou spre el.

– Încă nu ți-am spus de ce voiam să-ți vorbesc. Să mai dansăm puțin.

– Puteai s-o faci înainte, suntem pe ringul acesta de o eternitate. De altfel, iată-l pe Carlos cu Cheryl care pare foarte hotărâtă.

– Nu te ocupa de ea, zise Roderick aruncând o privire vagă spre manechin.

Orchestra începu din nou să cânte și Roderick o făcu pe Felicia să se învârtească în fața lui Cheryl, ai cărei ochi aruncară fulgere.

– Păreai să te simți atât de bine încât n-am vrut să-ți întrerup șirul gândurilor. Ai ajuns până la urmă să înțelegi că, la urma urmei, nu sunt chiar atât de îngrozitor? Majoritatea femeilor mă găsesc irezistibil, să știi, zise el cu un surâs ironic.

Felicia luă un aer stânjenit. Roderick îi bănuia oare gândurile? Trufașul!

– Ce înfumurare! îi aruncă ea cu dispreț. Asta nu sporește cu nimic lipsa dumitale de farmec, domnule Bearstern.

– Mulțumesc, zise el râzând din toată inima. Știam că voi reuși să te scot din sărite.

– Despre ce voiai să-mi vorbești, de fapt? întrebă ea ignorându-i remarca.

– De o favoare pe care am intenția să ți-o fac.

– Cum?

Singura favoare pe care ar fi apreciat-o din partea lui era s-o elibereze de obligațiile ei. Va da el oare curs dorinței ei?

– Ei bine, zise el redevenind serios, știu de ce mama dumitale refuză să te vadă și am să te ajut să-și învingă reținerile.

– Cum anume?

Ajutorul pe care i-l oferea făcu să se risipească dintr-o dată neîncrederea pe care i-o inspira.

– Folosind singura metodă capabilă să-i atragă atenția.

– Care metodă?

Exact în clipa aceea, muzica se opri. Roderick o păstră lângă el mult timp după ultimul acord. De data aceea, Felicia nu încercă să se desprindă din brațele lui. Își ridică spre el ochii mari, albaștri, și citi în privirea lui dorință și compasiune. Când orchestra reîncepu să cânte, se abandonă, foarte tulburată, ritmului impus de corpul lui Roderick, fără să se preocupe de muzică. Avea impresia că Roderick și cu ea erau singuri pe lume, închiși într-o sferă de muzică, o muzică ce era cântată pentru ei și numai pentru ei.

– Felul cel mai sigur de a lupta împotriva rezistenței mamei dumitale, este de a-i trimite o fotografie. Îi voi cere lui Carlos să se ocupe mâine de dumneata.

Timp de o clipă, în atmosfera aceea de vis în care plutea, sensul cuvintelor lui îi scăpă. În cele din urmă, înțelese.

Se încordă în brațele lui și se opri brusc din dans.

– Așadar, nu renunți niciodată? Metodele dumitale sunt dezgustătoare. Toate pretextele sunt bune ca să mă faci să-mi schimb hotărârea!

– Nu este un pretext, Felicia. De altfel, de ce te interesează intențiile mele? Principalul este că sunt în măsură să te ajut să te împaci cu mama dumitale.

– De fapt, cum se face că ești la curent cu toată povestea asta? întrebă Felicia, urmându-l mașinal pe Roderick în valsul lent pe care-l cânta din nou orchestra. Eu nu ți-am spus nimic. Așadar, din nou spionii dumitale?

– N-a fost greu să aflu, replică Roderick ridicând din umeri. O infirmieră a acceptat să stea de vorbă cu detectivul meu, în schimbul unei remunerații modeste. În principiu, ea era oprită de secretul profesional. Dar viața este dură pentru toată lumea.

– Ești incredibil! N-ai, într-adevăr, nici o morală!

– N-ai decât să crezi ce vrei, Felicia, încheie Roderick cu amărăciune în glas. Dar dacă ești rezonabilă, vei aprecia la adevărata valoare favoarea pe care mă pregătesc să ți-o ofer. De când n-ai o fotografie care să te reprezinte fidel? Îți imaginezi bucuria mamei dumitale privind surâsul unicei sale fiice pe hârtia lucioasă a unei fotografii? Ce mamă ar putea rezista la așa ceva?

– Nu, refuz. Hotărârea mea este definitivă.

– Respingi această șansă? Felicia, poate că mama dumitale nu va voi niciodată să te revadă. Infirmiera pretinde că Francine Farr este măcinată de rușine și de vinovăție la gândul a ce ți-a făcut. Dacă va vedea o fotografie a dumitale, vei căpăta realitate în ochii ei. Vei face o breșă în zidul

pe care l-a ridicat între ea și dumneata, va dori să te vadă. Crede-mă, Felicia, asta va da rezultate.

– De ce ar trebui să te cred? întrebă Felicia cu un aer disprețuitor. Încă nu mi-ai spus întregul adevăr.

– Pentru că, în sinea ta, știi că am dreptate, zise el cu o siguranță care o tulbură pe Felicia. Și dacă refuzi s-o faci, ei bine, asta va dovedi că am avut dreptate în ziua aceea.

– În ziua aceea?

– Atunci când ți-am spus că nu aveai realmente dorința să-ți revezi mama, de teamă că n-o să te mai poți auto-compătimi.

Felicia avu impresia că primește o palmă în plină figură. Dar dacă el era acela care avea dreptate? Treaba asta suscită în ea prea multe reacții pasionale ca să înfrunte situația cu înțelepciune și rațiune.

Când mama ei refuzase s-o vadă, Felicia îi respectase dorința. Se mulțumise să încerce s-o facă să-și schimbe hotărârea. Sănătatea mamei justifica în ochii ei faptul că nu vrusese s-o revadă, cu orice preț. Dar era oare adevăratul motiv? Nu-i fusese teamă, de fapt, să-și revadă mama? Gândurile acestea se ciocneau în capul ei și se simți, dintr-o dată, foarte obosită.

– Vom face fotografiile mâine, zise Roderick.

„Este o lovitură sub centură, se gândi ea. A profitat de un moment când eram vulnerabilă”.

– Nu! exclamă ea părăsind ringul de dans cu un pas hotărât.

Dar știa bine că Roderick nu va da crezare acestui ultim strigăt de revoltă..

Capitolul 5

– Pe aici, domnișoară Farr, zise machiora.

Felicia se prezentase devreme la studio. Până în ultimul moment, fusese de mai multe ori pe punctul să-și schimbe părerea. În fața intrării imobilului, strigase chiar după un taxi. Dar o dată ajunsă la hotel, făcuse cale-ntoarsă.

Roderick încerca oare să-i întindă o cursă? Era important să fie conștientă de asta și să rămână vigilentă. Nu era atât de naivă încât să se înșele asupra intențiilor lui. Era în stare de orice ca s-o facă să pozeze. Ezita să intre în jocul lui, recunoscând în același timp că exista ceva adevărat în cuvintele lui Roderick. Să-i trimită mamei sale o fotografie a ei era o idee bună. Poate că asta ar putea în sfârșit s-o înduioșeze.

Felicia a fost condusă la vestiare, în stânga biroului principal. Aici, fu înconjurată imediat de o sumedenie de asistenți.

– Așteptați, protestă ea. Nu vreau să fiu machiată. Am venit doar pentru fotografii obișnuite.

– Dar vreți să fie în avantajul dumneavoastră, nu? zise machiora care o însoți până la un lavabou mare.

– Da, este adevărat.

Înainte să poată protesta, Felicia se trezi așezată într-un fotoliu, cu capul dat pe spate, deasupra chiuvetei. Pe părul ei începu să curgă apă călduță.

„Trebuie să mă resemnez, se gândi ea. Doar n-o să mă fotografieze cu părul ud. Mai bine să continue".

Șamponul mirosea frumos și Felicia, care se spăla întotdeauna singură, gustă plăcerea liniștitoare de a-și lăsa capul masat de degete pricepute.

Machiora îi atinse obrazul și Felicia ieși din această toropeală agreabilă.

– Ce faceți?

– Încerc să aleg cel mai bun fond de ten pentru dumneavoastră, zise fata zâmbind.

– N-am nevoie de machiaj!

– Dar domnul Bearstern mi-a dat ordine...

– Ah, v-a dat ordine! exclamă Felicia cu un aer complice.

„Încearcă oare să mă hărțuiască? Ei bine, își pierde timpul. Roderick nu poate nici să vândă, nici să publice aceste fotografii fără acordul meu. Și nu i-l voi da niciodată. Poate să mă transforme într-o păpușă dacă asta îi face plăcere, și să facă atâtea fotografii câte are chef. Nu este nici un pericol."

– Bun, de acord, încuviință ea. Dar țin mai cu seamă să rămân naturală! Detest să fiu vopsită în culori țipătoare.

Surâzând, machiora începu să maseze ușor fața Feliciei, aplicând cu delicatețe o cremă slab colorată. Apoi, în timp

ce i se usca părul, Felicia o lăsă să-i pună puțin rimel pe gene. I se puseră mâinile la înmuiat într-un bol cu apă caldă și spumoasă și o privi pe manichiuristă șlefuindu-i unghiile.

Machiora dădu tușa finală trecându-i peste obraji puțin fard cu ajutorul unei pensule mari. I se buclă părul, care-i încadra acum fața în valuri mătăsoase.

I se întinse o rochie din mătase roșie care-i alunecă pe piele. Costumiera îi prinse un mic cordon în jurul taliei. Ea trase de tivul jupei care cădea cu suplețe peste picioarele ei perfecte.

– Acum, priviți-vă.

Machiora o conduse pe Felicia în fața unei oglinzi mari din fundul încăperii.

Felicia rămase fără glas în fața imaginii pe care i-o înfățișa oglinda.

– Este superbă, declară machiora.

– Da, încuviință cealaltă fată. Ai lucrat minunat. Seamănă în întregime cu fotografiile acelea vechi pe care mi le-ai arătat.

– Este din cauza rimelului. I-am îngroșat mai mult genele spre exterior. Asta se potrivește foarte bine cu ochii ei mari și inocenți.

– Domnul Bearstern ar trebui să fie mulțumit, zise costumiera.

Felicia rămăsese încremenită în fața oglinzii, uluită de asemănarea cu mama ei.

Auzi un fluierat admirativ. Roderick intrase fără să se facă remarcat și o privea în oglindă.

– Ești senzațională!

Felicia se răsuci pe călcâie, cu lacrimi în ochi.

– Ce încerci să faci?

– Nimic, răspunse el cu o voce liniștitoare. Doar să fac câteva fotografii, cum ne-am înțeles.

– Atunci, la ce bun toată această punere în scenă? Recunoaște că ești hotărât să trezești la viață imaginea mamei și că pentru asta ești în stare de orice, chiar să mă faci să cad în capcanele cele mai grosolane.

– De ce te temi, Felicia? o întrebă Roderick ieșind cu ea din vestiare.

– Nu mă tem de nimic!

– Atunci, să mergem.

O conduse în studio și o plasă în fața unei pânze de fond de culoare roz pal, înaintea aparatelor de fotografiat.

– Nu, nu vreau! exclamă ea, neluându-l în seamă pe Carlos, care își regla aparatele.

– Ai mers prea departe ca să dai acum înapoi, zise Roderick cu o voce insistentă. Și n-am să te las să risipești această șansă de a rezolva lucrurile cu mama dumitale.

– De ce îți pasă de relațiile mele cu mama?

– Îmi pasă mult, răspunse el cu o emoție nelămurită care o stupefie pe Felicia.

– Oh, înțeleg! zise ea, dintr-o dată furioasă. Crezi că dacă mama acceptă să mă revadă, eu voi sfârși prin a-mi schimba părerea.

– Carlos, poți începe! i-o reteză Roderick. Ea este oricum hotărâtă să nu coopereze, astfel că prinde-o așa cum este.

Felicia se încordă. Fața ei trecu prin toate expresiile, în timp ce Carlos o mitralia cu aparatele sale. Deodată, ciuli urechea. Da, auzise bine. Roderick tocmai i se adresase lui Carlos în spaniolă.

– Roderick Bearstern! Nu numai că te-ai jucat cu sentimentele mele față de mama, dar m-ai atras aici sub un pretext viclean. N-ai avut niciodată nevoie de un interpret. Vorbești perfect spaniola.

– Firește, răspunse liniștit Roderick. Altfel cum mi-aș fi condus afacerile în Spania înainte de sosirea dumitale, fără să cunosc spaniola? În realitate, dorești să faci această încercare pentru mine, dar nu vrei să recunoști. Totuși, felul în care te-am împins la asta îți lasă conștiința împăcată.

– Ai obținut o diplomă în psihologie? întrebă ea cu răceală. Nu te-ai gândit niciodată că aș putea fi sinceră față de mine însămi?

– Ba da, bineînțeles, sunt sigur de asta, zise el cu condescendență. În ceea ce crezi dumneata că este adevărul. Dar eu cunosc bine femeile, Felicia, adăugă el cu o licărire stranie în ochi. Și te cunosc mai bine decât te cunoști dumneata însăți. Ești tulburată, cauți să te convingi că detești această meserie pentru că ți-a furat mama. Îi porți pică, dar în același timp dorești s-o ajuți, în speranța să te apropii de ea. O iubești și o detești în același timp, astfel că nu mai știi deloc în ce poziție te afli.

De ce oare era atât de emoționată? Din cauza prezenței lui atât de aproape? Sau pentru că psihanaliza lui de salon îi punea nervii la încercare? Nu, nu-l va lăsa s-o bulverseze în felul acesta. Presupunerile lui ridicole îi tulburau mintea. Dar el personal nu-i făcea nici o impresie, cu excepția faptului că-i stârnea mânia.

– Oh, du-te la naiba!

Îi aruncă lui Roderick o privire ucigătoare și se repezi afară din studio, stăpânindu-și lacrimile.

În vestiar, Felicia își stropi fața cu apă rece, luă o loțiune și se demachie în grabă frecându-și obrajii cu un prosop de bumbac până când fața ei deveni roșie.

„Merit să sufăr", se gândi ea, simțindu-se mizerabil. Cineva care poate fi atât de stupid încât să intre în combinații cu Roderick Bearstern își merită suferința.

„Și-a bătut joc de mine prefăcându-se că nu vorbește spaniola. Toată lumea trebuie să fie la curent în afară de mine. Ah, ce mai râd probabil cu toții în spatele meu!"

Îl detesta pe Roderick pentru ceea ce-i făcuse. Dar îl ura și mai mult pentru influența malefică pe care o avea asupra ei. De ce oare inima ei începea să bată mai repede îndată ce era aproape de el? „Viața îmi joacă feste! Să mă las tulburată în felul acesta de cineva pe care-l disprețuiesc și-l voi dispreţui întotdeauna!"

Felicia aruncă rochia departe și-și îmbrăcă hainele ei. Părăsi studioul fără ca cineva să încerce s-o oprească. Întoarsă la hotel, își scoase valizele pe pat și-și îngrămădi în ele lucrurile. Apoi le închise furioasă și le puse lângă ușă.

Își privi fix valizele, înțelegând brusc că era blocată la Barcelona deoarece Roderick încă n-o plătise. Se aruncă pe pat și plânse cu lacrimi de furie și de neputință.

*

* *

A doua zi, Felicia se trezi devreme, după o noapte agitată. În ajun, încercase să-și pună gândurile în ordine, dar în zadar. Asemenea unui înotător târât spre fund de vârtej, aspira să regăsească teren sigur, oameni care s-o înțeleagă, activități care să aibă pentru ea un sens.

Tocmai când se pregătea să coboare ca să-și ia micul dejun, sună telefonul. Probabil că era Roderick. Ei bine, nu va răspunde. Când deschise ușa, se gândi brusc: și dacă o suna din holul hotelului? O va acosta cu siguranță la ieșirea din lift. Se întoarse în cameră și așteptă ca telefonul să înceteze să sune.

Roderick știa că era obligată să-și ia mesele la hotel. La început, îi dăduse ceva bani, dar se oprise repede. De aceea, ea se rezuma să semneze note de plată la restaurantul hotelului. Era complet dependentă de el pe timpul șederii în Spania.

Soneria telefonului se opri în sfârșit. Felicia mai așteptă câteva minute măsurând nervoasă camera și rozându-și unghiile.

Tresări: cineva bătea la ușă.

– Felicia!

Roderick! Încremeni, cu inima bătând puternic.

– Felicia!

El bătu de mai multe ori, apoi nu se mai auzi nimic.

Se apropie în vârful picioarelor și-și lipi urechea de ușă. Nici un zgomot. Dar asta nu însemna nimic. Poate că el aștepta pe culoar.

Mergând tot pe vârful picioarelor, se duse să se așeze lângă pat. Din când în când, auzea pași pe culoar și își ținea respirația. Dar nu mai urmară alte bătăi în ușă.

Felicia își privi ceasul. Dimineața era deja înaintată și ea începea să moară de foame. În vreme ce stătea acolo, așezată în fotoliul ei, înțelese încetul cu încetul zădărnicia atitudinii ei. Oricum, nu va scăpa de Roderick Bearstern. Dacă n-ar fi fost atât de obsedată de dorința de a-și revedea mama, ar fi fost tentată să rămână în Spania. Avea aici pri-

eteni gata s-o ajute să găsească de lucru. Dar nimic pe lume nu putea s-o abată de la gândul de a-și revedea mama, oricare ar fi fost prețul pe care trebuia să-l plătească. Așadar, mai devreme sau mai târziu, trebuia să-l înfrunte pe Roderick. Mai bine s-o facă imediat.

Cu inima bătând puternic, deschise ușa. Privi pe culoar, la stânga și la dreapta, dar nu văzu decât o cameristă. Se așeză la o masă din restaurant, cu fața spre ușă, dar nici urmă de Roderick. Reveni în camera ei și se închise acolo. Îl va lăsa oare să intre, de data asta, presupunând că va reveni? Sfârși prin a se simți obosită că nu putea lua o hotărâre și-și dori să-l vadă venind pentru a pune capăt o dată pentru totdeauna ezitărilor ei. Să-l înfrunte pe Roderick ar fi mai puțin neliniștitor decât să rămână în această incertitudine.

După-amiază, când se auziră din nou bătăi la ușă, Felicia crezu că inima i se oprește să mai bată.

– Felicia, lasă-mă să intru! ordonă Roderick.

Ea își șterse de capot palmele umede, înghiți în sec și se duse să tragă zăvorul.

– Ușa nu este încuiată! strigă ea dându-se repede înapoi.

Ușa se deschise cu brutalitate și apăru silueta înaltă și întunecată a lui Roderick. Felicia nu se putu împiedica să-i arunce o privire înainte de a-i întoarce cu hotărâre spatele. Probabil că ploua, deoarece avea părul ud, iar în sprâncene îi străluceau picături de apă. Părea scăpat dintr-un naufragiu. Licărirea incitantă care strălucea în privirea lui o irită. Era limpede că aștepta ceva de la ea. Îngrozită, simți că era gata să cedeze fără să se întrebe măcar despre ce era vorba.

– Am fotografiile.

Ea se întoarse și el îi întinse un plic mare de culoare cafenie.

– Cred că vor trezi în mama dumitale dorința de a te vedea.

– Dar n-am pozat pentru dumneata!

– Asta n-are nici o importanță. În timp ce noi ne certam, Carlos a făcut o serie de clișee. Între două încruntări de sprâncene. Vei vedea că a găsit unghiuri interesante, în care ești fermecătoare. Mama dumitale nu și-ar putea imagina niciodată în ce condiții a lucrat fotograful!

Felicia roși. Roderick vorbea cu un glas blând, cald, aproape mângâietor. Îi era rușine că se arăta atât de sensibilă la spusele lui. Opinia lui Roderick conta pentru ea, era fericită că o găsește frumoasă, dar, totodată, asta o jignea.

El se așeză în fotoliu și o trase pe Felicia lângă el pentru ca să privească fotografiile. Contactul mâinii lui Roderick pe brațul ei o făcu să se înfioare. Avea gura uscată și tâmplele îi zvâcneau.

– Privește. Sunt bune, nu?

Ea aruncă spre fotografii o privire distrată, tulburată de apropierea acestui bărbat pe care-l detesta. Era scandalizată de a fi în asemenea măsură emoționată de prezența lui, de mirosul lui masculin, de coapsele lui musculoase care se ghiceau sub stofa pantalonului. Era fascinată de mâinile lui mari, în același timp fine și expresive, acoperite de un păr mărunt.

– Ei bine? întrebă el. Nu găsești că fotografiile acestea sunt senzaționale?

Felicia clătină din cap și se strădui să le examineze cu mai multă atenție. Da, într-adevăr, erau excelente. Dacă

niște fotografii ar putea s-o covingă pe mama ei s-o revadă, cu siguranță acestea erau. Doamne Dumnezeule! Ce mult semăna cu mama ei! S-ar fi spus că este Francine Farr în culmea gloriei.

Felicia, este adevărat, avea părul mai închis la culoare și sprâncenele altfel arcuite, dar oricine putea să vadă că era fiica Francinei Farr.

Îi displăcea să admită, dar Roderick avusese dreptate s-o machieze și s-o îmbrace astlfel. Care femeie ar rezista dorinței de a-și revedea o fiică ce-i semăna atât de mult? Curiozitatea i-ar putea învinge remușcările și sentimentul de culpabilitate. Cel puțin, putea să spere.

Dar cum să-și manifeste recunoștința față de Roderick? Îl acuzase că-i întinde o cursă, și poate că chiar așa era. Oricum ar fi fost, nu-i va da niciodată consimțământul de a publica aceste fotografii, astfel că nu risca nimic. Dar care erau oare intențiile reale ale lui Roderick?

Nu se putea hotărî să-i mulțumească. Cuvintele rămâneau înțepenite în gât.

– De ce ai făcut asta pentru mine? reuși ea să întrebe.

Roderick se întoarse, se duse până la fereastră, apoi reveni lângă ea.

Inima Feliciei începu să-i bubuie în piept. El avea pe față o expresie gânditoare și părea tulburat.

– Pentru că știu ce simți, răspunse el, și pentru că vreau să te ajut.

– Ce vrei să spui? întrebă ea, emoționată brusc de expresia de solitudine din privirea lui.

– Să spunem că am trăit o experiență asemănătoare, zise el cu o voce schimbată.

Felicia atinse mâna lui Roderick cu un gest involuntar. El îi privi mâna, apoi își ridică privirea spre ea.

Felicia își reținu respirația. Roderick avea un aer abătut și vulnerabil.

– Povestește-mi, se auzi ea spunând.

– Te interesează cu adevărat? murmură el cu un aer neîncrezător.

– Bineînțeles, răspunse ea, încercând fără succes să ia un ton indiferent.

– N-am vorbit niciodată cuiva despre asta, zise Roderick, scrutând fața Feliciei pentru a descoperi acolo o eventuală ironie.

– Poate că aș putea să te înțeleg dacă, așa cum ai spus, ai trăit o experiență asemănătoare cu a mea.

Roderick o privi lung, ca și cum îi sonda sufletul ca să fie sigur că găsește acolo înțelegerea de care avea nevoie ca să continue. Era evident că are un secret îngropat adânc în inimă, un secret pe care nu-l dezvăluise nimănui. Dar circumstanțele, impresia că mințile lor gândeau la unison, îl împinseseră la confidențe.

– Nici eu nu mi-am cunoscut mama, zise el cu o tristețe care trăda o rană încă nevindecată.

Felicia își dădu seama că avea același ton ca al ei când vorbea despre propria ei mamă.

– Situația mea era diferită de a dumitale, continuă el. Mama mea era prezentă, dar era ca și cum ar fi fost în străinătate sau pe lună. Era alcoolică. Era deja când tata s-a căsătorit cu ea, dar el n-a știut, ca toată lumea, de altfel, la vremea aceea. Mai târziu, el i-a propus cure de dezintoxicare, dar ea a refuzat. Îi promitea cu regularitate că va înceta să bea, mai ales atunci când voia să obțină ceva de la

el, un cadou, sau rochii noi pe care să le poarte, spunea ea, în semn de „convertire". Dar abstinența nu dura niciodată mai mult de o zi sau două.

– Și continuă să bea?

– Mama a murit. S-a sinucis pur și simplu cu alcool, răspunse el cu tristețe. Realmente, n-am știut niciodată cine era, deoarece nu era niciodată în starea ei normală. Am încercat eu însumi s-o împiedic să bea, dar fără rezultat. Era prea alcoolică pentru a remarca în ce măsură mă mâhnea situația. Pentru ea, nimic nu conta, în afară de sticla ei. La început, tata era foarte îndrăgostit. Cu trecerea anilor, însă, dragostea și stima lui au dispărut, încetul cu încetul. El a cunoscut o altă femeie, dar avea prea mult respect pentru căsătorie ca să se descotorosească de ea.

– Și când mama dumitale a murit, ce s-a întâmplat?

– În această privință, tata a rămas întotdeauna foarte misterios. Spunea doar că situația era imposibilă. Nici măcar nu mi-a spus vreodată cine era această altă femeie.

– Așadar, ai avut sentimentul că ești frustrat de mama dumitale? întrebă ea, cu lacrimi în ochi.

– Da, și de aceea înțeleg atât de bine ce simți. Am vrut cu adevărat să te ajut pentru că mai ai încă speranță. Fotografiile acestea pot răsturna raporturile cu mama dumitale.

– Da, este posibil... Îți mulțumesc, Roderick.

Privirile lor se întâlniră, ca electrizate. Împărtășeau aceeași amintire a copilăriei lor irosite... două suflete gemene care mergeau spre întâlnirea unuia cu celălalt, la fel de irezistibil cum magnetul atrage acul pus înaintea lui.

Roderick o luă în brațe pe Felicia. Ea scăpă fotografiile care se răspândiră pe podea. O privi lung, ca și cum ochii

lui mari, căprui, voiau să pună stăpânire pe toată ființa ei. Sufletul Feliciei se uni cu al lui în timp ce-i ținea corpul zvelt strâns lângă al lui.

El atinse ușor cu degetul buzele Feliciei. O străbătu un fior de pasiune, flacăra care mocnea în ea izbucni brusc și o exaltă. Roderick își continuă mângâierea senzuală, plimbându-și mâna peste fața și peste gâtul ei. Tânjind cu o dorință aproape animalică, se strânse cu ardoare la pieptul lui, implorându-l tăcută să continue. Se simți ca înălțată, înghițită spre înălțimi în care să cunoască în sfârșit extazul, într-o încântare a simțurilor pe care n-o bănuise niciodată.

Roderick închise ochii, își aplecă fața spre ea și puse stăpânire pe buzele ei.

Un tremur o străbătu pe Felicia, care răspunse cu ardoare sărutului lui. În venele ei curgea foc și-i era foame de ceva care încă nu avea nume. S-ar fi spus că până acum în ea fusese un mare gol pe care Roderick era destinat dintotdeauna să-l satisfacă.

Ea deschise buzele, ca și cum spera să stingă astfel focul care o ardea. Dar corpul lui Roderick lipit de al ei, căldura gurii lui și mirosul masculin care se degaja din el îi atâța dorința.

Felicia își trecu brațele în jurul gâtului lui Roderick și se strânse și mai mult lângă el. Sărutul lor părea că nu se va sfârși niciodată.

Când Roderick îi mângâie ceafa, ea se lăsă în voia lui, lipsită de energie între brațele lui.

Ea rămase nemișcată, oferindu-se, în timp ce Roderick își trecea încet mâinile peste brațele ei goale. Respirând greu, Felicia pierdu complet noțiunea timpului și a locului unde se găsea. Nu mai conta decât corpul acesta lipit de al

ei și jarul pe care el îl aprinsese în ea. Trecutul, viitorul, totul era suprimat. Trăia intens clipa prezentă, consumată de o pasiune a cărei experiență o făcea pentru prima dată.

Când Roderick încetă s-o sărute, Felicia rămase cu ochii închiși, pregătită pentru orice. O durea tot corpul, năzuind la alte mângâieri.

Dar nu mai simțea pe ea mâinile lui Roderick. Deschise cu încetineală ochii. Cu gura roșie și umflată de sărutul lor, și cu respirația sacadată, el o privea cu o expresie tulburată.

– Ce s-a întâmplat? întrebă ea, neliniștită.

– Am fost cât pe ce să profit de situație, răspunse el cu o voce stânjenită.

„Ei bine, asta și vreau", strigă ea în sinea ei, dar când își reveni în fire, cuvintele lui Roderick avură asupra ei efectul unui duș rece.

– Ce nobil din partea dumitale să nu te hotărăști, zise ea cu ironie, dar în realitate plină de amărăciune la ideea de a fi respinsă în felul acesta.

– Este preferabil să plec cât timp mă mai controlez încă, zise încet Roderick, trecându-și o mână prin păr ca să pară mai stăpân pe el.

– Da, într-adevăr, este preferabil, răspunse ea pe un ton sarcastic. N-aș vrea să faci ceva ce să regreți mâine dimineață.

„De ce oare se poartă Roderick în felul aceta? Aici, în Spania, din punct de vedere financiar, sunt la discreția lui. Încearcă să-mi dovedească faptul că sunt în toate privințele?"

– Felicia, zise el îndreptându-se spre ușă, cu un aer încă stânjenit, vreau să pozezi pentru mine, mai mult ca oricând.

– Mai mult ca oricând? De ce?

Cu toate că era încă foarte tulburată, sesiză în cuvintele lui o intensitate neobișnuită.

El se întoarse de la ușă, adună fotografiile răspândite pe podea și i le întinse.

– Din cauza asta. Le-am examinat cu atenție. Ești extraordinar de fotogenică, Felicia. Există în dumneata posibilități nemaipomenite. N-am să te las să mi te strecori printre degete.

O furie nebună puse stăpânire pe ea. Cum putuse s-o sărute așa cum o făcuse? El îi încredințase un secret care o răvășise. Deveniseră atât de apropiați încât fusese gata să i se dăruiască. Dar, după cum se părea, asta nu însemna nimic pentru Roderick Bearstern: un sărut banal, atât de banal încât îl întrerupsese chiar la mijloc. Cum oare o clipă trăită atât de intens de Felicia putea să aibă atât de puțină importanță pentru Roderick? Cum îndrăznea oare să-i atâțe pasiunea și apoi s-o respingă cu atâta răceală? Avea într-adevăr o inimă de piatră.

– Prea târziu, Roderick, răspunse ea, glacială. Dacă înainte nu eram convinsă, acum sunt. Nimic nu mă va putea hotărî să pozez pentru dumneata.

– Îmi pare rău pentru ce s-a întâmplat, Felicia.

– Ei bine, mie nu-mi pare rău. Am aflat cel puțin cum ești în realitate. Și ești mai rău decât credeam.

– Îți vei schimba părerea, Felicia, zise Roderick cu un aer complice. Eu nu renunț ușor. Ar trebui să începi s-o știi.

– Amenințările dumitale nu mă sperie, zise ea cu o voce tremurândă.

– Nu este o amenințare, este o promisiune.

El deschise ușa și silueta lui impunătoare dispăru pe culoar.

Felicia trânti ușa în urma lui. Se aruncă apoi pe pat și izbucni în hohote de plâns.

Ce întorsătură îngrozitoare luaseră evenimentele! Îl ura pe Roderick Bearstern din toate fibrele ființei ei. O femeie ușoară, gata să se dăruiască la primul sărut, iată ce făcuse din ea!

Și, culmea grozăviei, găsise mijlocul de a se scuza că o sărutase, după cum regreta toată întâmplarea! Nu făcuse decât să se joace cu sentimentele ei, cu scopul de a o convinge să pozeze pentru el.

Cât de mult îl disprețuia! Don era atât de diferit: drăguț, sincer, fire amabilă. Un copil mare. Toată lumea îl iubea. Roderick, firește, era altceva. El stârnea pasiuni, cum spusese Carlos.

Felicia se gândi la numeroasele seri petrecute cu Don, și la cât de bine se simțeau împreună. Dar între ei nu existase nicidoată acea scânteie care țâșnește între două ființe care se iubesc. Ieșirile lor deveniseră rutină și ea încerca remușări din acest motiv.

Era consternată să vadă cât de diferite erau sentimentele ei față de Roderick Bearstern. Se petrecea întotdeauna ceva cu el. Din nefericire, dorința fizică nu avea nimic de-a face cu dragostea. Și asta era tot ce simțea el pentru Felicia. În ceea ce o privea, ea nu-i putea suporta firea. Era tiranic și egocentric. Tot ce voia era să pună stăpânire și să domine femeile care-i cădeau în plasă. Totuși, sub aparența lui rece, trebuia să ascundă o mare sensibilitate. În pofida tuturor acestor lucruri, Felicia nu

putea uita expresia lui de suferință atunci când vorbise despre mama lui. Și, în această privință, ea se simțea la unison cu el. Trăiseră experiențe foarte asemănătoare. Se simțise repinsă, ca și el.

Era prinsă într-un păienjeniș de sentimente în care se agita, nelămurită. Ceva în ea însăși se pusese în mișcare în chip implacabil într-o direcție care o speria.

Felicia se strădui să redevină stăpână pe sine evocându-l pe Don, figura lui, imaginându-și viața lor comună dacă se căsătorea cu el.

Dar gândurile ei reveneau permanent la Roderick. Nu-și putea alunga din minte părul negru și ochii căprui ai bărbatului care o făcuse să cunoască extazul cu un singur sărut.

Luptă din toate puterile împotriva amintirii obsedante a întâlnirii lor. O mică voce interioară îi șoptea lucruri pe care ea refuza să le admită și încerca s-o facă să tacă. Dar mica voce o hărțui până când se prăbuși pe pernă, în prada unei noi crize de plâns. „Nu, striga ea în tăcere, nu!" Dar trebuia să se încline în fața evidenței, să accepte în sfârșit ceea ce subconștientul ei știa de mult.

Nu va fi nicidoată fericită cu un bărbat ca Don. Multe femei se mulțumesc cu o vilă la periferie, cu doi copii, un câine și un soț care se întoarce acasă la ora cinci în fiecare seară. Pe ea, toate astea ar plictisi-o de moarte; ea avea nevoie de o anumită doză de incitare în viață. „Ce groaznic că singurul bărbat pe lume capabil să mă facă fericită să fie tocmai acela pe care trebuie să-l disprețuiesc!" Oare prin ce magie transformase Roderick ura ei într-o dragoste nebună? Degeaba ar cunoaște alți bărbați, ea nu-l va iubi niciodată decât pe el.

Capitolul 6

– Eu... nu știu cum să-ți spun... Don, zise Felicia, cu o voce marcată de emoție.

Se întorsese în Statele Unite cu câteva zile înaintea lui Roderick și avea impresia că totul se schimbase în absența ei. Don părea și mai copil decât de obicei, iar apartamentul devenise strâmt, ca și cum pereții se distrau s-o izoleze în suferința ei. Când se hotărî în sfârșit să-l sune pe Don, îi ascunse că se întorsese acasă de câteva zile.

Mergea încoace și-ncolo prin cameră în timp ce Don, îngrijorat și surprins, aștepta cu răbdare ca Felicia să-i povestească ce se întâmpla.

– Mă voi gândi întotdeauna la tine ca la un prieten, Don. Ai fost minunat. Aproape ca un frate.

– Prieten? Frate? repetă Don cu amărăciune. Asta-i tot ce simți pentru mine?

– Este atât de dificil de explicat, răspunse ea pe punctul de a izbucni în plâns.

– În Spania s-a întâmplat ceva, așa-i? Ce-ar fi să-mi vorbești despre asta?

Ea îl privi cum stătea pe canapea, cu părul lui blond, ochii albaștri și aerul de copil. Sigur, avea farmec, dar cât de departe era de puterea de seducție a lui Roderick! Don era un pușțan, un pușțan adorabil, dar el nu va fi niciodată altceva pentru ea decât un prieten. Suferea pentru că-i vorbise lui Don despre sentimentele ei, dar el trebuia să înceteze de a-și mai face iluzii. Cu toate acestea, cum să-i spună adevărul despre cele ce se întâmplaseră în Spania?

– Este atât de dificil, zise ea înăbușindu-și un suspin. Nici eu nu sunt sigură că înțeleg ce mi s-a întâmplat. Lasă-mi puțin timp ca să-mi revin, ca să știu ce vreau să fac și ce aștept de la viață. Deocamdată, îmi este imposibil să-mi iau vreun angajament oarecare.

– Ai cunoscut în Spania vreun frumos nobil spaniol?

– Oh, nu! Sunt vaccinată împotriva vestitului farmec al latinilor. Am trăit destul timp acolo pentru a le cunoaște toate trucurile.

– Atunci, ce s-a întâmplat?

El o prinse de mână și o trase spre canapea. Felicia avu mai întâi o mișcare de recul. Să-l lase pe un bărbat s-o ia de mână în timp ce ea se gândea la altul îi făcea impresia unei trădări. Dar Don nu merita un refuz brutal. La urma urmei, când plecase în Spania era aproape logodită cu el. Era deja destul că-l lăsase să înțeleagă că relațiile lor sentimentale erau acum încheiate.

– Nu știu exact, răspunse ea evaziv, lăsându-și mâna într-a lui.

Nu era chiar o minciună. De fapt, nu știa ce-l găsise pe Roderick s-o facă să se îndrăgostească de el și nici ce va face ea după asta. Probabil nimic, în afară de a fi foarte nefericită. Dar nu se va ascunde așteptând să i se vindece rănile, nu atâta timp cât mama ei va fi spitalizată și ar putea să-și manifeste dorința s-o vadă.

– Poate că există o șansă ca lucrurile să se aranjeze cu mama, zise ea în cele din urmă.

Era singura explicație care putea avea un înțeles pentru Don.

– Mi-am făcut acolo niște fotografii pe care i le-am trimis. Asta ar putea s-o convingă să mă revadă. Sunt atât de preocupată de această poveste încât nimic altceva nu mă interesează. Vreau să rămân câtva timp singură. În realitate, eu... nu mai știu prea bine ce-i cu mine.

Felicia nu-i vorbise niciodată lui Don despre Roderick. S-o facă acum, ar fi fost mai rău decât o trădare. „Straniu, se gândi ea. Nu există totuși nici un motiv să-i ascund lui Don adevărul". Și cu toate acestea, în adâncul inimii, știa că era un secret pe care trebuia să-l păstreze pentru totdeauna. Nimeni nu cunoștea dragostea ei fără speranță pentru un bărbat pe care-l disprețuia.

– Nu sunt sigur că înțeleg, Felicia, zise în cele din urmă Don, dar îți respect sentimentele. Nu te voi mai suna. Dacă într-o zi vei avea nevoie de mine, n-ai decât să ridici receptorul.

– Îți mulțumesc, Don, zise Felicia strângându-i mâna într-un elan de gratitudine.

„Poate că este mai bine așa, se gândi ea. O ruptură cu menajamente. La început, îi cer să mă lase câtva timp și,

după aceea, îi spun că nu va fi niciodată altceva decât un prieten. Va fi greu să-l reîntâlnesc la întoarcerea la colegiu, dar cel puțin voi fi cu conștiința împăcată că nu l-am încurajat".

Îl conduse pe Don la ușă și îl sărută ușor pe buze. Rămasă singură, Felicia simți un mare gol și o răceală în ființa ei, ca și cum în ea murise ceva. Ce mult te poate face dragostea să suferi! Toate basmele din copilăria ei se sfârșeau bine. Două ființe se iubeau, se căsătoreau și trăiau fericiți pentru totdeauna. Degeaba fusese Felicia pusă în gardă, ea sperase să aibă un destin asemănător. În loc de asta, întâlnise un bărbat care o făcea să se macine de pasiune.

Felicia se învârti în apartamentul ei timp de mai multe zile. Ar fi făcut mai bine să se scuture și să iasă, dar nu avea curajul s-o facă. Ronțăia câte ceva fără să-i fie foame, privea puțin la televizor și în restul timpului dormea.

Nu putea totuși să-și petreacă sfârșitul verii plângându-și de milă. Dacă dădea un mic anunț la ziar, poate că ar putea găsi o slujbă și să mai câștige niște bani. Făcuse cursuri de secretariat în Spania, pentru cazul că n-ar fi găsit un post de profesor în Statele Unite. Era timpul să acționeze, deoarece banii primiți de la Lakeworth Industries vor fi înghițiți rapid de notele de plată ale medicului mamei ei.

*

* *

Deșteptătorul sună devreme a doua zi dimineața și se sili să coboare din pat. Își făcu toaleta, se pieptănă și se machie, întrebându-se în ce măsură era stăpâna propriului ei destin. Dacă fatalitatea îi conducea viața, putea la fel de bine să se culce la loc și să-și plângă soarta. Dar dacă soarta ei depindea de ea însăși, era timpul să-și învingă stările sufletești și să facă ceva cu zilele ei.

Când ieșea din baie, auzi bătăi la ușă.

– Cine este? întrebă ea scoțând o rochie din șifonier, surprinsă că este deranjată la o oră atât de matinală.

– Roderick Bearstern.

Inima Feliciei își acceleră bătăile, iar palmele i se umeziră. Strânse rochia la piept, ca pentru a se apăra. Se îmbrăcă în grabă, cu obrajii în flăcări. Vocea caldă și timbrată a lui Roderick îi trezea amintiri pe care încercase să le îngroape în fundul memoriei, un sărut pasional care răsturnase universul ei.

Ce căuta aici? Îi plătise ceea ce-i datora, o trimisese în Statele Unite și credea că nu-l va mai revedea niciodată. Se pare că Roderick Bearstern nu era obișnuit ca cineva să i se împotrivească.

– Ce dorești? întrebă ea prin ușă.

– Deschide-mi și am să-ți spun.

Primul impuls al Feliciei fu să se ducă să se ascundă. Dar înțelese că îi era mai multă teamă de propria ei slăbiciune decât de Roderick. Să nu-l lase să intre, însemna să admită că sărutul acela din Spania fusese important pentru ea. Nu. Îl va lăsa să intre și îi va dovedi că nu avea pentru el decât dispreț.

Felicia uitase însă ce tulburare stârnea în ea prezența magnetică a lui Roderick.

Își netezi instinctiv părul și își ridică umerii înainte de a deschide. Era acolo, în fața ei! Ochii lui căprui, punctați cu verde, străluceau, și o priveau cu un aer hotărât. Amuțită de emoție, îl invită cu un gest să intre și închise ușa în spatele lui. Cămașa bleu-pal și costumul de vară de culoare deschisă făceau ca părul să-i pară și mai negru. Tenul lui de un mat natural era bronzat de soare. În jurul lui plutea un miros amețitor de after-shave cu aromă de brad. Inima Feliciei începu să bată mai tare.

– Bună ziua! zise Roderick învăluind silueta Feliciei într-o privire insistentă. Ești fermecătoare. Pot să stau jos?

– Te rog.

Se străduia să ia un ton rece și indiferent.

– Călătoria dumitale de întoarcere s-a desfășurat bine, Felicia?

– Foarte bine. Și a dumitale?

– De asemenea, foarte bine.

Se priviră un timp în tăcere. Felicia era extrem de răvășită de sentimente contradictorii. De la întoarcerea din Spania, se străduise să-și vindece rănile pe care bărbatul acesta i le provocase, și iată că acum se afla în fața ei, în propria ei casă. O va mai face oare să sufere?

– De ce ai venit? întrebă ea brusc.

– Pentru că am nevoie de dumneata, Felicia. Cum și dumneata ai nevoie de mine.

Sângele Feliciei începu să fiarbă. Era posibil oare ca sărutul acela să fi însemnat ceva pentru Roderick? Venise oare să-i spună ce sentimente avea pentru ea?

– Explică-te, murmură ea, gata să izbucnească în lacrimi dacă Roderick rostea cuvintele pe care dorea atât de mult să le audă.

– Credeam că este evident. Nu? Nu te-ai gândit la asta de când te-ai întors? Ți-am lăsat totuși destul timp. Putem realiza multe împreună, Felicia, zise el, ciudat de emoționat.

– Ce, de exemplu? întrebă ea, tremurând.

– Felicia, dumneata contezi mult pentru mine.

– Adevărat? întrebă ea cu inima gata să explodeze de fericire.

– Bineînțeles, îi aruncă el pe un ton convingător. Credeam că ai înțeles. Ți-am spus că vei fi o mină de aur pentru mine. Dumneata poți face ca Magic Glo să-și recapete strălucirea. O lovitură care să facă să moară de gelozie toate agențiile de publicitate!

„Asta era!" Furioasă și umilită, Felicia își înghiți lacrimile. „Și eu credeam că a venit să-mi declare dragostea lui, să-mi spună că n-a uitat sărutul nostru de la Barcelona!" Își imaginase că o va lua din nou în brațe și că ea va regăsi acel extaz senzual pe care îl cunoscuse pentru prima dată, grație lui.

„Are nevoie de mine, da, dar pentru ca să facă bani!"

– Nu abandonezi niciodată, nu-i așa? întrebă ea pe un ton caustic.

– Rareori. Ar trebui de-acum s-o știi.

– Pleacă și lasă-mă în pace, zise ea cu o voce înăbușită.

– Nu, Felicia, răspunse el pe un ton hotărât, avem prea mult nevoie unul de altul. Te pot plăti destul pentru ca să-ți

permiți să iei asupra dumitale toate cheltuielile pentru mama dumitale. Vei câștiga la noi mai mult decât oriunde în altă parte. Vei deveni emblema lui Magic Glo și vei face să se tripleze vânzările. Și pentru dumneata, din punct de vedere financiar, este ceva nesperat.

Nu era ușor să se încăpățâneze, când sănătatea mamei sale depindea de banii pe care îi câștiga. Și apoi, atâtea femei ar fi sărit de bucurie în fața unei asemenea propuneri. Dar ea nu era ca toate femeile. Avea motive întemeiate, pe care el le cunoștea, de a-i repugna să se lanseze într-o carieră de manechin.

– Există un alt mod de a privi lucrurile, Felicia, reluă el observând tăcerea ei înghețată. Vei face servicii femeilor. Noi reprezentăm o speranță pentru ele. Arătându-le făpturi fermecătoare, minunat machiate, le încurajăm să-și îngrijească propria lor înfățișare. Vor dori să țină un regim ca să rămână zvelte, vor dori să rămână tinere și frumoase. Și asta este important. Nimeni nu trebuie să se neglijeze. Ce părere ai?

– Ei bine... nu știu, zise ea, analizând argumentele lui Roderick și gândindu-se cum să le respingă.

– Felicia, dumneata știi că am dreptate, numai că nu vrei să admiți de ce îți convine să detești această meserie.

„Atenție!" își zise Felicia ca și cum auzea un semnal de alarmă. Roderick era oare pe punctul de a sesiza adevărul pe care ea se încăpățâna să-l ascundă?

– Înțeleg să fac din dumneata simbolul frumuseții pentru toate femeile, continuă el. Vreau să te scot din universul îngust al colegiului și să te fac să intri într-o lume

fermecată, o lume care hrănește visurile femeilor. Vreau ca ele să te ia drept model. Vei fi văzută pe toate panourile publicitare, în reviste și la televiziune. Frumusețea dumitale va face femeile să viseze îndeajuns încât să dorească să cumpere produsele noastre.

Roderick era atât de înflăcărat și de entuziast încât, pentru o clipă, Felicia se lăsă prinsă.

Își reveni însă repede.

– Nu, protestă ea fără vigoare, total dezorientată.

Ascultându-l, era înclinată să-i dea dreptate. Dar nu-l putea lăsa s-o influențeze în felul acesta. Și chiar dacă propriile ei argumente nu sunau prea convingător, trebuia să uite ura cu care privea această meserie.

– Ți-am spus de zeci de ori părerea mea. De ce mă mai hărțuiești? întrebă ea cu un glas tânguitor.

– Nu voi obosi să insist. Am hotărât că te voi avea și așa se va întâmpla.

În fața figurii hotărâte a lui Roderick, Felicia simți că voința îi slăbește și se sperie. Și apoi, ceva în ea muri când înțelese că dorința lui de a o avea era numai din punct de vedere profesional. Nu voia decât s-o facă să lucreze pentru el.

– Știu ce simți, reluă el. Dar nu înțelegi că vei putea în sfârșit să asiguri îngrijirile corespunzătoare mamei dumitale? Gândește-te la ceea ce-ți ofer. În afara unui salariu generos, am intenția să te instalez într-un apartament frumos și să-ți fac o garderobă luxoasă. Dacă trebuie să devii un simbol de frumusețe și de lux pentru toate femeile, se impune să trăiești pe picior mare.

– Dar nu voi mai fi eu însămi!

– Ce prostie! Bineînțeles că da, vei fi întotdeauna Felicia Farr. Ascultă-mă, ești născută pentru a fi manechin. Știi bine că-ți irosești viața la colegiu. Nu acesta este destinul dumitale.

– Dar poate că va trebui să mă instalez la New York sau în California?

Lua pentru prima dată în considerare posibilitatea de a accepta oferta lui Roderick și aceasta era o modalitate de a testa ce simțea în această perspectivă.

– Nu în mod obligatoriu. Poți rămâne în New Mexico. Vei face din când în când un salt în California pentru mici filme publicitare. Vei poza de asemenea în străinătate. Vrem să-ți creăm o imagine suficient de cosmopolită pentru ca femeile din întreaga lume să se recunoască în ea, încât să vindem pretutindeni produsele Magic Glo. Dar baza dumitale va rămâne aici. Asta va fi scris negru pe alb în contract.

Roderick se lăsă pe spătarul fotoliului și o privi pe Felicia.

– Alte obiecții?

– Da. Nu vreau să fiu exploatată cum a fost mama mea. Ea n-a avut niciodată o clipă de libertate și a trebuit să ascundă publicului faptul că avea o fiică. Tatăl dumitale a făcut din ea o adevărată sclavă.

– Îți jur că nu se va întâmpla nimic din toate acestea.

Felicia era uluită. Roderick nu avusese nevoie nici măcar de o jumătate de oră ca s-o facă să-și schimbe părerea. Iată că accepta o propunere pe care o respinsese

energic săptămâni de zile. Nici măcar nu-și mai amintea prea bine motivele refuzului ei. Argumentele lui Roderick erau atât de convingătoare, atât de logice încât s-ar fi simțit stupidă să se mai încăpățâneze.

Roderick îi comunică salariul minim pe care i-l garanta în primul an.

– Bun, zise ea, după ce calculase rapid în minte, de acord pentru un an, dar nu mai mult. Voi câștiga probabil destui bani pentru mama până atunci.

– Să-i dăm drumul pentru un an... mă voi mulțumi cu asta, deocamdată.

Tonul vocii lui spunea contrariul și Felicia se neliniști din nou. Roderick se gândea fără îndoială că o dată încheiat contractul, dacă începea să câștige mulți bani, ea nu se va mai putea lipsi de tot acest lux. Dar asta însemna să uite că nu aspirase niciodată să ducă viața unui manechin-vedetă. Nu acceptase decât ca să-și ajute mama. După vindecarea ei, nu va avea nici un motiv să continue această carieră.

– Nu-ți vei regreta hotărârea, Felicia, declară Roderick zâmbind.

Când el îi luă mâinile între ale lui, Felicia se înfioră. Se certă în sinea ei pentru că acceptase. Să lucreze pentru Roderick însemna să-l vadă constant, să-l dorească atunci când va fi departe și să-l deteste când va fi lângă ea. Cum va ieși oare din toate astea? Una dintre prietenele ei din Spania avusese o depresie nervoasă după o poveste asemănătoare. O aștepta oare și pe ea aceeași soartă?

Roderick o părăsi la puțin timp după aceea. Ea rămase rezemată o clipă de ușa apartamentului ei, întrebându-se

ce-i rezerva viitorul. „Am devenit profesoară, mi-am luat viața în mâini, am întâlnit un băiat simplu și drăguț. Acum mă pregătesc să fiu manechin și să cunosc celebritatea, dar viața mea n-o să-mi mai aparțină.” Era disperat de îndrăgostită de un om de afaceri neîndurător, al cărui suflet rămânea o enigmă. O speria faptul că destinul ei se putea schimba atât de repede.

Oricum ar fi fost, acum era prea târziu ca să dea înapoi. Dacă ar putea măcar uita de mama ei, de dorința ei de a o revedea, ar lăsa totul baltă. Dar era imposibil. Era carne din carnea mamei sale. În ciuda felului cum își tratase fiica, Felicia nu-i putea întoarce spatele. Era prinsă în cursă.

*

* *

A doua zi dimineața, un avocat îi ceru printr-o secretară să treacă după-amiază pe la cabinetul lui ca să semneze contractul. Citi cu atenție diversele prevederi fără să înțeleagă întotdeauna jargonul juridic. Nu mai avea decât să acorde încredere lealității lui Roderick și să spere că el nu se va servi de acest document împotriva ei mai târziu. În orice caz, era scris limpede că nu era legată de Magi Glo decât pentru un an. Asta era cel mai important.

Cerneala abia se uscase pe contract și Felicia începu să ducă un stil de viață luxos. Insistând să fie douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru elegantul simbol al lui Magic Glo, Roderick îi găsi un apartament corespunzător noii ei situații, într-un cartier rezidențial foarte izolat de oraș.

Apartamentul – un living și două camere – era foarte spațios. Un televizor enorm și o combină muzicală stereofonică erau încastrate în perete. Pe jos exista mochetă bleu-pal până și în baie unde era instalată o saună. Terasa, adevărată grădină de plante tropicale, dădea spre piscina rezervată locuitorilor imobilului. Reședința, în care locuiau numai oameni bogați, poseda terenuri de tenis, două piscine mai mici, încălzite, o sală de gimnastică dotată cu un echipament ultramodern și o sală de squash.

La parter, galeria comercială oferea numeroase utilități: coafor, bar, un mic restaurant.

Felicia avea de gând să nu se lase ispitită de farmecul acestei vieți luxoase. Situația ei de manechin-vedetă va fi trecătoare. Se va întoarce curând în modestul ei apartament pe care ținuse să-l păstreze. Își lăsase acolo mobilele și hainele din vremea colegiului. Era o modalitate de a păstra contactul cu realitățile. Roderick ar fi vrut să taie punțile cu trecutul, dar în cele din urmă cedase.

Felicia a fost dusă la un magazin de modă aparținând lui Magic Glo, unde i s-au luat măsurile. Un croitor încercă pe ea tot felul de țesături ca să vadă ce culori îi veneau mai bine. Încercă diverse modele ca să stabilească stilul care i se potrivea.

– Totul îi stă bine! exclamă croitorul, plin de admirație. Roșul și albastrul îi pun în mod deosebit tenul în valoare, dar îi stă la fel de bine în galben. O vom îmbrăca minunat și fără nici o problemă.

Felicia nu mai avu decât să meargă la vechea ei locuință ca să-și ia câteva obiecte personale și era deja instalată în

noul ei apartament. Se întinse pe patul imens, după ce îndepărtase cuvertura de catifea bleu. Cearșafurile erau din satin, tot de culoare bleu. Găsi în șifonier un dezabié din organdi roz și lenjerie în comodă. Se enervă că totul fusese ales în locul ei. Avea impresia că se mutase în apartamentul altcuiva. Se gândiseră la toate. Frigiderul era plin, pe măsuța de toaletă erau aranjate perii și piepteni, iar livingul era împodobit cu plante și tablouri.

La început, Felicia ezită să se atingă de ceva, ca și cum nimic din toate astea nu-i aparținea. Dar propriile ei lucruri se reduceau la atât de puțin încât se convinse repede că tot ce se afla în apartamentul acesta fusese cumpărat într-adevăr pentru ea.

A doua zi dimineața, secretara o duse la un institut de frumusețe și supraveghe realizarea coafurii și a machiajului.

Felicia ieși de acolo cu părul mai blond și mai scurt căzând în valuri unduitoare în jurul feței. Culoarea și tunsoarea îi îndulceau trăsăturile și-i dădeau un aer senzual și în același timp vulnerabil. Sprâncenele îi fuseseră pensate și li se dăduse o culoare mai deschisă, ca să se armonizeze cu noua nuanță a părului. Genele ei, date cu rimel, îi măreau ochii și le accentuau aerul de inocență, în timp ce o tușă ușoară de fard pe pleoape conferea mister privirii.

– Sunteți portretul mamei dumneavoastră, comentă secretara întinzându-i Feliciei fotografia Francinei Farr de care se folosise ca să dea instrucțiuni machiorei.

Toate astea o stânjeneau pe Felicia. Roderick încerca să recreeze amestecul de inocență și de senzualitate care

făcuse succesul mamei ei. Era o combinație pe care toate femeile încercaseră s-o copieze și care-i fascinase pe toți bărbații.

Era o imagine, nimic mai mult. Și ca mama ei, la început. După aceea, ea crezuse în imaginea ei până într-atât încât să-i sacrifice propria fiică. „Eu am noroc, se gândi Felicia, că știu în ce măsură viața manechinelor este artificială. Eu nu voi cădea niciodată în aceleași curse ca mama".

Felicia era atât de absorbită de gândurile ei încât abia își dădu seama că părăsiseră institutul de frumusețe și că traversau din nou orașul. Ajunseră în fața a ceea ce semăna cu un studio fotografic. Secretara luă o cutie mare de pe bancheta din spate.

– Țineți, zise ea o dată ajunse în vestiar. Îmbrăcați asta. Mai întâi picioarele.

– Mai întâi picioarele?

– Da, ca să nu vă deteriorați coafura. Manechinele își îmbracă întotdeauna rochiile în felul acesta. Mai întâi picioarele.

– Ah, da! De acord, zise Felicia cu un aer absent.

Reapăru curând, îmbrăcată într-o rochie de mătase foarte mulată pe corp, cu decolteu adânc, strânsă în talie cu un cordon lat.

– Nu pot purta asta, protestă ea, roșie toată.

– Nu vă neliniștiți, spuse secretara. Nu facem decât încercări. Este singura rochie de această culoare pe care am putut s-o găsesc pe talia dumneavoastră.

– Încercări?

– Da, ca să vă vedem cel mai bun profil, să testăm lumina care vi se potrivește cel mai bine.

Ușa se deschise brusc. Felicia înghiți în sec văzându-l intrând pe Roderick Bearstern.

– Bună! zise el.

Se opri brusc.

– Este splendidă, Mary, absolut fermecătoare. Asemănarea este extraordinară!

Prezența lui Roderick foarte aproape de ea făcea să bată mai repede inima Feliciei, dar toată ființa ei îi striga că era nebună să-l iubească pe bărbatul acesta care nu căuta la ea decât asemănarea cu mama ei. Pentru Roderick, nu era nici măcar o eventuală cucerire: nu se scuzase oare că o sărutase? Nu era pentru el decât un mijloc de a câștiga bani. Când o privea, vedea un pumn de dolari. Când era în fața lui, ea nu avea decât un gând: s-o ia în brațe.

– Dați-i drumul, zise Roderick. Să vedem ce putem face.

În studio, un fotograf, îmbrăcat în pantaloni de culoare închisă și o cămașă deschisă larg la piept, era ocupat cu încărcarea aparatului.

– Felicia, ți-l prezint pe Bill. Bill, Felicia Farr.

Fără să se ridice, Bill o salută cu un gest al mâinii.

Următoarele două ore au fost epuizante. Cu toate că știa că nu era vorba decât de o încercare, Felicia era nerovasă. Se supuse cu bunăvoință la tot ce i se cerea, făcând totul cât putea de bine. Semnase un contract cu Roderick și înțelegea să-și respecte angajamentele, chiar dacă îi era penibil. Surâdea, încerca să se gândească la lucruri agreabile pentru a-și face ochii să strălucească și luă atitudinile pe care i le sugera Roderick.

Felicia fu uluită de modul în care-i vorbea Roderick. Îi juca aceeași scenă de dragoste cum o făcuse cu Cheryl. La început, hipnotizată de vocea lui caldă și senzuală, uită cât de mult îl disprețuia. Tot ce-și amintea, era acel sărut din Spania și elanul ei pasionat spre el atunci când o luase în brațe. Fiecare fibră a ființei ei aspira să-l satisfacă, să-l facă fericit, să-i execute cu scrupulozitate instrucțiunile. Vocea mângâietoare a lui Roderick stârnea în ea o dorință violentă și o făcea să uite până și locul unde se găsea. Nu auzea nici măcar zgomotul făcut de aparatul de fotografiat.

O dată ședința de pozat terminată, prea curând după părerea Feliciei, vocea lui Roderick redeveni distantă și impersonală.

– Asta-i tot pentru astăzi, Bill, zise el conducând-o pe Felicia la vestiar.

„Ai fost senzațională", murmură el în pragul ușii.

Timp de o clipă, sub privirea lui Roderick fixată cu insistență asupra ei, Felicia simți farmecul renăscând. Își ridică ochii spre el, cu buzele strălucitoare și umede întredeschise. Nu mai exista fotograful care să se interpună între ei. Roderick era destul de aproape de ea încât să-i poată simți căldura corpului. Fascinată de ochii lui, dorea să se arunce în brațele lui și să strige: „Roderick, te iubesc!" Ardea de dorința de a i se dărui... în întregime.

Apariția lui Mary rupse farmecul.

– Cum a mers? întrebă Mary, rupând tăcerea.

Mary însemna trezirea la realitate. Feliciei i-a fost rușine că se abandonase în felul acesta visurilor ei.

Roderick se întoarse, cu o expresie stranie pe față.

– Foarte bine, răspunse el pe un ton atât de tăios încât Felicia fu uluită.

Poate că era doar obosit, ca și ea.

O dată întoarsă acasă, departe de Roderick, Felicia își înțelese prostia. Roderick se mulțumise să-și facă meseria. Și era un profesionist fără pereche. „Nu este uimitor că spaniolul Carlos ține atât de mult să lucreze cu el." Avea talentul de a scoate tot ce era mai bun de la manechinele lui. Felicia îl văzuse la lucru cu Cheryl, iar astăzi era rândul ei.

Timp de două ore, aproape că reușise s-o facă să creadă că era îndrăgostit de ea, dar nu făcuse decât s-o măgulească, s-o dezmierde cu vocea lui și s-o farmece literalmente, cum o făcuse cu Cheryl. Toate astea nu însemnau nimic pentru el. Farsa asta avea drept unic scop să stârnească emoția manechinului său.

Felicia simți lacrimi de rușine înțepându-i ochii. Credea că încă mai aude, ca un ecou ironic, cuvintele lui Roderick: „Admirabilă... încântătoare. Arată-mi că mă dorești, la fel cum te doresc și eu. Vreau să fii a mea... spune da. Arată-mi că o crezi cu adevărat..."

Cum va suporta oare Felicia asemenea ședințe de pozat un an de zile? Fusese nebună când acceptase să lucreze pentru el.

Sună telefonul.

– Roderick? De ce îi telefona atât de târziu?

Felicia era cât pe ce să nu răspundă, dar știa că nu putea scăpa de el. Știa că este acasă, și dacă refuza să răspundă, era suficient să facă un salt până la ea acasă.

– Alo! zise Felicia cu o voce obosită.

– Alo! Domnișoara Farr? întrebă o foce vag familiară.

– Da, eu sunt.

– Doctorul Ambrewster la aparat.

– Doctorul Ambrewster? repetă ea, cu un nod în gât.

– Da. Încerc de câteva zile să te găsesc. Dar fie că era ocupat, fie că nu răspundea nimeni.

– M-am mutat de curând. Și în ultimele două zile, aproape că n-am fost niciodată acasă. S-a întâmplat ceva cu mama?

– Nu, nimic, liniștește-te. Dar a văzut fotografiile pe care i le-ai trimis și dorește să te vadă.

– Adevărat? întrebă ea, neîncrezătoare. Vrea să vin la ea?

– „Vrea" nu este tocmai cuvântul potrivit. Ideea de a te revedea o face foarte nervoasă. Dar a fost frapată de asemănarea dumitale cu ea, și apoi probabil că a emoționat-o scrisoarea pe care i-ai trimis-o... Pe scurt, a acceptat. Dar mi-a cerut să-ți precizez că vizita dumitale nu va avea în mod obligatoriu urmări.

– Vă mulțumesc, doctore, zise Felicia, cu vocea alterată de emoție. Nu știți de cât timp aștept ziua aceasta. Când pot veni?

– Mâine, dacă poți. Dacă aștepți prea mult, riști să-și schimbe părerea.

– Voi veni mâine, zise Felicia. Îi veți spune?

– Da, am să-i spun. Felicia...

– Da?

– Noroc. Sper că totul va merge bine între voi.

– Mulțumesc, zise ea cu o voce care-i tremura.

Capitolul 7

O infirmieră în bluză albastră trecu pe culoar, alunecând tăcut pe tălpile ei de crep. Ducea un platou încărcat de medicamente. Se auzea doar, din când în când, numele unui doctor chemat prin interfon.

Felicia se opri în fața camerei cu numărul 403. Ea, care visase la clipa aceasta, se temea. Palmele îi erau umede și avea un nod în stomac. Oare ce să-i spună mamei sale? Cum să se comporte?

Cu toate că femeia care ocupa camera numărul 403 era mama ei, pentru ea era o străină. Oare cum o va primi această străină?

Cuprinsă de panică, Felicia era cât pe ce să fugă. Dar știa că mai târziu va regreta amarnic.

Mâna ei se ridică de două ori ca să bată la ușă și de două ori căzu la loc. Fetița disperată și solitară, gata să-și deschidă brațele, o însoțea pe femeia chinuită care-și disprețuia mama pentru că o părăsise. Dar, trecând peste toate, simțea mai cu seamă compasiune pentru femeia care plătise atât de scump acest abandon.

Sentimentele acestea contradictorii o epuizau pe Felicia. În cele din urmă, respiră adânc, bătu la ușă, și intră.

Perdelele, trase mai mult de jumătate, lăsau puțină lumină să pătrundă în cameră. Felicia strângea la piept buchetul de flori pe care-l adusese. Privi femeia întinsă pe pat, palidă și slabă, cu fața întoarsă spre fereastră.

Pe Felicia o năpădiră amintiri dureroase. Își revedea mama, înaltă și frumoasă, cu brațele pline de cadouri, aplecându-se ca s-o sărute. Dar când Felicia reușea în sfârșit să-și învingă timiditatea și să se destindă, mama ei îi spunea în grabă la revedere. Și după aceea, încetul cu încetul, vizitele se răriseră, încetând apoi complet.

La vremea aceea, petrecea ore întregi privindu-se în oglindă. Se compara cu mama ei și se considera urâtă.

Reminiscențele acestea dureroase, însă, nu șterseau complet imaginea mamei așezând-o în pat, cântându-i un cântec de leagăn cu vocea ei tandră sau ducând-o să se joace în grădină. Amintirile acestea sfâșietoare îi aduceau lacrimi în ochi și o împiedicau s-o deteste pe Francine Farr. „Mama trebuie să mă fi iubit cândva", se gândea ea câteodată, disperată.

Bolnava se întoarse încet spre Felicia. Expreisa feței ei era indescifrabilă.

Felicia rupse în cele din urmă tăcerea apăsătoare.

– Eu... ți-am adus flori. Trandafiri. Sper că-ți plac. Mama ei o privea insistent.

– Da, murmură ea. Sunt foarte frumoși. Mulțumesc.

– Infirmiera va aduce o vază, zise Felicia cu o voce slabă și încordată. Până atunci, îi pun aici.

Rămase în picioare lângă masă, apoi se apropie din nou de pat. „Este îngrozitor, se gândi ea. Suntem două străine”.

Privirile celor două femei se întâlniră pe deasupra unui abis.

– Cum te simți? întrebă politicos Felicia.

– Puțin mai bine. Îmi recapăt încetul cu încetul puterile. În dimineața asta, infirmiera m-a dus să fac un tur prin grădină. Sunt drăguți cu mine, aici.

Vocea ei era încă frumoasă, dar foarte obosită.

– Doctorul este foarte mulțumit de tine. Consideră că ai făcut multe progrese.

Urmă o altă tăcere. „Nu știm ce să ne spunem”, se gândi Felicia, nefericită.

Francine își pipăia cearșaful. Își trecu limba peste buzele uscate și ochii ei se încețoșară de lacrimi.

– Voiam... să-ți mulțumesc, murmură ea. Tu ești aceea care plătești totul. Nu știu ce aș fi făcut... unde m-aș fi dus...

Vocea ei se frânse.

– Nu-ți face sânge rău pentru asta, mamă.

O cuprinse brusc dorința să bată ușor mâna mamei sale ca s-o liniștească, dar ceva din adâncul ei o împiedică s-o facă.

– Dar costă foarte mult, zise Francine cu o voce gâtuită. Îngrijirile în psihiatrie sunt extrem de costisitoare.

– Nu-ți face griji. Câștig din plin.

Urmă din nou o tăcere. Ochii Francinei se întoarseră spre noptieră. Felicia zări acolo portretul ei, una dintre fotografiile făcute de Carlos și Roderick în Spania.

– Am avut un șoc văzând că ai devenit atât de frumoasă, murmură Francine. S-ar putea spune că este una din vechile mele fotografii. Dar ești chiar tu, Felicia.

Era prima dată când rostea numele fiicei sale. Feliciei îi apărură lacrimi în ochi, fără a înțelege prea bine de ce.

Intră o infirmieră, aducând o seringă pe o tavă.

– Îmi pare rău, zise ea, dar este ora siestei. Doctorul a cerut să n-o obosim.

Felicia își luă poșeta. Vizita aceasta îi reamintea în mod neplăcut de cele pe care i le făcea mama ei în Spania. Nu fusese spus nimic important. Nu avuseseră timp s-o facă. Fuseseră schimbate câteva cuvinte politicoase și apoi, la revedere.

Când se pregătea să iasă, își auzi mama murmurând:

– Felicia!

Întâlnind privirea bolnavei, Felicia avu dintr-o dată impresia că mama ei tocmai trecuse abisul care le despărțea.

– Ai putea... ai putea oare să mai vii? întrebă Francine.

– Da, răspunse foarte repede Felicia.

– Mâine, poate?

– Da, mâine.

Felicia părăsi clinica într-o ciudată stare de agitație. Tâmplele îi zvâcneau și avea o senzație de sfârșeală. Această scurtă întâlnire fusese extenuantă pentru nervii ei. Era răvășită toată, dar era însuflețită de speranță... și de încă ceva ce n-ar fi știut prea bine să numească. Se produsese un eveniment esențial: mama ei nu-i închisese ușa. Și o invitase chiar să revină, implorând-o aproape.

Reveni acolo a doua zi, apoi în ziua următoare și în toate zilele săptămânii. Doborârea barierelor, depășirea prăpastiei care le despărțea nu se dovedea un lucru ușor.

– Refacerea legăturii între o mamă și o fiică străine una de alta, este o treabă complexă, declară doctorul Martin, psihiatrul care se ocupa de mama ei. În orice caz, este important să continuați să vă vedeți mama. Originea depresiei ei trebuie căutată în ruptura cu dumneavoastră. Nu se va restabili niciodată complet atâta timp cât nu va rezolva această problemă, să facă pace cu ea însăși.

„Nu mai mult decât mine", se gândi Felicia cu amărăciune. Ea nu căzuse într-o depresie nervoasă, dar avea în adâncul inimii o rană care nu se vindeca.

– Cum a putut oare să mă abandoneze în felul acesta, doctore? întrebă Felicia cu disperare în glas. Sunteți psihiatru. Sunteți mai mult decât mine în măsură să răspundeți. Cum poate o mamă să-și abandoneze copilul la vârsta când are cea mai mare nevoie de ea?

– Nu este prima care și-a pus cariera înaintea copiilor. În cazul mamei dumneavoastră, este vorba despre altceva. Dar ei îi revine să vă vorbească despre asta, și o va face dacă vindecarea ei va merge bine.

Vizitele Feliciei avură un efect spectaculos asupra sănătății Francinei. Fața ei își recăpătă culorile. Trăsăturile ei devastate păstrau o urmă din vechea frumusețe, gata să renască asemenea unei flori după ploaie. Forțele îi reveneau încetul cu încetul și în curând fu în stare să se plimbe în grădina clinicii, cu Felicia. În timp ce se plimbau singure, departe de atmosfera clinicii, vorbeau mult. Încetul

cu încetul, barierele dintre ele cădeau și putură să-și lămurească deschis sentimentele.

– Îți va fi greu să crezi, Felicia, dar, în ciuda a tot ce s-a întâmplat, n-am încetat niciodată să te iubesc.

– Eu... da, îmi este greu să cred. Cum poate să pretindă o femeie că-și iubește fiica și s-o trimită departe pentru ani de zile? Să facă lumea să creadă că nu există?

Erau așezate pe o bancă din grădină. Francine o privea admirativ, cu ochii plini de lacrimi. Cuvintele fiicei sale o răneau ca tot atâtea ace.

– Mi-am ratat viața, Felicia, mărturisi ea cu un aer vrednic de milă. Îmi imaginez că nu sunt singura. Din nenorocire, când îți ratezi viața, faci rău celor din jurul tău. De ce oare am acceptat să mă despart de tine? Pentru că sunt o femeie slabă. Am fost lipsită întotdeauna de tărie de caracter ca să-mi trăiesc propria viață. Eu trăiam prin ceilalți. Îi lăsam pe alții să ia hotărâri în locul meu. Sunt multe lucruri pe care nu le știi despre mine. Vreau să-ți vorbesc despre ele, dar nu este ușor. Nu cer iertarea ta, doresc doar să încerci să înțelegi de ce am procedat așa. Tu nu știi nimic despre copilăria mea și despre bunicii tăi. Eram îngrozitor de săraci. Tata era miner în Kentucky. El bea și-și bătea soția. Nu m-a iubit niciodată. Îl uram și mă temeam de el, deoarece ne bătea și pe noi, copiii. Mama a murit înainte de a împlini treizeci și cinci de ani, epuizată de muncă și de mizerie. O febră tifoidă mi-a răpit sora când avea treisprezece ani. Fratele meu a fugit de acasă. Era mai descurcăreț decât noi, îmi închipui. N-am mai auzit niciodată vorbindu-se despre el. M-am căsătorit prima dată la cinci-

sprezece ani. Nu știam nimic nici despre dragoste și nici despre căsătorie. Când o fată crește fără să fie iubită de tatăl ei, ea îl caută în toți bărbații pe care-i întâlnește, dar se îndoiește întotdeauna că-l poate iubi.

Francine făcu o pauză ca să-și recapete puterile. În timpul povestirii, tristețea Feliciei se schimbase încetul cu încetul în compasiune.

– Aveam cincisprezece ani când niște prieteni mi-au vorbit despre un concurs de frumusețe care trebuia să aibă loc în orașul vecin. Trebuia să ai șaisprezece ani ca să participi la concurs, dar eu eram deja înaltă și păream mai mare decât vârsta mea. Nu știam că eram frumoasă. Nu mi-o spusese nimeni. Prietenii au insistat însă să mă prezint și am câștigat premiul întâi. Concursul de frumusețe se desfășura în cadrul unei mari sărbători. Avea loc un bal unde cânta o orchestră. Am cunoscut un chitarist-cântăreț. Se numea Jeff Parker. Jeff m-a cerut în căsătorie și eu am acceptat imediat. Voiam atât de mult să plec de acasă, înțelegi? Jeff a fost tatăl tău, Felicia.

Dintr-o dată, Felicia vru să plângă. Era ca și cum se deschidea o ușă spre trecutul ei. Mama ei înceta încetul cu încetul să fie o străină distantă, pentru a deveni o ființă patetică, a cărei viață fusese o tragedie.

– Te-ai născut în noaptea când Jeff a murit într-un accident de mașină, când se întorcea de la un bal unde cântase. Cred că ar fi fost un tată bun pentru tine. Dar am fost prea puțin timp căsătoriți ca să-l pot cunoaște cu adevărat. Nu am petrecut decât un an împreună. Și astfel, la șaisprezece ani, am rămas văduvă, cu un copil de crescut și cu

nimeni spre care să mă întorc. Am găsit o slujbă de chelneriță într-un restaurant de lângă o șosea. Era unul dintre locurile acelea unde bărbații se interesează mai mult de chelnerițe decât de meniu. Dar eu aveam nevoie să fiu iubită. Ieșeam cu oricine, pe vremea aceea. Camionagii, comis-voiajori, cowboy veseli... Căutam ceea ce nu avusesem niciodată: dragostea unui tată. Asta a durat un an, și apoi l-am întâlnit pe tatăl tău vitreg, Edmund Farr. Edmund era altfel decât ceilalți. El nu era un țăran ca noi. Lucrase în mari agenții de publicitate la New York. Când l-am întâlnit, se îndrepta spre California. Îmi închipui că era destul de abil ca să înțeleagă că aș fi un excelent manechin. Mi-a dat târcoale o săptămână și apoi mi-a cerut să mă căsătoresc cu el și să-l însoțesc în California. Edmund era mult mai în vârstă decât tipii pe care-i cunoșteam. Era bine crescut și știa să se poarte. Eu nu eram decât o mică țărăncuță naivă. Nu cred că l-am iubit vreodată, zise ea ridicând din umeri. Nici măcar nu știam ce înseamnă dragostea. Aveam însă o nevoie teribilă să plac, să fiu iubită. Pentru mine, era singurul mod de a exista.

Făcu o scurtă pauză înainte de a continua:

– Reflectând la asta, cred că Edmund nu m-a iubit niciodată. Dorise să se culce cu mine și, luându-mă în căsătorie, evita să fie acuzat de corupere de minore. Dar, mai curând, cred că sesizase ce mină de aur aș putea fi. Făcuse din mine o sclavă, zise ea cu amărăciune. Toate astea nu sunt prea frumoase, Felicia, dar tu trebuie să le știi. La început, n-a reușit să mă facă să pozez pentru

fotografii în ținută mai mult decât lejeră și nu apăream în revistele de specialitate. În același timp, m-a obligat să urmez cursurile unei școli de manechine. Am învățat să mă machiez, să mă mișc, să scap de accentul meu provincial. Încetul cu încetul, munca mea a devenit mai respectabilă și am fost plătită mai bine. Edmund era un manager înnăscut. El viza sus pentru mine – coperți de reviste, publicitate la televiziune și apoi Magic Glo. Am devenit emblema companiei Magic Glo.

Tăcu o clipă, ca să-și revină, apoi reluă:

– Îți imaginezi, Felicia? Eu, care trăisem în mizerie, m-am trezit brusc celebră și plină de dolari. În același timp, era îngrozitor, deoarece depindeam în întregime de Edmund. El îmi spunea cum să pozez, cum să mă comport în public, ce să cred. Dar iată că Edmund nu te-a avut la suflet chiar de la început. Nu dorea să se împovăreze cu fiica mea. Știind că o carieră de manechin este de scurtă durată, voia să lucrez douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru. Ca să nu mă opresc, a insistat să te trimit la pension. Spunea că eu nu eram niciodată acasă, că tu erai mult prea singură, mereu cu servitorii, că asta nu era o viață normală pentru un copil de vârsta ta. Putea să fie chiar convingător. Mi-a explicat toate avantajele pentru tine ale unui pension în Europa. O bună educație, lustru etc. Adevărul este că publicul trebuia să păstreze despre mine imaginea unei femei foarte tinere. Nici nu se punea problema ca Francine, fata lui Magic Glo, să târască după ea o copilă care creștea văzând cu ochii. M-am lăsat convinsă, spunându-mi că era spre binele tău.

– Dar nu puteai veni să mă vezi mai des! exclamă Felicia, dând frâu liber amărăciunii ei. Nu înțelegeai câtă nevoie aveam de tine?

Vocea ei se frânse și lacrimile o orbiră.

– Sufeream mult, zise Francine, plângând la rândul ei. De fiecare dată când te vedeam, ardeam de dorința de a te lua cu mine. Nu știi cât îmi era de greu să te las acolo și să plec. Programul meu era din ce în ce mai încărcat. Străbăteam lumea. Făceam spoturi publicitare peste tot, și pozam zile întregi. Devenisem complet dezechilibrată. Trăiam cu cafea, mă îndopam cu amfetamine ca să mă tezesc și cu tranchilizante ca să dorm. Și în tot acest timp luptam cu această culpabilitate față de tine care mă sufoca. Încetul cu încetul, sentimentele mele pentru tatăl tău vitreg – presupunând că le-am avut vreodată – s-au risipit. Eram o marionetă căreia el îi trăgea sforile.

– Am crezut întotdeauna că John Bearstern, președintele lui Magic Glo, era acela care te storcea ca pe o lămâie. El este tot atât de vinovat ca tatăl meu vitreg?

– Nu, John n-are nimic de-a face cu asta. Vina revine slăbiciunii mele și ambiției nemiloase a lui Edmund. John Bearstern era un bărbat fermecător... un bărbat pe care l-am respectat și... iubit.

– Iubit? repetă Felicia, stupefiată.

– Da, dar nu cum crezi tu. Sunt sigură că el n-a știut-o niciodată. El era căsătorit, înțelegi. Avea propria lui cruce de dus – o femeie alcoolică trecând din clinică în clinică. Dar el i-a fost fidel. L-am iubit cu adevărat. Este singurul bărbat pe care l-am iubit vreodată, suspină ea. Dar cum aș

fi putut să-ți vorbesc atunci despre asta? Singurul lucru care te privea era că nu aveam curajul să-mi continuu vizitele. Era prea dureros, nu mai aveam putere s-o fac. Am început să mă ascund de tine, apoi de lume. Atunci când tatăl tău vitreg a murit și când vârsta și depresia nervoasă m-au făcut să-mi abandonez meseria, am început să trăiesc ca o călugăriță.

– Ai refuzat să mă vezi când m-am întors în Statele Unite. Ai ridicat un adevărat zid în jurul tău. De ce, după toți anii aceștia, refuzai să-ți revezi propria fiică?

– Nu înțelegi? zise Francine cu o voce gâtuită. Îmi era atât de rușine. Cum să mă regăsesc față în față cu tine, să recunosc că mi-am abandonat fiica? Am crezut că ascunzându-mă, voi sfârși prin a suferi mai puțin. Dar când am văzut că-mi plătești toate cheltuielile de spitalizare, m-am simțit și mai nenorocită. Fotografia pe care mi-ai trimis-o m-a obligat în cele din urmă să înfrunt adevărul. Nu mai erai fetița cu lacrimi pe obraji despre care păstrasem o amintire confuză. Deveniseși femeie, o tânără femeie frumoasă. Semeni mult cu mine când aveam vârsta ta. Știam că niciodată nu voi reuși să-ți uit figura. Atunci m-am hotărât să te văd. Și apoi, tratamentul pe care-l urmez îmi dă curaj. Eu... aș vrea să te întreb ceva...

– Ce anume?

– Nu o merit, dar vei putea vreodată să mă ierți? întrebă Francine plângând.

– Mamă, zise Felicia cu o voce răgușită de emoție, n-am venit aici pentru ca tu să-mi ceri să te iert. Voiam să te văd în propriul meu interes. Cum să-ți explic? Nu l-am cunos-

cut pe tata, iar pe tine abia te-am văzut din copilărie. Aveam nevoie să știu ce fel de persoană era mama mea. Era un mijloc de a-mi regăsi rădăcinile. Mă înțelegi?

– Bineînțeles. Am suferit eu însămi atât de mult pentru că n-am avut o viață a mea, o adevărată identitate.

Felicia nu reuși să-și stăpânească torentul de lacrimi care-i începeșa ochii. Se aruncă în brațele mamei sale. Pentru prima dată din copilărie, cunoștea dulcea bucurie a unei îmbrățișări materne. Plângea pentru viața patetică și frământată a mamei, pentru fetița săracă și maltratată, pentru propriul ei tată, muzicantul, pe care nu-l cunoscuse niciodată. Și mai ales pentru propria ei copilărie solitară.

Ce bine era să plângă, să se descarce astfel de toată tristețea adunată de atâta timp!

Acum că reușiseră să înlăture barierele care le despărțeau, puteau sta de vorbă în liniște. Încercau să recupereze toți acești ani de despărțire. Felicia vorbi despre disciplina severă din pensioanele spaniole, îi explică mamei sale cum se hotărâse să devină profesor și să se întoarcă în Statele Unite.

Ajunse inevitabil la prezent, la Roderick Bearstern și la angajarea ei la Magic Glo. Dar acum se împiedica în cuvinte. Să vorbească despre Roderick Bearstern o stânjenea. Sentimentele ei față de el erau prea confuze și prea năvalnice.

Și apoi, încerca o reținere să-i dezvăluie mamei sale planurile lui Roderick în privința ei. Să calce astfel pe urmele mamei o făcea să nu se simtă în largul ei. Avea impresia că face paradă cu tinerețea și frumusețea ei în fața unei

regine decăzute. Cu toate acestea, cum să-i ascundă mult timp faptul că Roderick hotărâse să facă din ea emblema lui Magic Glo? Mai devreme sau mai târziu, Francine va da peste o fotografie a fiicei sale în vreo revistă, sau s-ar putea întreba cum este suficient un mic salariu de profesoară pentru plata clinici.

Se gândea că mama ei se va supăra văzând-o devenind la rândul ei manechin, deoarece ea însăși suferise atât de mult din acest motiv, dar reacția ei a fost mai curând pozitivă.

– Meseria aceasta trebuie s-o faci bine, Felicia. Nu Magic Glo a fost aceea care mi-a distrus viața. De vină a fost slăbiciunea mea și lipsa tăriei de caracter. Și dacă Roderick Bearstern seamănă cu tatăl său, sunt sigură că este un om de valoare.

– Eu... nu știu ce să spun, bâigui Felicia, roșind. Este foarte autoritar, obișnuit să-și impună voința...

– ... dar seducător?

– Da, recunoscu Felicia, roșie ca un bujor.

– Se pare că este portretul tatălui său. Ești îndrăgostită de el, Felicia?

Felicia nu se aștepta la o întrebare atât de directă.

– Oh! Mamă... eu.. nu știu. Are mult farmec, dar... nu, nu-l iubesc. De fapt, îl detest.

– Îl detești? repetă Francine cu o licărire amuzată în ochi. Aș fi atât de fericită, Felicia, dacă ai putea reuși acolo unde am eșuat eu. Îndrumă-ți cariera și nu te lăsa devorată de ea. Și dacă îl iubești pe Roderick Bearstern... ei bine, sper ca asta să se încheie mai bine decât pentru mine.

– Mulțumesc, mamă, zise Felicia strângând mâna mamei sale. Dar eu nu țin să fac carieră în această meserie care este prea acaparatoare. N-am acceptat să semnez un contract – și asta numai pentru un an – cu Magic Glo decât pentru a-ți putea plăti clinica. Cât despre raporturile mele cu Roderick... Mai întâi, el nu este îndrăgostit de mine. Nuu este interesat decât de munca lui și de mina de aur pe care o reprezint pentru el. Recunosc că mă atrage din punct de vedere fizic, dar asta nu este de-ajuns. Sunt sigură că tu ai avut sentimente foarte diferite pentru tatăl lui.

Felicia nu se putu împiedica să se întrebe de ce cuvintele acestea sunau atât de fals.

A doua zi dimineața, Felicia avea întâlnire cu Roderick la biroul lui pentru a viziona videocaseta unui spot publicitar pe care-l turnase la New York. Felicia era atât de mulțumită de evoluția relațiilor cu mama ei încât se pregăti fără nici o frământare pentru această nouă înfruntare cu Roderick.

– Bună, zise ea veselă, când el îi făcu loc să intre. Ești de o eleganță!

– Și dumneata la fel, constat, răspunse el cu o voce răgușită, și nu numai în fotografii.

– Mulțumesc, zise ea îndreptându-se spre locul unde se afla televizorul.

Trecând prin fața lui Roderick, simți mirosul cu aromă de brad al loțiunii lui după ras și se simți cuprinsă brusc de o slăbiciune periculoasă. Evenimentele din ultimele zile o puseseră în stări dintre cele mai ciudate. În dimineața aceasta, era gata să cucerească lumea. Și pe Roderick

Bearstern, la nevoie! Fu tentată o clipă să-și arunce brațele în jurul gâtului lui, să-i dea un sărut apăsat și să se ducă să se așeze ca și cum nu se întâmplase nimic. „Ar face o mutră!" chicoti ea în sinea ei.

Astăzi se simțea atât de fericită încât Roderick nu putea întreprinde nimic împotriva ei. Vizitele zilnice la mama ei și mulțumirea cu care se alegea din asta îi dăduseră aripi. Știa cine era, ce voia de la viață și cum să obțină.

Mai mult sau mai puțin, credea ea.

– Filmul este splendid, declară Roderick, a cărui privire întârzie pe picioarele încrucișate ale Feliciei.

– Trebuia să fie! replică ea cu un surâs malițios. N-am luat-o de la capăt decât de douăzeci și cinci de ori!

– Unii profesioniști sunt și mai exigenți. Dar dumneata ai un talent natural, vei vedea.

Declanșă magnetoscopul și ecranul se lumină. Pentru o clipă, Felicia crezu că o vede pe mama ei. Apoi înțelese că era chiar ea și că milioane de oameni vor descoperi curând această imagine. Văzându-se lăudând calitățile produselor Magic Glo, se simți captivată. Dar mai mult de groază decât de admirație. Meseria aceasta de fotomodel o va devora dacă nu era atentă.

În privința aceasta, avusese deja un fel de presimțire. Trebuise să-și părăsească apartamentul ca să se mute într-o locuință luxoasă. I se impusese machiajul și coafura. Petrecea ore întregi în fața măsuței de toaletă pentru a fi întotdeauna perfectă. De când nu mai era profesoară, i se părea că nu-și mai controla propria viață, și asta era o senzație care o speria puțin.

– Ei bine, ce părere ai? întrebă Roderick când se stinse ecranul. Ești senzațională, nu-i așa?

– Eu... nu știu. Este dificil să fii obiectiv față de tine însăți.

– Atunci, încrede-te în judecata mea, zise el privind-o cu insistență.

Ea întoarse privirea, jenată.

– Ne-am hotărât să lansăm o nouă gamă de produse Magic Glo, căreia îi vei fi portdrapel. Am făcut un studiu de piață, și cum filmul dumitale este excelent, nu vom avea probleme.

– Asta nu mă încântă, zise Felicia încruntându-și sprâncenele. Oare nu-mi va acapara tot timpul?

– Timpul dumitale îmi aparține, îi reaminti Roderick pe un ton tăios. Te-am cumpărat pentru un an.

– Nu sunt o prostituată! exclamă ea cu obrajii stacojii.

– Oh, Felicia! Cum poți spune așa ceva? Mă mulțumesc să-ți ofer mai mulți bani și succesul la care n-ai fi putut niciodată spera.

– În schimbul a ce? A vieții mele?

– Dacă o iei astfel... zise el ridicând din umeri. Pentru a reuși, trebuie să te dăruiești total. Asta presupune unele sacrificii.

– Este foarte bine când urmărești un scop. Al meu era să fiu o profesoară bună. Împrejurările ți-au dat posibilitatea să mă atragi în această cursă, dar nu uita că este numai temporar.

– N-am văzut niciodată pe cineva atât de încăpățânat și de exasperant! exclamă el, furios. Ai merita o bătaie bună la spate, ca un copil.

– Nu te sfătuiesc să încerci!

– Era doar un fel de a vorbi, bombăni el, dar se vedea după expresia lui cât l-ar fi ușurat punerea în aplicare a amenințării. Mă uluiești! îi aruncă el. Nu ești conștientă de șansa care ți se oferă? Dacă semnezi un al doilea contract la expirarea acestuia, sunt aproape sigur că-ți pot asigura un rol într-un show la televiziune sau chiar un contract la Hollywood.

– Și dacă refuz să pozez pentru această nouă gamă de produse? zise Felicia ridicându-și bărbia cu un aer provocator.

– Nici nu se pune problema, draga mea, răspunse el cu o voce tăioasă. Lucrezi pentru mine. Dacă îți ordon să pozezi pentru aceste noi produse, te vei executa. Dacă hotărăsc să fac din noua amblemă a Magic Glo o personalitate internațională, vei colabora. Se pare că uiți că eu sunt acela care țin băierile pungii.

– Așadar, eu nu sunt decât o marionetă? îi aruncă ea pe un ton amar. Și dacă, totuși, refuz?

– Voi înceta să te plătesc și te voi târî în justiție. Ai semnat liberă și nesilită un contract absolut legal. Unde vei găsi cu ce să plătești un avocat?

– Te disprețuiesc! îi aruncă ea cu lacrimi de mânie arzându-i ochii.

– Eu îmi cer doar drepturile. Erai liberă să nu semnezi acest contract, zise el cu un zâmbet perfid. De ce sunt de disprețuit?

Felicia era atât de furioasă încât tot ce ar mai fi vrut să-i arunce în față îi rămăsese blocat în gât.

– Bine. Când este viitoarea întâlnire de lucru? întrebă ea cu o voce glacială.

– Joi, răspunse el cu o expresie triumfătoare. Te vom expedia la New York ca să faci o serie de încercări cu noile noastre prezentări de produse. Și amintește-ți cât de folositori îi sunt acești bani mamei dumitale.

Felicia îi aruncă o privire ucigătoare, își luă poșeta și trânti ușa în urma ei.

Întoarsă acasă, fu cuprinsă de un val cu culpabilitate, care, adăugat vârtejului de sentimente și de mânie care o zbuciuma, îi irită nervii aproape până la isterie. Își azvârli poșeta cât colo și aceasta fu cât pe ce să lovească planta verde de lângă fereastră.

„De ce oare sunt într-o asemenea stare?" se întrebă ea. Se așeză pe unul din scaunele tapițate cu catifea și-și scoase pantofii. Mocheta groasă era plăcută sub tălpile ei.

Cuvintele lui Roderick I se învârteau cu insistență în minte: trăia în opulență, în locul ei majoritatea femeilor ar fi fost nebune de bucurie. De ce se îndârjea să refuze toate astea?...

Sentimentul de vinovăție. Iată ce o împiedica să aprecieze noua ei viață. Ajungea mereu la același lucru. Dar de ce se simțea vinovată? O revăzuse în sfârșit pe Francine, o iubea și începea să-și regăsească identitatea. Se comportase perfect cu mama ei, ținând seama de împrejurări.

Și apoi, îi era teamă, încă și mai mult cu cât nu se simțea vinovată. Era îngrozită de ideea de a suferi aceeași soartă ca mama ei. Nu voia să devină o femeie solitară și deprimată, ascunzându-se în spatele unui zid de rușine.

„Când voi vedea oare, în sfârșit, limpede? Când voi fi oare, în fine, împăcată cu mine însămi? Când voi înceta oare să mă comport într-un mod atât de incoerent?”

Era foarte obosită. Rătăci câtva timp prin apartament. Deschise frigiderul, dar era prea zbuciumată și dezorientată, ca să poată mânca ceva. Aranjă câteva lucruri în comodă și dădu peste un pachet de care aproape uitase. Apropiindu-se aniversarea Francinei, Felicia îi cumpărase o ramă dublă ca să pună în ea propriul ei portret lângă o fotografie a mamei sale, recuperată din dosarele de la Magic Glo.

„Mă voi ocupa imediat de asta, și-i voi duce rama la întoarcerea de la New York.”

Privi fotografia mamei, cu buzele pline, părul blond platinat și ochii mari, mărginiți de gene lungi și negre. Așeză alături una dintre fotografiile făcute de Roderick în Spania. O uimi din nou asemănarea cu mama ei. O copleși un val de neliniște. Gâtul i se strânse și mâinile începură să-i tremure.

„Ce-i cu mine? Oare ce mi se întâmplă?”

Deodată, într-o străfulgerare, înțelese de ce rezistase cu atâta sălbăticie la ceea ce Roderick considera drept destinul ei. Nu voia să fie copia identică a mamei sale.

Din această bruscă certitudine, adună curajul necesar ca să ia o hotărâre care-l va face cu siguranță pe Roderick Berstern să fie nebun de furie: să-și reia propria identitate. Să redevină Felicia Farr.

Capitolul 8

La New York, era una dintre acele zile toride în care căldura iradiază din asfalt și din zgârie-nori.

Când pătrunse în turnul climatizat unde avea întâlnire cu Roderick și cu fotograful, Felicia simți o mare ușurare.

„Roderick va avea surpriza vieții lui!" se gândea ea, foarte satisfăcută.

Avu o mișcare din cap care făcu să se miște buclele scurte de un blond închis, culoarea lor originală. Asta în locul părului platinat impus de Roderick. Era nerăbdătoare să-i vadă reacția când o va descoperi pe Felicia Farr în locul reîncarnării mamei ei. De asemenea, își schimbse machiajul și-și refăcuse, cu creionul, linia naturală a sprâncenelor. Până și rochia se potrivea mai bine cu personalitatea ei: era elegantă, desigur, dar mai simplă decât cele pe care i le comandase Roderick.

„Cel puțin mă simt liberă, mă simt eu însămi." În timpul tuturor acestor ani când dorise din tot sufletul să-și

revadă mama, Felicia luptase pentru a-și găsi propria identitate, să risipească cețurile care-i învăluiau originea. Acum că își revăzuse mama, că învățase s-o cunoască, Felicia găsise în sfârșit puterea de a fi ea însăși. Dacă i se opunea permanent lui Roderick, este pentru că el nu căuta în ea decât copia identică a Francinei Farr. Și, în mod inconștient, se împotrivise ideii de a fi alta, și mai cu seamă propria ei mamă.

Felicia se hotărâse să redevină ea însăși, oricare ar fi fost prețul pe care trebuia să-l plătească.

O secretară îi indică biroul lui Roderick. După cum se părea, avea birouri în fiecare oraș al Statelor Unite. Ce era atât de uimitor? Grupul pe care-l conducea avea filiale pretutindeni.

O altă secretară îi sugeră să-l caute pe Roderick în studioul unde era prevăzută ședința de pozat.

Inima Feliciei începu să bată mai tare. Oare ce-i va spune? Cu siguranță, nu va rămâne indiferent la metamorfoza ei. Intră, ținându-și respirația. Două capete erau aplecate deasupra unei mese, unul cu păr negru, celălalt cu un păr de culoare mai deschisă. Roderick discuta cu fotograful.

Reflectoarele erau aprinse și toate produsele noii game Magic Glo erau aliniate pe masă.

Felicia tuși discret. Cele două capete se ridicară.

Roderick îi aruncă o privire rapidă, fără să înceteze să vorbească. Dintr-o dată, se opri brusc, și se întoarse repede spre ea, cu ochii strălucind de mânie.

– Felicia! Ce-ai făcut?

Felicia strânse din dinți.

– Am redevenit eu însămi, zise ea, surprinsă să-l înfrunte pe Roderick cu atâta curaj.

– Părul tău, machiajul, sunt o catastrofă!

– Nu, este în ordine, sunt în sfârșit eu însămi. Nu mai vreau o a doua Francine Farr. De acum înainte, voi fi eu însămi, fie că-ți place, fie că nu.

– Ce văd? O perucă? o întrebă Roderick apropiindu-se cu pași mari de ea și prinzând-o de păr.

– Au! țipă Felicia. Este părul meu. Oprește-te, mă doare.

Fotograful urmărea scena cu o privire amuzată.

– De ce ai făcut asta, Felicia? întrebă Roderick, furios.

– Ți-am spus-o. Nu vreau să fiu deghizată în Francine Farr. Dacă vrei să mă faci să pozez pentru Magic Glo, va trebui să mă fotografiezi pe mine, și nu pe ea.

– Dar toată campania noastră este bazată pe ideea de a face să reînvie imaginea ei, zise el furios.

– Nu vreau să fiu fantoma mamei mele, replică ea iritată, refuzând să cedeze teren.

Roderick bombăni cuvinte de neînțeles și începu să discute din nou cu fotograful.

După câteva minute, spre marea ei surpriză, Felicia se trezi în fața reflectoarelor. Cu un gest mașinal, ținu în mâini diversele produse Magic Glo, conform indicațiilor lui Roderick.

„Aș fi făcut mai bine să reflectez înainte de a vorbi astfel, își zise Felicia la terminarea ședinței de pozat. Pentru ca mama să se însănătoșească, depind încă de Roderick.

Dacă hotărăște să mă dea afară pentru că refuz să-i urmez instrucțiunile, va găsi cu siguranță un mijloc legal de a rezilia contracul".

Roderick părăsi studioul fără s-o salute măcar, ceea ce îi confirmă în presupunerile.

Fusese nebună să-și asume un asemenea risc. Ce impuls pervers o împingea permanent să i se opună lui Roderick Bearstern?

A doua zi, Felicia fu sunată de secretara lui Roderick.

– Domnul Bearstern vă cere să-l căutați la biroul său peste o oră.

Se îmbrăcă tremurând și luă un taxi, gata să se arate mai docilă decât în ajun.

Așteptându-l pe Roderick în biroul lui, se gândea cum să se scuze. Poate că-i va acorda o a doua șansă, dacă-l făcea să înțeleagă câtă nevoie avea de bani pentru mama ei.

În cadrul ușii apăru silueta impunătoare a lui Roderick. Ținea în mână un plic mare de culoare bej, acum obișnuit Feliciei, care conținea probele din ajun.

Îl cercetă cu atenție, ca să-i ghicească starea de spirit. Avea o privire glacială, sprâncenele încruntate, fălcile strânse, toate astea nefiind deloc liniștitoare. El îi întinse plicul.

– Privește-le.

– Ce? zise ea, cu gâtul uscat.

– Fotografiile. Privește-le.

Felicia întinse mâna cu un gest obosit. Toate rezervele ei de energie se epuizaseră.

– Nu... nu sunt rele, rosti ea în cele din urmă.

El se duse la fereastră și contemplă circulația, zece etaje mai jos.

– Nu, bombăni el. Nu sunt rele. Nu sunt rele deloc.

– Eu... nu înțeleg.

El îi aruncă o privire sumbră.

– Ceea ce vreau să spun este că ai într-adevăr personalitate, un stil propriu. Și stilul acesta arată bine în fotografii, mult mai bine decât aș fi crezut, văzându-ți claia de păr creț. Dar din cauza dumitale trebuie să schimb tema campaniei de promovare a noii game de produse. Firește, nu se mai pune problema s-o facem să revină la viață pe Francine Farr. Dar poate că ai avut dreptate refuzând să faci asta. Dovada este aici. Nu credeam că vei arăta atât de bine.

– Atunci...

– Așteaptă, nu te aprinde. Vreau să facem și alte încercări. Această nouă imagine a dumitale urmează să apară la televiziune. Trebuie să vorbesc despre asta cu publiciștii mei.

Începu să meargă încoace și-ncolo prin încăpere.

– Ai înfățișarea sănătoasă, distinsă și ireproșabilă a perfectei tinere americance. Dar ești mai cu seamă foarte fermecătoare și sexy. Frumusețea anilor optzeci. O frumusețe naturală, care va pune în valoare întrebuințarea abilă a produselor Magic Glo. Putem baza toată campania pe această temă. Vei demonstra femeilor din lumea întreagă că pot fi, datorită produselor Magic Glo, naturale și în același timp sofisticate. Și vei deveni emblema acestei mărci. Dumneata, și nu mama dumitale. O nouă emblemă, pentru alte timpuri.

Îi aruncă una dintre privirile lui energice, care o făceau să se înfioare.

– Eu îmi recunosc întotdeauna greșelile. În privința dumitale, m-am înșelat. Să spunem, spre justificarea mea, că frumusețea mamei dumitale m-a subjugat întotdeauna. Din acest motiv, eram tentant s-o fac să reînvie. Când am debutat în meserie, ea era deja femeia visurilor mele. Asociam în mod automat compania Magic Glo cu Francine Farr. Era o adevărată obsesie. Și apoi, te-am regăsit. De fiecare dată când te priveam, credeam că o văd pe Francine. Ai făcut bine că mi-ai demonstrat că poți fi dumneata însăți și în același timp să rămâi foarte frumoasă.

Felicia îl asculta, fascinată. Entuziasmul lui Roderick i se transmitea și ei. Ideea că a câștigat deveni încetul cu încetul o realitate. O cuprinse un sentiment de triumf. Putea în sfârșit să fie ea însăși.

– Eu... să știi că nu mi-am schimbat părerea. Nu am ambiția de a deveni un star. Vreau să-mi duc la bun sfârșit contractul și după aceea să-mi reiau fosta mea meserie.

– Da, dar anul acesta îmi aparține. Fie că vrei sau nu, am intenția să scot din dumneata tot ce-i mai bun.

Așadar, va continua să suporte tirania lui Roderick. „Cum pot fi oare îndrăgostită de un bărbat care nu se gândește decât să mă exploateze ca să facă bani? Ce tortură să fiu permanent cu el de-a lungul unui an întreg, să stau la dispoziția lui, să-i urmez indicațiile atunci când voi poza! Ca să pot suporta, va trebui să-mi amintesc tot timpul că, dacă accept totul, este pentru mama. Anul acesta trece în cele din urmă și nu-l voi mai vedea niciodată.

La sfârșitul săptămânii, se întoarse acasă. „Ar trebui să mă bucur de tot luxul acesta, se gândi ea într-o seară, consternată, îmbrăcând una dintre numeroasele și elegantele ei ținute de interior. Ei bine, nu, n-am s-o fac niciodată.

Se auzi o bătaie la ușă. Felicia se ridică, bucuroasă. „Un vizitator? Este tocmai ce-mi trebuie. Mă va împiedica să mă gândesc tot timpul la aceleași lucruri".

– Don! exclamă ea zărindu-i capul blond.

– Salut, Felicia, zise el, cu un aer ambiguu. Pot să intru?

– Bineînțeles! exclamă ea cu căldură, mulțumită să vadă apărând o figură cunoscută.

Privirea lui Don făcu înconjurul încăperii și se opri apoi asupra Feliciei.

– Ești superbă.

După cum se părea, nu-i remarcase aerul abătut. Nu vedea decât veșmintele scumpe, machiajul, noua coafură.

– Mulțumesc. Nu iei loc? zise ea, sperând să abată atenția lui Don de la tot acest lux care o stânjenea.

Își dădu seama că-l abandonase de săptămâni de zile. Îi promisese că o să-i telefoneze, dar i se întâmplaseră atâtea lucruri încât nu se gândise nici o secundă la el.

Se așezară, fiecare la câte un capăt al canapelei tapițate cu catifea.

– Trebuia să mă suni, zise Don, încercând să-și scuze apariția inopinată. Cum nu dădeai nici un semn de viață, mă întrebam dacă nu ți s-a întâmplat ceva. Am aflat noua ta adresă și m-am hotărât să dau o fugă să văd dacă totul este bine.

– Lucrurile merg foarte bine, Don.

– Da. Așa am impresia.

Urmă o tăcere încordată.

– Cum se simte mama ta?

– Mult mai bine, răspunse ea cu un zâmbet șters. A acceptat în sfârșit să mă vadă. Acum ne înțelegem foarte bine. Aseară, a fost aniversarea ei. A avut o învoire specială de la clinică și am putut s-o iau cu mine la cină.

– Înțeleg, zise el cu răceală, ca pentru a-i arăta că între ei totul se sfârșise. Bun, îmi închipui că nu mai este nimic de adăugat.

– Ce vrei să spui?

– Mi se pare evident. Nu mi-ai telefonat. Te-ai mutat într-un apartament splendid. Viața ta s-a schimbat... nu mai există loc pentru mine.

– Nu este adevărat, Don, protestă Felicia, cuprinsă de neliniște. Am fost pur și simplu foarte ocupată.

– Ca în seara asta? Erai prea ocupată ca să mă suni, în seara asta?

– Ei bine...

– Felicia, te-ai schimbat atât de mult! Nu mai ești aceeași. Se pare că te adaptezi foarte bine la... la toate astea, zise el, arătând cu un gest vag salonul luxos.

– Este ceva provizoriu, Don. Face parte din munca mea. N-am semnat decât un contract pe un an. Anul viitor îmi voi relua vechiul apartament și postul de la colegiu.

– Nu vei reveni niciodată, Felicia.

– Ba bineînțeles că da. N-am acceptat decât pentru mama. Nu-mi pasă de lux. Singurul lucru care mă intere-

seză în viață este să-mi întemeiez o familie. Vreau să am copii. Nu sunt decât o tânără obișnuită, cu ambiții obișnuite.

– La început, așa vedeai lucrurile, dar acum nu mai este așa, zise el cu blândețe. Te-ai schimabt. În ce fel? Greu de precizat, dar ești cu totul altfel.

– Ce aiureli îndrugi?

– Ai un aer hotărât pe care nu ți-l cunoșteam. Ești o altă femeie, Felicia. Ți-ai pierdut simplitatea, aerul tău firesc. Ești mai... sofisticată.

– Oh, Don, ești absurd! răspunse ea cu un zâmbet nervos. Hainele mele și apartamentul acesta îți dau această impresie, dar sunt exact aceeași.

– Nu. Te-ai schimbat în mod subtil, dar indubitabil.

Sună telefonul. Felicia fu tentată să nu răspundă, dar în cele din urmă ridică receptorul.

– Domnișoara Farr? întrebă o voce feminină de la celălalt capăt al firului. Domnul Bearstern a organizat o ședință de pozat pentru mâine.

– Da?

– Vă cere să fiți la aeroport la ora șase și jumătate.

– Unde mergem?

– La San Francisco.

– Sunt încântată, nu cunosc San Francisco.

Închise telefonul. Don o privea cu un aer ironic.

– Mâine plec la San Francisco.

– Te distrezi, nu-i așa? Este normal, de altfel, nu te condamn.

– Don, știi bine că fac asta pentru mama. Este o muncă temporară. Nu m-am atașat de ea.

– Dacă te-ai fi auzit vorbind la telefon, ai ști că am dreptate.

– Don, nu pot fi, totuși, prost dispusă douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru! protestă Felicia, dar argumentul suna fals chiar și în propriile ei urechi. Va dura doar un an. Mai bine să nu pun la inimă!

– Bineînțeles, răspunse el pe un ton nu prea convins. Bun, mai bine să plec. Ai nevoie de odihnă ca să fii mâine în formă, sub reflectoare.

– Dar este devreme!

– Nu, Felicia, replică sumbru Don. Este târziu, este prea târziu. Bună seara.

Exista oare o parte de adevăr în reproșurile lui Don? Se lăsase ispitită de farmecul acestei vieți strălucitoare? Nu, nu era vorba despre asta. Se schimbase pentru că-și găsise în sfârșit propria identitate. Era în fine ea însăși, se simțea bine în pielea ei și mult mai sigură pe sine decât în urmă cu câteva luni. Don o găsise mai „hotărâtă", mai „sofisticată". El nu înțelesese cauza schimbării ei.

Era întristată de plecarea lui, pentru că realmente îi plăcea mult de el. Dar era preferabil pentru amândoi. Cuvintele lui Don: „este târziu, este prea târziu", sunau poate melodramatic, dar exprimau exact realitatea.

Soneria telefonului o smulse din reveria ei.

Era doctorul Ambrewster.

– Felicia, mama dumitale a avut o criză cardiacă. Poți veni imediat la clinică? Trebuie să-ți vorbesc.

Capitolul 9

– O operație? zise Felicia cu vocea gâtuită de emoție.

Era așezată în fața doctorului Ambrewster, în micul birou al clinicii.

– Mă tem că da, Felicia. Am vrut să-ți vorbesc despre asta eu însumi. Mama dumitale a făcut multe progrese pe plan psihic și în mare parte ți se datorează dumitale. Din nenorocire, asta nu este totul. În ciuda îngrijirilor pe care i le acord de mai mulți ani de zile, starea inimii ei s-a înrăutățit. Ea nu voia să afli, ca să nu strice plăcerea reîntâlnirii voastre. Acum a avut un atac și nu mai putem evita mult timp problema operației. Se impune o intervenție de urgență.

– Așadar, este atât de grav?

– În orice caz, este un avertisment serios, pe care e imposibil să-l neglijăm. O altă criză i-ar putea fi fatală.

– Fatală?

– Da. Nu vreau să te sperii, Felicia, dar trebuie să știi adevărul. Vorbind limpede, pentru a rezuma

situația, operația este necesară, dar este o intervenție delicată și scumpă. Ți-ai asumat deja cheltuielile tratamentului psihiatric. Crezi că poți face față unor noi cheltuieli?

– Vreți să spuneți că dacă n-aș putea plăti operația, o veți lăsa pur și simplu să moară?

– Bineînțeles că nu. Va putea fi operată oricând gratuit la spital, care nu duce lipsă de chirurgi buni, dar aș prefera să chem la un chirurg recunoscut în chirurgia pe cord deschis. El va cere onorarii ridicate, și cum mama dumitale n-are nici o asigurare...

– Un specialist? Pe cine veți recomanda?

– Aș vrea să apelez la doctorul Landrum, din Chicago. Are o reputație internațioanlă.

– El ar fi oare dispus să vină.. dacă, bineînțeles, pot să-i asigur plata onorariilor?

– Da, am vorbit despre asta cu el la telefon. Firește, clinica plus chirurgul, va costa mult...

Doctorul Ambrewster făcu un calcul rapid. Felicia se cutremură auzind costul aproximativ al operației. Pentru ea, nu exista decât un mijloc de a-și procura rapid acești bani. Prețul pe care trebuia să-l plătească era imens, dar era gata pentru orice sacrificiu pentru ca mama ei să aibă cel mai bun chirurg posibil.

– Foarte bine, chemați-l pe doctorul Landrum. Ocupați-vă de toate. Voi găsi banii.

– Știam că se poate conta pe dumneata, zise doctorul Ambrewster, vizibil ușurat.

– Mă voi descurca, răspunse Felicia cu un zâmbet trist și resemnat.

Îl părăsi pe doctorul Ambrewster cu inima grea. Trebuia să-l vadă imediat pe Roderick. „Dacă aștept, risc să-și schimbe părerea. Să sperăm că mai este încă la birou", se gândi ea chemând un taxi.

Secretara apăsă butonul interfonului.

– Domnul Bearstern vorbește cu cineva din străinătate. Vă cere să aveți răbdare cinci minute.

O chinuia ideea de a face apel la Roderick, dar nu avea de ales. Câștiga destul ca să poată plăti tratamentul psihiatrului mamei ei, dar operația era cu totul altceva. Avea nevoie de mulți bani, imediat, și n-avea altă cale să și-i procure.

– Bună, Felicia, zise Roderick cu căldură. Cărui fapt datorez plăcerea unei vizite atât de tardive?

Ea se așeză în fotoliul de acum cunoscut. Roderick se așeză pe colțul biroului și, ca de fiecare dată, prezența lui atât de aproape o tulbură pe Felicia. Demersul ei o costa deja foarte mult, iar ea trebuia pe deasupra să-și controleze bătăile inimii!

El se aplecă spre ea cu un aer inchizitorial. „De ce oare făcea întotdeauna această impresie asupra ei?" își zise ea admirându-i părul negru, tenul bronzat de soare și ochii căprui cu sclipiri verzi.

– Este o vizită de lucru sau o vizită în interes personal?

Privirea lui Roderick întârzie pe sânii plini și rotunzi ai Feliciei, care se ghiceau sub bluza de mătase.

– Strict de afaceri, răspunse ea cu un aer sfidător.

– Păcat, replică el cu o expresie visătoare.

Ea nu acordă atenție aluziei.

– Vrei încă să faci din mine emblema lui Magic Glo, nu-i așa?

– Bineînțeles. Suntem pe cale de a pune la punct campania de publicitate.

– Ce ai avea de spus dacă aș accepta să lucrez și după încheierea unui an?

– Că ți-ai regăsit în sfârșit bunul simț, zise el zâmbind.

– Ei bine, poate că s-ar putea să mă las convinsă să semnez un al doilea contract cu dumneata.

Ea își ridică spre Roderick ochii mari, albaștri.

– Ce trebuie să spun, exact, ca să te conving?

Felicia își plecă ochii cu un aer stânjenit și-și mușcă buzele. Dacă îi ascundea adevăratele motive ale demersului ei, el va ajunge la concluzii greșite. Dar nu dorea nicidecum să-i spună adevărul. Și așa știa prea multe despre ea.

Își va închipui desigur că se lăsase ispitită de farmecul unei vieți luxoase. Ideea aceasta o îngrozea. Dar dacă ar cunoaște adevărul, va găsi cu siguranță mijlocul de a se folosi de el împotriva ei. Era preferabil să-l lase să creadă ce era mai rău.

– Vreau un avans mare.

– Nici o problemă. Ți-ai dat în sfârșit seama că salariul nu-ți ajunge ca să trăiești? Știam că nu va trece mult până vei ajunge aici.

– Încă nu ți-am spus de ce sumă mare am nevoie, replică ea, furioasă.

– Te ascult.

Felicia îi aruncă o cifră, convinsă că va tresări de mânie, dar el se mulțumi să zâmbească.

– Ești sigură că este suficientă?

– Absolut. În ciuda a ceea ce pare să crezi, n-am intenția să-ți datorez bani toată viața.

– Bineînțeles că nu, zise Roderick.

Credea evident că Felicia mușcase momeala.

– Vreau banii imediat.

– Se înțelege. Avocatul meu va stabili clauzele noului contract. Nu vei mai avea decât să-l semnezi și-ți vei primi cecul în câteva zile.

– Nu, nu. Vreau banii imediat. Cel mai târziu mâine.

– Nu este posibil, zise el râzând, ca și cum avea de-a face cu un copil capricios.

– Mâine sau deloc.

– Dar de ce atâta nerăbdare? întrebă el, dintr-o dată bănuitor.

– Pentru că, altfel, risc să-mi schimb părerea.

Știa că argumentul acesta va fi hotărâtor pentru Roderick.

– Bun, de acord. Am să-ți dau un avans personal până când va fi pregătit contractul. Îl voi recupera după aceea la contabilitate. Așa este în ordine?

– Foarte bine, zise ea, încercând să nu lase să se vadă cât de mult suferea.

Detesta ce era pe cale să facă, dar nu avea de ales. Cum va suporta oare să lucreze cu Roderick atât de mult timp? Trebuia să precizeze imediat durata acestui nou contract.

– Cred că un an în plus ar trebui să acopere acest avans.

– Bineînțeles, dar cum vei trăi după ce-l vei fi cheltuit? o întrebă el surâzând. Numai dacă nu cumva investești acești bani?

– Un an, Roderick, declară ea pe un ton ce nu admitea replică. Și lasă-mi mie grija de a-mi administra banii.

– Se înțelege; este problema dumitale.

El jubila, văzând în acest contract primul dintr-o serie lungă.

– Oricare ar fi motivele dumitale, Felicia, ai luat o hotărâre înțeleaptă. Vei deveni o vedetă. Nu va trebui să-ți sacrifici viața particulară cum a făcut-o mama dumitale. Și sunt sigur că vei prinde gustul acestei activități.

– Să sperăm, mormăi ea cu un aer trist.

Degeaba acționa pentru un motiv întemeiat, iată că se vindea pentru a doua oară într-un interval de trei săptămâni. Simți brusc dorința de a se întoarce acasă, unde să facă o baie bună, ca pentru a-și curăța sufletul o dată cu corpul. Era fericită că-și poate ajuta mama, dar prețul plătit era greu. Nu faptul de a poza un an în plus o contraria. Nu, ceea ce o înnebunea era faptul că Roderick putea să creadă că a câștigat.

Întoarsă acasă, ridică receptorul telefonului și formă numărul pe care-l știa pe de rost, deși evitase să-l facă în săptămânile din urmă.

– Bună, Don, zise Felicia, încercând să pună puțină căldură în glas.

– Bună, răspunse el pe un ton indiferent.

Felicia știa că el îi recunoscuse vocea.

– Sunt Felicia! zise ea încet.

– Da. Te-am recunoscut. Ce faci?

– Foarte bine, minți ea, ferindu-se să-i vorbească despre noua înțelegere încheiată cu Roderick. Don, voiam să-ți spun că mama a avut o criză de inimă. Va trebui să fie operată.

– Oh, Felicia, îmi pare rău, zise el fără o emoție exagerată, ca și cum vestea aceasta nu-l privea. Pot face ceva pentru tine?

„Pot face ceva pentru tine?” Era genul de întrebare pe care oamenii o pun sperând să nu li se răspundă da. Don nu-i propusese să-i țină companie în timpul operației, să aștepte cu ea.

– Nu, răspunse ea cu tristețe. Voiam doar să te anunț.

– Sper că va scăpa cu bine. Îmi pare realmente rău pentru tine, Felicia.

– Mulțumesc.

Și închise repede.

Dar, la urma urmei, la ce se aștepta? În sinea ei, știa că între Don și ea totul se terminase. Dar refuzase s-o admită. Așa cum refuzase să admită că o dată prinsă în angrenaj, când își va vedea chipul pe zidurile tuturor orașelor americane, nu va mai putea redeveni niciodată profesoară. Și-ar pierde toată autoritatea în fața elevilor. Băieții i-ar arunca ocheade, iar fetele ar încerca s-o imite.

În noaptea aceea, Felicia plânse mult. Își plânse viața răvășită, legătura cu Don din care nu mai rămăsese decât cenușa, soarta tragică a mamei sale și iubirea disperată pentru Roderick Bearstern.

*

* *

Două zile mai târziu, Felicia se afla în sala de așteptare a clinicii, privind peretele verde din fața ei fără să-l vadă.

Se angajase cu Roderick pentru un al doilea an, își încasase avansul și-i telefonase doctorului Ambrewster pentru a stabili ziua operației. Totul se desfășurase foarte repede. Avusese o scurtă întrevedere cu doctorul Landrum și-și sărutase mama înainte de a fi dusă în sala de operație.

Și acum, aștepta acolo, singură. „Ce ironie a sorții! În afară de mine, nu se mai sinchisește nimeni de mama, ea care a fost vedeta Americii." Ce lecție de umilință! Celebritatea, milioanele de admiratori, toate astea nu însemnau nimic pe termen lung. Singurul lucru important în viață erau familia și prietenii adevărați.

În pofida a ceea ce Francine o făcuse să sufere pe Felicia, fiica ei era aceea care îi venise în ajutor și sacrifica totul pentru ea, și nu unul dintre foștii admiratori.

Felicia stătea acolo cu gândurile ei triste când o siluetă impunătoare se așeză în fața ei.

– Ce cauți aici?

– Ai vești despre mama dumitale? se interesă Roderick, luându-i mâna înghețată și tremurândă între ale lui.

Felicia roși. Mâinile mari ale lui Roderick erau calde și reconfortante.

– Cum ai aflat de mama?

– Sursele mele obișnuite. Păreai atât de nerăbdătoare să semnezi acest nou contract, Felicia! Iar dumneata nu ești genul care aruncă banii pe fereastră. Ești prea rezonabilă ca să faci așa ceva. Am pus să se facă o anchetă ca să aflu dacă ai necazuri.

– Roderick Bearstern! îi aruncă ea, furioasă, retrăgându-și brutal mâna. Cum îndrăznești să mă spionezi astfel? Îți interzic să te mai amesteci în treburile mele!

– Felicia, înțeleg că ești furioasă, dar... începu el cu o voce liniștitoare.

– Da, sunt furioasă. Și am de ce, nu? Am totuși dreptul să am o viață personală! Ce se întâmplă? Ți-e teamă ca prețiosul dumitale star Magic Glo să nu-și păteze reputația?

– Nici vorbă, ce-ți trece prin cap?

– Nu te cred, replică ea cu o voce glacială. Nu te interesează ființa mea. De altfel, nu te sinchisești de problemele altora, în general. Dar vrei să-ți aperi investițiile, astfel că ți-ai pus spionii pe urmele mele, pentru cazul că noul dumitale fotomodel s-ar pregăti să dea naștere la bârfe fără știrea dumitale.

– Dacă ar fi adevărat, de ce mi-aș fi dat osteneala să vin, în dimineața asta? Voiam să te ajut să treci peste momentul acesta, asta-i tot.

Era pe punctul să-i răspundă, când ușa dublă a blocului operator se deshise. Apăru doctorul Ambrewster, îmbrăcat într-o bluză chirurgicală și cu o bonetă verde pe cap. O mască sterilă îi ascundea partea de jos a feței.

– Gata, este pregătită, îi spuse doctorul Feliciei, care sări în picioare. Voi trimite cu regularitate o infirmieră ca să-ți dea vești.

– Mulțumesc, doctore. Crezi că...

– Da, Felicia. Nu te neliniști. Totul va fi bine. Doctorul Landrum este un chirurg excelent. Mama dumitale nu putea fi în mâini mai bune. Te las, i-am promis mamei dumitale că voi asista la operație.

– Mulțumesc, doctore, zise din nou Felicia, cu o voce gâtuită de emoție.

I-ar fi plăcut să se poată arunca de gâtul doctorului și să-l sărute, dar nu era momentul.

Felicia se întoarse la Roderick, care o aștepta în picioare.

– Va începe operația, îi spuse ea încet.

Mânia ei se potolise, deocamdată. Îi era recunoscătoare că era alături de ea. În clipele acestea, prefera singurătății ei compania lui Roderick Bearstern.

– Voi rămâne aici atâta timp cât vei avea nevoie de mine.

– Îți mulțumesc, zise ea simțind cum i se încălzește inima.

Roderick părea pentru prima oară cu adevărat uman. „Ce ciudat capriciu al destinului! Până acum, Roderick a fost cel care a avut nevoie de mine. N-aș fi crezut niciodată că se va întâmpla contrariul." Îl iubea și-l dorea, dar să aibă nevoie de el! Și totuși, chiar așa stăteau lucrurile.

Roderick o cerceta cu o expresie curioasă pe figură. Se priviră un timp în tăcere. În cele din urmă, ea își plecă ochii. „Ce însemna oare această privire? Cu siguranță, nu numai compasiune", își zise ea simțindu-și inima bătând mai repede.

Orele treceau încet. Din când în când, o infirmieră își scotea capul pe ușa blocului operator și le spunea că totul se desfășura normal.

Felicia merse un timp încoace și-ncolo, apoi se așeză din nou. Roderick îi aduse o ceașcă de cafea. Ea îi mulțumi cu un zâmbet șters.

Fără Roderick, această așteptare i s-ar fi părut de nesuportat. „Dacă aș putea măcar să-i spun cât de prețioasă este pentru mine prezența lui. Dacă i-aș putea mărturisi cât de mult îl iubesc. Dar el n-a venit decât din interes pentru mine. Vrea numai să se asigure că, în cazul când operația s-ar sfârși rău, nu mă voi prăbuși într-o depresie nervoasă, ducând la eșec prețioasa lui campanie publicitară.

În sfârșit! Doctorul Ambrewster și doctorul Landrum împinseră împreună ușa dublă a blocului operator, scoțându-și măștile chirurgicale.

– Va fi foarte bine, Felicia, o liniști doctorul Ambrewster luându-i mâinile.

– Da, slavă Domnului, are o constituție solidă, întări doctorul Landrum. Cred că va ieși foarte bine din asta, dar va avea nevoie de multă liniște și de odihnă.

Ochii Feliciei se umplură de lacrimi de ușurare.

– Oh, doctore Ambrewster, doctore Landrum, vă mulțumesc! Vă mulțumesc foarte mult!

– Suntem tot atât de mulțumiți ca dumneavoastră, zise doctorul Landrum.

– Da, știu, răspunse Felicia, foarte emoționată.

Cei doi practicieni își făcuseră în mod vizibil griji pentru pacienta lor și acum erau foarte ușurați. Când ei părăsiră sala de așteptare, Roderick se pregăti și el să plece.

– Vreau să treci pe la mine, la birou, cât mai repede posibil.

– Bineînțeles, răspunse Felicia pe un ton înțepat.

„Roderick este deja cu gândul la afaceri, se gândi ea cu amărăciune. Cum m-am putut oare îndrăgosti de un bărbat lipsit până într-atât de inimă?" Îl detesta pentru asprimea lui, dar o parte din ea va continua să-l iubească, chiar dacă se va arăta demn de ură.

Felicia își petrecu după-amiaza la clinică. Mama ei era în sala de reanimare. Seara, Francine a fost adusă în rezerva ei.

– Va fi încă sub calmante timp de douăzeci și patru de ore, îi explică infirmiera. Va dormi mult.

Felicia rămase timp de două zile lângă mama ei. Se plimba de colo până colo prin cameră sau citea reviste.

În dimineața celei de a treia zile, cum Felicia privea pe fereastră, auzi un murmur.

– Mamă? zise ea încet.

– Tu ești, Felicia? răspunse o voce slabă.

– Da, mamă, eu sunt.

– În ce zi suntem? întrebă Francine cu un glas împletit.

– Miercuri.

– Cred că încă nu mi-am revenit deplin. Aveam impresia că abia am fost adusă din sala de operație.

– Este din cauza sedativelor, îi explică Felicia luându-i mâna. Operația ta a mers foarte bine, mamă. Te vei restabili repede.

O infirmieră îi făcu Francinei o injecție și curând ea adormi din nou. Felicia profită de asta ca să-și acorde câteva momente de libertate, dar nu se duse acasă.

Secretara lui Roderick îi reamintise la telefon că trebuia să treacă pe la biroul lui cât mai curând posibil. Felicia era peste măsură de enervată. Nu avea, într-adevăr, nici o sensibilitate. Singura lui grijă era ca ea să piardă cât mai puțin timp și să se întoarcă la lucru cât mai repede.

Intră în biroul lui Roderick fără să se anunțe.

Aplecat deasupra unui teanc de hârtii, acesta făcea unele însemnări. Auzind ușa, își ridică imediat capul. Ochii lui străluciră.

– Felicia! Nu te așteptam atât de curând.

– Da? Atunci de ce mi-a telefonat secretara dumitale? ripostă ea, exasperată.

Roderick se ridică și ocoli biroul.

– Așază-te, îi ceru el cu un aer grav. Am ceva pentru dumneata.

– Nu vreau nimic de la dumneata.

– Asta vei accepta, îi spuse el cu un aer misterios.

Îi întinse o hârtie.

– Privește.

– Ce este asta? întrebă ea, bănuitaore.

– Privește, repetă el cu o voce autoritară.

Felicia luă hârtia. Era contractul ei.

– Și ce-i cu asta?

– Privește mai de aproape.

– Ce ai mai născocit?

– Fă ce-ți spun! exclamă el, începând să se enerveze.

La insistența lui Roderick, se aplecă asupra contractului. El îi întoarse spatele și se sprijini brusc cu amândouă mâinile de birou, cu umerii prăbușiți.

Felicia fu tentată o clipă să se arunce în brațele lui și să-l întrebe ce se întâmplase. Mânia și amărăciunea ei dispăreau rapid descoperind că și el putea fi vulnerabil.

Reveni la contract. Cuvântul „anulat", scris cu roșu pe margine, îi sări în ochi. Dedesubt, Roderick semnase și pusese data. Al doilea contract, prins cu o agrafă de primul, purta aceeași mențiune.

– Eu... nu înțeleg, murmură Felicia, nevenindu-i să-și creadă ochilor.

Roderick nu se întoarse.

– Ești liberă de orice obligație, zise el cu gravitate.

– Dar de ce?

– Am motivele mele.

Se întoarse cu fața spre ea, cu privirea întunecată și gura strânsă.

Pentru o secundă, Felicia simți o bucurie extraordinară la ideea că scăpa de autoritatea lui Roderick. Dar un sentiment straniu și tulburător îi stinse zâmbetul care era pe punctul de a-i apărea pe buze. Dacă el îi anula contractul, nu-l va mai vedea. Nu va mai avea nici o scuză ca să-l întâlnească și așa va fi mai rău ca înainte, mult mai rău decât această suferință pe care i-o provoca prezența lui.

– Dar este ridicol! Am semnat aceste contracte în deplină cunoștință de cauză! Eram foarte hotărâtă să-mi îndeplinesc angajamentele.

– Le-ai semnat constrânsă și obligată de împrejurări. N-ai acceptat să lucrezi pentru mine decât din cauza mamei dumitale. Nu am dreptul să-ți impun asta.

Felicia rămase fără glas. Așadar, Roderick putea să fie atât de impresionat de soarta cuiva încât să treacă pe planul al doilea propriile lui interese. „Carapacea lui dură ascunde oare o ființă umană? Sau are în minte vreo idee secretă pe care o voi descoperi curând? Sau poate că m-am dovedit atât de odioasă încât renunță la colaborarea mea, gata să plătească orice preț ca să scape de mine."

– Foarte bine. Sunt mulțumită că ai anulat aceste contracte. Dar fii liniștit, domnule Bearstern, am intenția să-ți înapoiez până la ultimul dolar suma pe care mi-ai avansat-o, declară ea pe un ton ușor caustic. Nu știu cât va dura, dar ți-o voi înapoia, cu dobândă, chiar dacă pentru asta va trebui să plătesc toată viața.

Felicia aruncă pe birou contractele și se repezi afară din încăpere, cu ochii plini de lacrimi.

Capitolul 10

– Oh, mamă, am fost atât de proastă! exclamă Felicia, încercând să-și înăbușe lacrimile.

Rezerva clinicii, zugrăvită vesel în galben, contrasta cu dispoziția abătută a Feliciei.

– Ar trebui să fiu fericită, pentru că tu te simți din ce în ce mai bine. La urma urmei, ceea ce s-a întâmplat între mine și Roderick nu are atâta importanță.

– Cum n-are importanță? Dar are mare importanță! replică mama ei.

Ea se ridică pe vraful de perne. Ochii îi străluceau și avea o înfățișare mult mai bună decât înainte de operație.

– De ce nu-i mărturisești pur și simplu lui Roderick sentimentele tale?

– Este imposibil, aș fi ridicolă. Lui Roderick nu-i pasă de mine. Nu sunt decât un obiect util pentru reclama produselor Magic Glo.

– Ești sigură de asta? N-aș vrea să-ți petreci ca mine toată viața iubind în taină un bărbat.

Cuprinsă de compasiune pentru mama ei, Felicia o bătu ușor pe mână.

– Îmi pare rău, mamă. Aș fi vrut să pot răspunde mai bine așteptărilor tale. Ai avut deja atâtea decepții în viață.

– Dar nu din partea ta, replică Francine cu emoție. Tu m-ai iertat, m-ai iubit, datorită ție am devenit prietene. Asta compensează toate decepțiile mele. Dar, la vârsta ta, poți încă schimba cursul destinului. Ar trebui să-ți lași mândria deoparte și să-l faci pe Roderick să-ți cunoască sentimentele pe care le ai pentru el. Înainte de a abandona, trebuie cel puțin să fii sigură că nu te iubește. Poate că și el este victima propriului orgoliu.

– Nu, mamă, este inutil. Roderick nu mă iubește, m-a făcut s-o înțeleg limpede.

În ciuda protestelor mamei sale, Felicia schimbă subiectul. Făcură planuri pentru timpul când Francine va ieși din clinică. Felicia dorea să închirieze un apartament mai mare pentru amândouă.

– Un profesor găsește de lucru cu ușurință, zise ea cu o voce optimistă și...

Ușa se deschise și intrară doi bărbați a căror asemănare o izbi pe Felicia: același ten bronzat, aceeași bărbie voluntară. Cel mai tânăr era Roderick Bearstern, desigur. Iar cel mai în vârstă... La exclamația înăbușită a mamei sale, înțelese că era vorba de tatăl lui Roderick, John Bearstern.

Rămase fără glas. Cât despre Francine, roșise și ochii îi străluceau. „N-a fost niciodată atât de frumoasă", se gândi Felicia.

– John! Ce surpriză! exclamă Francine.

Felicia auzi vocea lui Roderick ca prin ceață.

– Felicia, ți-l prezint pe tatăl meu. Tată, iat-o pe fiica Francinei, Felicia.

– Bună ziua. Am auzit multe despre dumneata, în ultimul timp. Nu m-a mințit. Ai moștenit frumusețea mamei dumitale.

Felicia bâigui un răspuns vag.

– Probabil că vă amintiți de mine, doamnă Farr, zise Roderick. Eu am preluat afacerile tatei cu câteva luni înainte ca dumneavoastră să părăsiți studiourile. Dar am fost întotdeauna unul dintre cei mai înfocați admiratori ai dumneavoastră.

– Mulțumesc, spuse încet Francine, întorcându-se spre tatăl lui Roderick.

– Am aflat că ești bolnavă, Francine, zise John Bearstern.

Se așezase lângă pat și-i luase mâna între ale lui.

– Aș fi venit mai curând, dar doctorii mi-au spus că nu voiai să vezi pe nimeni.

– Sunt fericită că ai venit, John. Acum mă simt mult mai bine, din toate punctele de vedere.

Felicia simți deodată mâna lui Roderick strângându-i brațul cu autoritate.

– Vrei să coborâm să luăm o ceașcă de cafea? Să-i lăsăm pe cei vârstnici să discute puțin.

– Vârstnici! exclamă tatăl lui încruntându-se. Vino mâine să faci un traseu de golf cu mine și vei vedea de ce sunt capabili vârstnicii. Pot să pun pariu că încă te bat!

– Mă declar învins dinainte! Ultima dată, m-ai zdrobit. Vino, Felicia.

Complet uluită încă, Felicia îl urmă, lăsându-l pe John Bearstern să discute în șoaptă cu mama ei, ținând-o de mână.

– Te înțelegi bine cu tatăl dumitale, nu-i așa? îl întrebă Felicia pe Roderick în timp ce se îndreptau spre lift.

– Da, suntem foarte apropiați. Îl admir și-l stimez. Suntem buni prieteni, exceptând terenul de golf. Acolo, devin cel mai rău dușman al lui! zise el râzând.

– Sunt mulțumită că a venit s-o vadă pe mama. Să știi că este important pentru ea.

– De asemenea pentru el. A încercat de mai multe ori s-o viziteze în ultimele luni, dar fără succes. A fost foarte afectat când a aflat că a fost supusă unei operații atât de serioase.

– Nu știu dacă ar trebui să ți-o spun, dar mama... are mai mult decât afecțiune pentru tatăl dumitale.

– Sunt încântat să aud asta. N-aș fi vrut ca bătrânul meu tată să aibă inima frântă. În ciuda repulsiei pe care i-l inspira alcoolismul mamei, tata i-a rămas fidel până la moartea ei. Dar am avut întotdeauna sentimentul că dacă n-ar fi fost amândoi căsătoriți deja, mama dumitale și cu tatăl meu ar fi sfârșit prin a trăi împreună. După mai multe semne, de-a lungul timpului, am înțeles că era îndrăgostit de ea, dar sunt sigur că nu i-a spus-o niciodată.

Lacrimi de bucurie țâșniră din ochii Feliciei. "Ce minunat ar fi dacă povestea aceasta ar putea avea un deznodământ fericit!"

– Iată liftul.

– Ascultă, să nu te crezi obligat să-mi oferi o ceașcă de cafea. N-ai venit aici decât ca să-l aduci pe tatăl dumitale. Pot foarte bine să stau în sala de așteptare.

– Ah, nu, să nu crezi că o să-mi scapi din nou! Intră înăuntru!

Și o împinse fără menajamente în liftul care începu apoi să coboare. Pe neașteptate, Roderick apăsă pe un buton roșu și liftul se opri între etaje.

– Ce faci?

– Mă asigur că n-o să-mi scapi cum i-a scăpat mama dumitale tatălui meu atâția ani de zile.

– Cum?

– Să uităm o clipă de părinții noștri și să ne gândim la noi.

– La noi? repetă ea cu o voce gâtuită.

– Da. Știu ce sentimente ai față de mine...

În ochii lui Roderick strălucea o licărire sumbră. Ea roși și-și reținu respirația.

– Știai?

– Da. Mă detești, mă consideri un rechin necruțător. M-ai lăsat să înțeleg cu claritate.

– Dar... nu-i adevărat...

– Nu voi comite aceeași greșeală ca tata. A fost cât pe ce să te pierd anulând cele două contracte. Dar nu te puteam lega de mine prin constrângere. Când ai ieșit din birou, am fost cel mai nefericit dintre bărbați. Nu știam dacă te voi mai revedea vreodată. Am fost atras de tine de la prima privire și apoi am început să te iubesc, nu mai știu când... Ba da! A fost probabil în ziua când ai sosit la studio, metamorfozată. Te hotărâseși să nu mai semeni cu mama ta și aveai o expresie extraordinară de sfidare în privire. N-am fost pe loc conștient de asta, dar din ziua aceea am început să te iubesc.

Îi luă mâinile, privind-o scrutător.

– Am reflectat mult, după aceea, și am înțeles că amintirea mamei tale mă împiedicase să te văd cu adevărat. Eram atât de obsedat de imaginea ei, și de atât de mult timp, încât urmăream o idee fixă, s-o fac să retrăiască prin tine. Eram îndrăgostit de trecut, de o iluzie. Tu ai fost aceea care m-a trezit la realitate impunându-mi propria ta personalitate, obligându-mă s-o văd pe Felicia și nu fantoma Francinei. Și eu pe Felicia o iubesc și o vreau. Nu te voi lăsa să fugi. Vreau să fii soția mea și știi bine că atunci când vreau ceva, obțin întotdeauna. Te voi învăța să mă iubești, Felicia Farr!

– Adevărat? întrebă ea în șoaptă.

– Bineînțeles! M-am purtat rău cu tine în trecut deoarece credeam că mă detestai. Dar te iubesc și nu te voi lăsa să-mi scapi. Așadar... ce spui despre asta?

– Nu știu, murmură ea, cu o licărire malițioasă în privire.

El o strânse la piept și o sărută cu pasiune.

– Și acum, ce spui?

– Nu știu, zise ea ca prin vis. Mai încearcă.

Sfârșit